



DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Sèrie P - Número 103 / IV legislatura / Sisè període

Dimecres, 26 d'octubre de 1994

Ple del Parlament

Presidència del Molt Honorable Sr. Joaquim Xicoy i Bassegoda

Sessió plenària núm. 57

Segona reunió

SUMARI

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i un minut.

Debat sobre l'orientació política general del Consell Executiu (Continuació.)

Intervenció dels grups

Intervenció del G. Mixt: Sr. Reguant (M) (p. 5549).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 5551).

Rèplica: Sr. Reguant (M) (p. 5552).

Intervenció del G. P. Popular: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5553).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 5557).

Rèplica: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5561).

Contrarèplica: *president de la Generalitat* (p. 5563).

Segona rèplica: Sr. Vidal-Quadras (P) (p. 5564).

Segona contrarèplica: *president de la Generalitat* (p. 5565).

SUMARI (2)

Tercera rèplica: *Sr. Vidal-Quadras (P)* (p. 5566).

Intervenció del G. P. d'Iniciativa per Catalunya: *Sr. Saura (IC)* (p. 5566).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 5573).

Rèplica: *Sr. Saura (IC)* (p. 5577).

Contrarèplica: *president de la Generalitat* (p. 5579).

Segona rèplica: *Sr. Saura (IC)* (p. 5581).

Segona contrarèplica: *president de la Generalitat* (p. 5582).

Tercera rèplica: *Sr. Saura (IC)* (p. 5583).

La sessió se suspèn a un quart de tres del migdia i set minuts i es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts.

Intervenció del G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya: *Sr. Colom (ERC)* (p. 5583).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 5589).

Rèplica: *Sr. Colom (ERC)* (p. 5595).

Contrarèplica: *president de la Generalitat* (p. 5598).

Segona rèplica: *Sr. Colom (ERC)* (p. 5599).

Intervenció del G. Socialista: *Sr. Obiols (S)* (p. 5600).

Resposta: *president de la Generalitat* (p. 5607).

Rèplica: *Sr. Obiols (S)* (p. 5609).

Contrarèplica: *president de la Generalitat* (p. 5611).

Segona rèplica: *Sr. Obiols (S)* (p. 5614).

Intervenció del G. P. de Convergència i Unió: *Sr. Escudé (CiU)* (p. 5615).

La sessió se suspèn a tres quarts de nou del vespre i cinc minuts.

SESSIÓ PLENÀRIA NÚM. 57.2

La sessió, suspesa ahir, es reprèn a un quart d'onze del matí i un minut. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Sol.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

**Debat sobre l'orientació política
general del Consell Executiu
(Continuació)**

Prossegueix el debat amb les intervencions dels representants dels grups parlamentaris. L'ordre d'intervenció serà de menor a major. El senyor Josep Maria Reguant, del Grup Parlamentari Mixt, vol intervenir? *(Pausa.)* Té la paraula. Temps: deu minuts.

El Sr. REGUANT: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, senyor president del Govern, pel que fa a la reactivació econòmica, pel que fa als traspassos, pel que fa a la defensa de la identitat nacional, si tinc algun moment en parlaré, perquè em sembla molt important. Però crec que en aquest moment allò més important és que el país recuperi la credibilitat en les institucions i en el seu Govern, malmesa pels esdeveniments que hem viscut tots plegats. I, per tant, la meua intervenció tindrà aquest esquema. Caldrà veure el nivell d'eficàcia o ineficàcia del seu Govern, el nivell de transparència o opacitat, la capacitat de vostès d'assumir responsabilitats polítiques i, per tant, de mantenir una credibilitat suficient per seguir governant aquest país. I això ho faré a través de vuit curts, breus indicadors extrets, senyor president, precisament dels seus discursos, les seves quinze intervencions que ha fet en aquesta cambra durant quinze anys –quinze, no més.

El primer indicador, doncs, parla de l'anàlisi que vostè acostuma a fer –ho va fer ahir, també– del passat i, sobretot, de les seves prediccions de futur. Vostè té la capacitat, doncs, de poder oferir al poble de Catalunya una visió amplíssima de la feina feta i més ampla encara del futur. I així en els seus discursos, l'any 89 vostè deia: «Els noranta seran els anys del boom europeu. Europa estarà en condicions, més que cap altre continent, en condicions de consolidar i de prestigiar el seu model polític, social i econòmic. Veurem com en traurem profit» –vol dir, els catalans. L'any 90 vostè seguia amb la mateixa tesi: «Europa esdevindrà l'àrea principal d'acció econòmica del món.» En el 91 deia vostè: «A Europa passen moltes coses que fan que els plantejaments que s'han fet fins ara vacil·lin i fan que hi hagi una gran perplexitat.» L'any 92 Europa no era tant l'objectiu del seu interès, de fer l'anàlisi dels macroparàmetres en què Catalunya i Espanya han de treballar, i parlava de la Catalu-

nya de l'any 2000, i d'aquesta Catalunya diu: «Espero» –després de la seva intervenció aquell any– «que quedi dibuixat el país que volem per a l'any 2000, per a després de l'any 2000 que es vegi clar quin és el país que volem.» Però el 93 deia vostè: «Avui Europa està en crisi, en crisi política i econòmica; en crisi social i moral; crisi econòmica i social també deguda a l'impacte de les noves tecnologies», etcètera; vostè justificava la seva errada de predicció dels últims quatre anys.

Per això quan vostè fa prediccions a llarg termini, ja siguin retrospectives o siguin també fent futurologia, veient com va Catalunya en el futur, cal prendre-ho amb gran cura perquè s'acostuma a equivocar sistemàticament. És a dir, vostè en aquest cas abusa de la bonhomia dels ciutadans perquè en cada moment fa un discurs conjuntural per a una cosa que, realment, no coneix, no domina prou bé –i dit amb respecte per la seva persona. Per tant, quant a credibilitat dels seus discursos polítics, realment, està en entredit per les seves pròpies paraules, prenent les seves pròpies paraules; jo no hi afegeixo res de la meua collita.

El segon indicador per veure com està l'eficàcia o la ineficàcia del seu Govern, la transparència o l'opacitat, la responsabilitat política que vostè i el seu Govern és capaç d'assumir i, per tant, quina credibilitat és capaç de mantenir, veiem el binomi catalanisme-anticatalanisme. Sovint, en cada discurs hi ha l'agressió exterior i vostè abandera la reacció interior des d'un victimisme que es pot comprendre, però que es veu una lluita tremenda com el dragó i Sant Jordi, diguem-ne, defensant l'agressió interior per part de les forces nacionalistes. I diu de seguida: «L'Estatut és insuficient» –això sí, mai vostè s'avé a considerar la seva reforma– «som una nació; volem ser catalans, i amb això n'hi ha prou.» I aquesta lluita titànica entre drac i Sant Jordi, de tant repetir-se, quan l'observador neutre l'observa, es fa patètica, perquè ni el drac és drac ni Sant Jordi és el cavaller; en realitat són dos partits que aprofiten aquesta onada per guanyar opinió dins de l'opinió pública. Tristament és d'aquesta manera, almenys és la vivència que jo en tinc de com vostè tracta, al llarg dels seus discursos, aquesta qüestió.

I és un tema rigorós i és veritat que hi ha incomprensió a nivell de l'Estat, i és veritat que el problema lingüístic existeix, però no hi ha trencament de convivència ni hi ha els problemes que, sovint, es treuen per intentar capitalitzar gran part de la població de Catalunya en favor d'un discurs socialment pobre, nacionalment repetitiu.

El tercer indicador: en els seus discursos es veu sempre, també, que cal la recuperació dels valors morals per cohesionar i perquè el país avanci. Recuperació de valors morals; jo estic en aquesta cambra, senyores i senyors diputats, no més aquesta quarta legislatura i, amb tota probabilitat, no ho faré la cinquena, però resulta que vostès potser la faran, però com no millorin, com no netegin, la faran molt malament, i no crec que la facin des d'aquests bancs, i els vaig a dir per què. Perquè en aquesta legislatura s'ha produït el tema Casinos, que la seva majoria ha deixat, que a Madrid vostè va acusar Iniciativa i Esquerra Republicana de dir: «Ah, dema-

nen que això s'investigui a Madrid, perquè saben que allà la gent citada hi anirà obligatòriament, perquè ataquen la sobirania de Catalunya.» No, senyor president, no ataquen cap sobirania; el tema està en el carrer. En aquest moment, els temes Casinos, Institut Català de Finances, senyor Planasdemunt... —home, eh!—, el tema dels avals, que el senyor Curto va fer un estudi..., en fi, que es van negar a fer una comissió per poder comprovar si les seves apreciacions eren correctes..., aquests temes estan en el carrer. Hi ha una dissociació entre el que vostè està explicant i el carrer està perplex; està perplex perquè, realment, hi ha una sensació de manca de rigor d'unes institucions que no assumeixen les seves responsabilitats polítiques.

Perquè, és clar, el tema Planasdemunt, doncs, era un ex-conseller del seu Govern i era un director de l'Institut Català de Finances, no? I això és així d'aquesta manera i dir: «Això és tema judicial i nosaltres...» Escolti, els ciutadans han de saber, senyor president, que vostè els garanteix la transparència de la seva gestió de Govern i tot allò que els afecta en diners públics. Això és natural, això ho han de fer!

I el tema del senyor De la Rosa, senyor president. Miri, el 6 de juny aquest modest diputat feia una pregunta al Consell Executiu, i deia, exactament, això: «Quin era el nivell d'informació» —el 6 de juny, la tempesta era lluny, encara—, «quin era el nivell d'informació de què disposava el Consell Executiu en el moment en què el president Pujol, el senyor Pujol, l'honorable senyor Pujol, va fer l'elogi públic i, per tant, va avalar el financer Javier de la Rosa en el debat de política general del setembre del 92?» Quin era en aquell mateix moment el nivell de relació política i financera del senyor De la Rosa amb algun o alguns membres del Consell Executiu o de la Presidència, ja fos de manera directa o en relació amb tercers. Quins són els criteris del Consell Executiu —preguntava el 6 de juny— en relació amb les responsabilitats polítiques que es deriven d'errades evidents pel que fa al nomenament de càrrecs —senyor Planasdemunt— o ús d'homes de confiança —senyor De la Rosa. I vostès em contestaven això, exactament. Deien: «El nivell de relació del Consell Executiu amb el senyor De la Rosa era el que corresponia que s'atribuís a una persona que mitjançant les seves empreses participava en el capital de l'empresa adjudicatària Centre Recreatiu, sense que hi hagués cap altra relació política o financera.» I, pel que feia a les seves responsabilitats polítiques, deien que, quan un alt càrrec l'erra, s'ha d'estudiar cada cas.

Però resulta que el 19 d'octubre de 1994 el periodista senyor Josep Maria Cortés deia a *El País*: «Nombres como Josep Maria Culler, actual consejero de Obras Públicas; Vicenç Oller, ex-consejero de Industria; Carles Vilarrubí, convergente áulico, y el propio Alavedra, fieles a Pujol, han revoloteado alrededor de Javier de la Rosa. Algunos incluso han estado en la nómina de sus empresas.» Per tant, senyor president, o a mi en la resposta que em va donar el Consell Executiu va faltar la veritat o el senyor periodista, doncs, no diu la veritat a l'opinió pública, i espero que si vostè té l'amabilitat d'aclarir-me aquest assumpte, li ho agrairé.

Després, responsabilitats polítiques, en el tema De la Rosa, n'hi han, i moltes! Per exemple, quan vostè des d'aquí diu: «Home, jo vaig dir que era un empresari exemplar, perquè, és clar, ens havia salvat el tema del Tibigardens i, a més, internacionalment, ens havia recolzat la nostra imatge política», però també nou mil petits inversors, molts arrengrats amb el seu discurs, senyor president, han perdut pel moment els seus estalvis, perquè, naturalment, si el senyor president del Govern diu que una persona és de confiança, és de confiança, i la gent inverteix, i això és responsabilitat política, senyor president.

I també la gent es pregunta com vostès, coneixent la passada gestió en matèria d'economia financera i, diguem-ho, doncs, tal vegada especulativa del senyor De la Rosa, van triar aquest senyor. Que és que no tenien informació per buscar un altre agent que intentés resoldre la qüestió? Això és responsabilitat política, senyor president. I la responsabilitat política no s'arregla rient, sinó que s'arregla fent política rigorosa i seriosa; posant transparència a l'opacitat. I el tema De la Rosa és molt opac, el tema de l'Institut Català de Finances és molt opac, el tema dels avals segueix sent opac, el tema de Casinos segueix sent opac, i vostès estan bloquejant la participació de la resta de representació del poble de Catalunya a investigar i entrar en aquestes qüestions perquè es faci la llum. I això és absolutament imprescindible, perquè sense credibilitat política és possible que vostès segueixin mantenint la majoria absoluta en aquesta cambra; això és possible. Al carrer, caldria veure-ho. Per què? Perquè aquestes coses fan efecte.

I no és que aquí s'ha trencat l'assossec i la confiança de la gent en el Govern perquè l'oposició, perquè males llengües, perquè periodistes... No, senyor president; és la seva acció de govern que fa escriure els periodistes, i la gent copsa a última hora que darrere del seu discurs, moltes vegades, no hi ha allò que vostè diu que hi ha.

El temps veig que se m'acaba. En el debat d'incendis vaig tenir quinze minuts, i en això coincideixo amb la presidència de la cambra que era més important, sembla, que aquest, perquè només en tinc deu. (*Remor de veus.*)

De totes maneres, sobre el realisme i el pragmatisme de la seva acció de Govern, en tema d'incendis i inundacions és absolutament lamentable; la seva eficàcia és nul·la. Hem perdut 60.000 milions de pessetes; hem invertit per prevenir tot això encara no els 6.000 milions de pessetes. Bé, és un tema que s'ha de revisar i la mala nota que vostès es posen aquí fent-se aplaudir dient que ho han fet molt bé en el tema d'incendis, que no s'ho creu ningú! Que saben que vostès no van fer previsió i van ser en l'extinció absolutament ineficaces. I això és una cosa que han d'assumir.

I no sé si després tindrà oportunitat; no sé com anirà això. Però si la tinc, li voldria encara parlar d'algunes coses més, com pel que fa al seu discurs unitari. Amb el 30% de vots parla sempre per tot el país, i, senyor president, la política que vostè desenvolupa, hi ha una part petita del país que la gaudeix i una gran part que la pateix. I això cal començar-ho a dir i esbrinar-ho. I si tinc oportunitat ho faré, perquè

vostè sap que en el país en què estem, el 64% és l'arc de la població pobra, severa i relativa, de capes baixes i capes molt baixes. I que l'espai, el sector de les capes altes i molt altes, per a les quals vostès fan la gestió, són només el 7,04%.

I aquesta és una realitat; és a dir, quan parlen vostès d'economia productiva, els millors que l'han relançat són els americans, i si vol li citaré aquí, si després tinc oportunitat, moltes dades, però en aquest treball dels nord-americans, resulta que el primer any de gran creixement fan un milió de pobres, i quan creixen..., és a dir, el creixement del PIB no vol dir que, al mateix temps, hi hagi millora de llocs de treball, millora de prestacions socials, millora de tot això. En realitat, la diferència entre el Govern que vostè representa i el que podria dar-li a vostè l'alternativa estaria que la sensibilitat i la correlació entre economia productiva i prestacions socials i recolzament al 64% que pateix, es faria tal vegada de manera molt més rigorosa, perquè en aquest moment sempre, senyor president, vostè i quan parla –entrevistes d'*El País* darreres, de *La Vanguardia*, de la Julia Navarro i companyia–, pel que fa als temes de la solidaritat, pel que fa als temes de la cohesió social, en parla com una externalitat a vostè.

Jo no m'allargaré més perquè, segurament, el senyor president de la cambra em cridaria l'atenció...

El Sr. PRESIDENT: Efectivament, senyor...

El Sr. REGUANT: ...però volia fer, i em quedo... Estic acabant, senyor president, moltes gràcies per la seva amabilitat.

M'agradaria dir dos mots sobre la praxi del que jo en dic paternalisme polític –ho podria explicar una mica–; del gir autonòmic –d'aquest gir autonòmic, en parlaríem dos moments, també, si tinc oportunitat–, i després quatre mots sobre sanitat, que és un dels departaments que millor funciona però que té també algunes coses que voldria dir-li; sobre justícia i dret, que és un dels departaments dels que també funcionen i que també voldria dir algunes coses; d'ensenyament i de cultura... (*Remor de veus.*) Els agraeixo i els reconec, certament, que tots vostès tindrien la capacitat que jo no tinc, que és de fer una anàlisi i síntesi en deu minuts d'un discurs de dues hores. Suposo que vostès ho farien més bé, jo ja acabo de seguida. Per tant, a agricultura, ramaderia i pesca, diria quatre coses per recolzar-me en les meves subvencions de demà.

Gràcies, senyor president, senyores i senyores diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat. (*Pausa.*)

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT (Jordi Pujol i Solel): Senyor president, senyores i senyors diputats, vostè sap, senyor Reguant, que jo sempre contesto les seves intervencions, però suposo que també comprendrà que no faci de la resposta a les seves intervencions –en les quals, encara que sigui així, en forma d'índex, més o menys ho diu tot– l'eix del debat. Em sembla que no correspondria, doncs, a la realitat que així fos. O sigui que no li contestaré a tot el

que m'ha plantejat, perquè suposo que també sortirà en intervencions posteriors.

Veig, en el cas de vostè –i potser, doncs, passarà també en altres intervencions–, que aquest debat pot ser –bé, passa molt sovint– molt repetitiu: algunes de les coses que vostè m'ha dit, jo les vaig explicar ahir, vostè me les torna a demanar i jo les tornaré a explicar, vostè o qui sigui les tornarà a demanar..., i passarà, doncs, allò que passa de vegades en aquest tipus de debats. Però, bé, de tota manera deixi-me-li dir dues o tres coses respecte a les que ha dit: primera, estic absolutament d'acord –i ahir ja ho vaig dir– que el més urgent que tenim és treure la pedra en el camí que se'ns ha posat –vaig començar així el meu discurs, o sigui que no me'n vaig pas anar per les branques–, perquè crec, efectivament, que, a part d'una bona acció de govern, el país per anar endavant necessita tenir confiança en ell mateix, tenir, diguem-ne, un sentit d'autoexigència, i això, naturalment, en una situació degradada des del punt de vista públic, això es fa molt difícil. I, de fet, el meu discurs d'ahir va ser un intent –i al debat d'avui ho tornaré a fer– per tal de, amb la màxima transparència possible, doncs, aclarir aquestes coses. I el meu discurs d'ahir no es va limitar simplement a això, a fer uns enunciats generals, sinó que, com vostè sap, vaig fer, a més, unes propostes concretes per tal de poder anar endavant en aquest sentit.

Respecte –en fi, ho dic perquè suposo que aquest tema segurament no tornarà a sortir– a això que em diu del *boom* europeu, és evident que a Europa hi va haver, en un moment determinat, una previsió, no meva, sinó del senyor Delors i del senyor Kohl i del senyor Mitterrand i de tothom, del senyor Felipe González, que després ben bé no s'ha complert, però, en fi, això sí que em sembla un fet absolutament, diguem-ne, secundari en el debat, i potser si li contesto és perquè el fet europeu sempre em toca molt de prop i, per dir-ho així, me'n sento.

Voldria dir-li que, de totes les persones que vostè ha anomenat –i, naturalment, jo faig confiança als meus col·laboradors–, l'única persona que havia estat en nòmina del senyor –que, per altra banda, no és col·laborador meu aquest, ja fa molt de temps–..., en la nòmina del senyor De la Rosa era el senyor Vilarrubí. I, finalment, per donar-li –això és una precisió, simplement, eh?–, i, finalment, per donar-li una altra precisió, que em sembla important de tota manera també, i que ja s'ha donat moltes vegades però que veig que sistemàticament se silencia o es fa veure que no se sent, és que aquests inversors, que realment són el problema autèntic en aquest moment, aquests inversors no varen entrar com a conseqüència..., fent confiança al senyor De la Rosa: aquests inversors ja hi eren, i justament quan el Banc d'Espanya va buscar a veure si la Caixa de Madrid o el Banesto, i, finalment, no donant resposta aquestes entitats, va recórrer al senyor De la Rosa, va ser precisament en un intent per salvar aquests nou o deu mil inversors que hi havia. Simplement és per situar les coses en el seu lloc: vull dir, quan és que aquests inversors van entrar en el Consorci Nacional del Leasing.

I, bé, res més. Espero que potser altres coses que vostè ha plantejat, a través del debat que es fa durant tot el dia d'avui, aniran essent també contestades.

Gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Reguant pot utilitzar un torn de rèplica: tres minuts. És el mateix que va tenir en el debat passat, no faci comentaris sobre això, perquè és el precedent establert. (*Remor de veus.*)

El Sr. REGUANT: Moltes gràcies, senyor president, pel seu gest a contestar, doncs, a la meua persona, en tant que coincideixo amb vostè que dispo de una representativitat mínima i, naturalment, els representants dels grups ben estructurats damunt del territori, doncs, ja faran, diran allò que estimin convenient i moltes coses que jo no he dit ells les diran.

Bé, la realitat, per això, senyor president, està en el fet que la pedra al camí no ens va caure per atzar, no ens va caure: la vam posar, la van posar vostès, la van anar a buscar, se la van col·locar al camí i després diuen: «Què hem fet, què hem fet?» (*Rialles. Algú diu: «Era una roca...»*) Perquè, és clar... No, no, la cosa no va així... És a dir, el meu punt de vista és aquest, senyor president, vull dir que un es pot equivocar, i si un s'equivoca i diu: «ens vam equivocar amb aquest senyor», en realitat... Jo de vostè començaria a guanyar credibilitat. Jo em penso que en el moment que el conseller —a qui tinc una especial simpatia— dimitís, faria un gest de favor al país. Penso que en aquest moment, si vostès exigeixen al Govern de l'Estat que faci dimissions quan hi ha temes opacs, en el país hem de fer exactament el mateix, perquè, és que, si no, vull dir, quin tipus de credibilitat tindrem, si per a uns exigim una cosa i per als altres les altres?

Però aquest tema jo crec que és molt més profund del que aquí sembla. Vostè ha dit que el senyor *fulano de tal* és l'únic que ha estat en les nòmines del senyor De la Rosa, però, escolti, és que si vostè agafa la premsa d'aquests dies resulta que el nepotisme hipotètic, possible, les condicions hi són perquè hi sigui, perquè la roca es mantingui en el camí; hi ha de ser, perquè resulta que persones molt acostades i que vostè s'estima —i que jo respecto i no diré absolutament cap nom— han estat a les empreses del senyor De la Rosa, i, per tant, la informació Executiu - De la Rosa, doncs, estava garantida al minut. Per tant, això és una praxi irregular, almenys, que caldria bandejar, que caldria netejar, perquè, escolti, en el moment que el país passa tan greus dificultats a nivell de les gentes modestes, en el moment que les capes mitjanes baixen, en el moment que la cosa es presenta molt malament, és imprescindible que, perquè la gent s'estrenyi el cinturó, vegi clar que el Govern fa les coses amb transparència. És això el que s'està dient. Jo crec que això no és un problema irresoluble: ha de costar una dimissió, dues o tres, un *mea culpa* del Govern, i endavant, i endavant, que per això hi són per governar i tenen majoria absoluta, però, naturalment, si davant de qualsevol problema es nega la realitat i es diu: «Bé, l'oposició...», així no es resol. En el carrer hi ha la percepció..., jo els ho dic mo-

destament: jo visc en un poble i normalment amb la gent que parlo, hi parlo tant que ja no hi parlo, però aquesta vegada hem tornat a parlar i m'han dit: «Escolti, però què passa aquí? Què és el que està passant? Què passa en el Govern del senyor Pujol? Què és el que està passant?» Bé, potser per a vostè tindrà un valor simbòlic, em dirà que és tema del jutjat de guàrdia i després la cosa ja s'ha arreglat... Jo crec que no. Jo crec que aquí, senyor Pujol, comença una etapa nova per a vostè, per al seu Govern i per a la seva manera d'entendre la política i Catalunya, on, tot allò que digui a partir d'ara, si vostè no assumeix les seves responsabilitats de Govern, la credibilitat que tindrà serà escassa, senyor president, serà escassa.

El gir autonòmic... Doncs hem girat molt poc, senyor president, en quinze anys. Altres secretaris generals ja li ho explicaran.

Sobre sanitat, el finançament ha millorat, però cal encara empenyar una mica més: no estem al nivell del País Basc. La massificació als serveis d'urgències persisteix, per bé que a la baixa; les llistes d'espera milloren, però no s'han resolt del tot; el refinançament del personal sanitari de CAP i ABS és fonamental que ens el plantegem seriosament, perquè és un punt..., la motivació de la tasca fonamental, els serveis comarcals no funcionaran si les anelles primàries no estan molt sòlides, senyor president, senyor conseller.

Quant a justícia, l'ús del català... Bé, doncs, ja se n'ocupa, però fa falta ocupar-se'n més: els pressupostos van créixer l'any passat, recordo, i han de créixer més. La massificació de les presons, vostè va dir alguna cosa també, i es millorarà. L'atenció a les víctimes del delictes és una cosa que seria bo que també es posés dempeus...

Pel que fa a l'ensenyament, la descentralització del sistema educatiu seria important que fos real, que no fos una vertebració jeràrquica, sinó que hi hagués la participació real, que ja sé que el senyor conseller vol caminar en aquesta línia de municipis i de comunitats educatives. Que els recursos per al desenvolupament de la LOGSE es gestionin amb intensitat, perquè són claus per al desenvolupament i el bon funcionament del Departament.

Pel que fa a Agricultura, Ramaderia i Pesca, seria bo que obrís la boca el Govern pel que fa a les quotes lleteres, pel que fa al tema del vi de l'OCM, diguéssim..., si poguessin també prendre la iniciativa, i això ens afecta en algunes comarques de manera important...

I donat que no em correspon pas a mi abusar de la seva amabilitat, aquí dono per acabada aquesta petita i modesta intervenció, que l'he feta, els ho asseguro, amb l'afany d'aportar alguna mica de cosa, d'acord amb la meua percepció, que també és molt modesta, de manera que el que he dit, doncs, potser no s'ajusta molt a la percepció que tenen d'acord amb la informació de què vostès disposen i treballen, però m'ha semblat que ho havia de dir perquè, amb la meua informació, el que es despenia era el que jo he dit.

Gràcies, senyor president; gràcies, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Reguant. Correspon ara intervenir al Grup Parlamentari Popular: el senyor Vidal-Quadras té la paraula. Com sap, són trenta minuts.

(Tots els diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya abandonen el Saló de Sessions. Pausa.)⁽¹⁾

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Senyor president, senyores i senyors diputats, al llarg de la història d'Espanya alguns biennis s'han destacat fins al punt de merèixer denominació pròpia: comptem amb un Bienni Progressista, un Bienni Republicà i un Bienni Negre. Cap d'ells va deixar un bon record: estan associats amb frustracions, fracassos i desordres. El període 93-94, encara no conclòs, s'ha guanyat també un lloc d'honor en aquesta galeria decebedora de biennis turmentats: no tenim el més mínim dubte que serà recordat per les futures generacions d'espanyols com el «bienni vergonyós». Totes les nacions –fins i tot les més grans i glorioses– han passat per èpoques de les quals no poden enorgullir-se, però el grau de vergonya col·lectiva, d'estupor indignat, d'incredulitat adolorida a què hem estat sotmesos els espanyols –i, entre els espanyols, els catalans– durant els darrers dos anys, és de difícil parangó. Quan les més altes institucions de l'Estat, les que són garantia de l'estabilitat del nostre sistema bancari, baluard de la nostra seguretat física, expressió de la nostra solidaritat humanitària o plasmació solemne de les nostres lleis, són entregades a defraudadors insolents, a lladres de baixa estofa, a especuladors, a especuladores desaprensives o a «trile-res» de navalla a la lligacama, quelcom de molt profund es trenca en la consciència ciutadana, perquè una societat pot resistir i, fins i tot, vigoritzar-se en l'adversitat, l'error o la derrota, però es recupera malament de la humiliació pública i de la desorientació moral.

S'ha dit amb raó que els casos Rubio, Roldán, Mestres, Salanueva, Conde..., marquen la fi d'una època; els mateixos responsables d'aquest clima de relativisme ètic i d'atropellament dels valors més essencials així ho han reconegut. El seu daltabaix a les eleccions europees i al País Basc, i –per utilitzar un llenguatge que li serà familiar a la consellera Cuenca– el tallafocs que el president del Govern va establir al seu voltant mitjançant la tala de caps dels senyors Asunción, Solchaga i Corcuera, són demostracions palpables que les seves grans i nombroses faltes no han quedat sense penitència. Però les barbaritats comeses han estat tantes i de tal naturalesa que el socialisme democràtic espanyol encara no ha apurat el calze: els espera una llarga temporada allunyats del poder, i els desitgem, sense cap tipus d'ironia, que l'aprofitin per regenerar-se internament, adaptar-se a un món ràpidament canviant, en el qual molts dels seus plantejaments clàssics –segons han reconegut ells mateixos– ja no són aplicables, i reprendre el camí de l'honra-

desa i l'austeritat en el qual, com tots –i dic com tots–, podien haver sofert alguna ensopegada, però que mai no haurien d'haver abandonat fins al punt que ho han fet.

Però estem en un debat de política general, en el qual hem de tractar, en principi, tot allò que faci referència a l'acció del Govern de Catalunya. Ara bé, quan un tema determinat preocupa, inquieta o «solivianta» amb especial intensitat l'opinió fins al punt de fer passar a segon pla qualsevol altre aspecte de la vida pública, i fins al punt que el president de la Generalitat li dediqui més temps en la seva intervenció d'ahir que tot el temps de què disposarem avui cadascun dels presidents de grups de l'oposició, aquesta cambra està obligada a fer-se ressò de la realitat del carrer i de la principal preocupació, en aquests moments, que té el senyor Pujol. Per això, una pregunta és obligada: I Catalunya? Què ha passat, a Catalunya, durant aquests mesos atziacs? Hem estat atrapats per la marea sufocant de la banalitat i la corrupció, o hem romàs immunes al desenfrè de l'enriquiment ràpid i voraç i a l'especulació entesa com a forma de vida? El president de la Generalitat i els seus consellers, presents avui aquí en cos... i esperem que en ànima, s'han tacat amb la marca indeleble del nepotisme, l'amiguisme, el clientelisme, el diner fàcil i les males companyies, o s'han mantingut –dient-ho en el sentit estrictament econòmic i polític– verges de martingales amb els bufadors de bombolles financeres i allunyats de conxorxes amb els taurons borsaris? Quin ha estat el seu món, el vertigen embriagador de la foguera de les vanitats o el responsable patriotisme de construir Catalunya?

El senyor Pujol, que avui està aquí perquè no té més remei, perquè el Reglament de la cambra l'obliga a compareixer un cop l'any i no pot, com acostuma, parlar a les càmeres de la televisió que tots paguem per al seu gaudiament personal; el senyor Pujol, que no va tenir el valor necessari per prendre la paraula en el debat d'incendis i va deixar els seus consellers de Governació i Agricultura sols davant del perill, perquè li faltà allò que distingeix els autèntics conduïdors de pobles dels virtuoses de la imatge i la propaganda, el senyor Pujol ha posat en funcionament la seva màquina de fabricar receptes multiús i el proppassat dia 11 ens va donar una resposta. Escoltem-la amb la reverent atenció que mereix: «La cultura del *pelotazo* no la va inventar Catalunya, que sempre ha fomentat l'esforç personal i la base econòmica de la qual és la petita i mitjana empresa. Aquesta cultura especulativa té altres latituds. És a dir, la cultura del diner entès com a mercaderia en si mateix i de l'èxit basat en el cop de sort que defuig el treball perseverant, l'estalvi i el sacrifici no és pròpia de Catalunya» –totalment d'acord–, «i el que viu en ella i d'ella no mereix ser català, és a dir, és d'altres latituds» –plenament acceptat. Un cop clares les hipòtesis de treball, vegem quines conclusions podem extreure'n. Però abans necessitem fer un repàs ràpid a una informació prèvia.

Javier de la Rosa Martí, català, 47 anys, llicenciat en dret i periodisme, financer, allotjat en aquests moments en una cella de dos per sis metres a la Primera Galeria de la Model.

⁽¹⁾ Nota de la Redacció: vegeu la intervenció del portaveu del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya del dia 27 d'octubre (DSPC-P, núm. 104, pàg. 5634).

A l'acte de presó, dictat pel magistrat Joaquín Aguirre, s'expliciten els càrrecs d'estafa, apropiació indeguda, falsedat en document mercantil, en relació amb la descapitalització de l'empresa Grand Tibidabo, amb greu perjudici per a milers de petits accionistes. Malgrat que a l'acte de presó no s'esmenta, entre les acusacions de la Fiscalia figurava el desviament irregular de mil milions de pessetes d'un aval concedit per la Generalitat de Catalunya a la societat Grand Península. En medis judicials no es descarta que en el transcurs de la investigació s'inclogui també, entre els presumptes delictes comesos, la utilització de fons de l'aval per a negocis particulars del senyor De la Rosa amb la connivència de Convergència i Unió.

Trajectòria empresarial de l'avui empresonat financer sobre el qual gravita la possibilitat que se li apliquin diverses penes, de fins a dotze anys de reclusió, i al qual ha estat imposada ja una fiança civil de 13.000 milions de pessetes...

Entre el 74 i el 85 treballa a la Banca Garriga Nogués, on arriba a vice-president i conseller delegat. Resultat de la seva gestió: un forat de 98.500 milions de pessetes, equivalent a setze vegades —setze— els recursos propis de l'entitat. La investigació realitzada per Banesto, casa matriu de la Garriga Nogués, l'any 88, tres anys després que el senyor De la Rosa deixés l'entitat, és eloqüent: «Ocultación deliberada, nombramiento de altos cargos como asesores del banco, colocación de amigos adictos, captación de dinero a ultranza para utilizar como escaparate, caja B hasta mediados de 1985, créditos en avales que no se pagan, enorme concentración de riesgos en cuatro grupos de empresas y manipulaciones contables.» Aquests fets, realitzats fins a l'any 85, eren públics i, per descomptat, coneguts per tots els sectors polítics, empresarials, jurídics i periodístics de Catalunya. En conseqüència, no és aventurat presumir que també haguessin arribat a oïdes del senyor Pujol.

Entre el 85 i el 92, el senyor De la Rosa es fa càrrec de les inversions de KIO a Espanya, agafant el control d'un flux financer dirigit al nostre país que en pocs anys col·loca mig bilió de pessetes en un ampli ventall de sectors: en el Grup Torras s'inclouen la tèxtil Burés, la química Ercros, la immobiliària Prima, la paperera Torras Paper, la financera Beta Capital i l'alimentària Ebro, entre d'altres. Aquesta allau de liquiditat sobre la borsa espanyola provoca el *boom* de l'any 87, en el qual unes poques persones s'enriqueixen de forma espectacular i molts milers varen patir greus crebants quan el globus es punxà, en el crac d'octubre de l'esmentat any. Resultat de la gestió del senyor Javier de la Rosa: la major suspensió de pagaments de la història d'Espanya. Torras-KIO suspèn pagaments amb un deute real de 240.000 milions de pessetes per un actiu teòric de 78.000; les empreses del Grup van a la suspensió o es malvenen, es perden milers de llocs de treball i es porta a la ruïna molts proveïdors; els nous directius de KIO entaulen una demanda civil, per possible fallida fraudulenta, i una altra penal, per estafa, falsedat en document mercantil i públic, apropiació indeguda i manipulació per alterar el preu de les coses; els gestors de KIO que prenen el relleu l'any 92 estimen que

100.000 milions s'han volatilitzat i s'ignora el seu destí; l'anterior responsable de KIO a Europa i valedor de Javier de la Rosa, Fouad Khaled Jaffar, es troba a hores d'ara en parador desconegut; a més a més de les dues demandes presentades a Espanya, la direcció de KIO entaula una acció civil davant un tribunal britànic, per desviament de fons del grup a altres finalitats; les tres demandes, totes admeses a tràmit, es presenten contra Javier de la Rosa i altres responsables del Grup Torras o de les seves empreses. Donat el considerable renou que aquest monumental escàndol econòmic i laboral va provocar a l'opinió pública, i que va ocupar durant setmanes titulars de premsa, informatius de ràdio, televisió, editorials, manifestacions al carrer i comentaris de tota mena i nivell, tampoc no sembla desgavellat pensar que alguna notícia al respecte arribés al president de la Generalitat entre vol i vol en helicòpter per comprovar que les comarques de Catalunya s'anaven renacionalitzant al ritme adequat.

Per sorprendent que sembli, les activitats del senyor Javier de la Rosa no van acabar amb l'enfonsament del Grup Torras. Quedava una tercera etapa: Grand Tibidabo. L'any 88, quan encara era el totpoderós home fort de KIO, el senyor De la Rosa compra la majoria de la societat anònima del Tibidabo, que l'any 90, a requeriment del Govern de Convergència i Unió, entra en el projecte Tibigardens, fins aleshores conegut com a parc Busch; en iniciar-se els problemes del Grup Torras, adquireix el 30% de Corporació Nacional del Leasing, iniciant així el seu replegament cap a Catalunya; es desprèn de la cartera de Leasing, venuda a Hispamer, i de la seu central de la societat, venuda a la Generalitat per un preu significativament superior al de mercat; a partir d'aquí, emprèn un ball complex de compres, vendes, préstecs i fusions, que es tradueixen a transformar uns actius sanejats de 40.000 milions de pessetes en unes pèrdues d'11.000 milions, portar l'empresa al caire de la liquidació i a una caiguda del 90% del valor de les accions de nou mil petits i indignats accionistes.

No és d'estranyar que dos dels principals assessors jurídics del senyor Javier de la Rosa, els lletrats Juan José Folchi i Joan Piqué —el segon, el seu actual advocat defensor, i el primer, deslligat ja professionalment d'ell—, li advertiren que si al final acabava malament no seria per KIO, sinó per Grand Tibidabo. Una tal admonició, de dues persones de tanta experiència, no va tenir inexplicablement el menor efecte moderador sobre l'accelerada marxa del senyor De la Rosa. I és llàstima, perquè el desenllaç de l'assumpte ha demostrat que sabien de què parlaven.

Aquesta és, doncs, a grans trets, l'executòria com a home d'empresa del senyor Javier de la Rosa Martí. En resum: 600.000 milions de pessetes volatilitzats, milers de famílies a la desesperació, a l'atur, milers de petits accionistes decebuts i sectors industrials estratègics d'enorme transcendència per a l'economia nacional greument danyats. Però no estem aquí per jutjar el senyor De la Rosa, que això ja ho farà la instància competent: qui s'ha permès jutjar és el senyor Pujol. De les seves enfàtiques declaracions el proppas-

sat dia 11 s'infereix que aquest tipus de biografia no és genuïnament catalana, i que ha de ser vista aquí, en el Principat, com una flor maligna i exòtica. No obstant això, com que la vida pública del senyor Pujol no va començar l'11 d'octubre, resulta il·lustratiu repassar manifestacions prèvies i igualment solemnes i emotives del molt honorable president en relació amb la figura del moment.

Escoltin bé, senyories, perquè la cosa no té pèrdua. Declaracions del senyor Pujol publicades el dissabte 4 d'abril del 92: «Javier de la Rosa ha sido objeto de ataques tremendos estos días, se le ha atribuido incluso una intervención en todo el asunto de Ibercorp, y me siento moralmente obligado, moralmente obligado, a decir una cosa sobre este tema: no creo que haya tenido ninguna intervención en esto.» Molt bé, president, això és el que fa falta: obeir els imperatius morals, per tal que aprenguin tants desaprensus escadussers. «Como las hemos sufrido nosotros en nuestra propia carne, nosotros siempre somos contrarios a estas campañas sistemáticas de desprestigio. Por tanto, si somos contrarios a ellas, también somos contrarios a las que se hacen contra Javier de la Rosa.» Naturalment, el que vostè ha arribat a patir, senyor, és admirable, com ho ha aguantat, gràcies a la seva gran fortalesa moral. Deu ser això, sens dubte.

Però continuem, que ara ve el més interessant: «La Generalitat forzosamente ha de hacer una valoración muy positiva de la acción económica de Javier de la Rosa. Cataluña es un país en el que si algo nos falta precisamente son empresas de gran tamaño. Por tanto, ahora que Javier de la Rosa es un hombre que en esta línea de creación de grandes empresas ha actuado hasta ahora con eficacia, aprovecho para decir que lamentamos mucho que pueda ser objeto de campañas de este tipo.» Fantàstic! Insuperable! Quina visió estratègica! «Ha actuado con eficacia...» Això, a l'abril del 92, després del Garriga Nogués i a les portes del naufragi del Grup Torras.

Però agafin-se, que la perla natural és aquesta –fixin-se quina meravella–: «Y de la misma manera que hemos defendido o intentado que no se hagan campañas sistemáticas contra quien sea, contra el señor Mariano Rubio, por ejemplo, también nos parece una cosa absolutamente fuera de tono que se le haga a Javier de la Rosa.» Doncs, clar que sí! A qui se li acudeix ficar-se amb el pobre Mariano Rubio? Què seria de Catalunya sense el seu lideratge, senyor Pujol? Aniríem pel món desorientats i sense rumb.

I el «remat»: «Aquí había una empresa que se tambaleaba, que era Torras, y KIO la ha sacado adelante. Luego había otras empresas, como Cross y Explosivos Río Tinto, y, de momento» –aquest «de momento» no té preu–, «las saca adelante; luego, ha sacado adelante la fusión de Ebro y Agrícolas, y se ha preocupado siempre de que esta empresa estuviera en Cataluña.» Tot, tot ho va tirar endavant... Endavant cap a la suspensió de pagaments, s'entén. Crec que vaig comprenent el que vostè vol expressar, senyor Pujol, amb el seu eslògan «Catalunya, un país que va endavant».

Però hi ha més. El febrer d'aquest any vostè donava recolzament públic al senyor De la Rosa, acudint a la inauguració de la clínica New Teknon. New Teknon, una de les operacions que figura a l'acusació dels fiscals com a fraudulenta i que ha estat acceptada pel jutge com a indicatiu de delictes per a l'acte de presó..., i allà estava vostè, compromentent la institució que representa amb una imprudència manifesta. I el propassat juliol, des d'Holanda, va tornar a insistir, contra tota evidència, que havia salvat moltes empreses.

I encara, el dia passat 11 d'octubre, vostè, senyor Pujol, afirmava: «Cap govern no ha d'expressar cap judici sobre l'honorabilitat de cap ciutadà». I afegia: «De la Rosa ha tingut encerts i desencerts; el temps dirà si va tenir més fal·lades que virtuts» –això, una setmana abans que es dictés ordre de presó incondicional. És a dir que un govern no ha de prendre posició sobre l'honorabilitat d'un ciutadà, però sí que pot dir, d'un ciutadà que no ha fet altra cosa a la vida que portar empreses a la suspensió de pagaments, que és el model d'empresaris dels noranta. Perquè vostè va posar el senyor De la Rosa –el senyor De la Rosa que avui es troba en la situació que tots coneixem– com a referent i paradigma de l'empresari català, aquest que segons vostè ha d'apostar per l'economia productiva. Si jo fos empresari en aquest país, senyor Pujol, em sentiria tan desconcertat, tan profundament frustrat que se'm traurien les ganes de continuar. Creu vostè, de veritat, que, per a tants milers i milers d'empresaris que treballen dotze hores diàries per poder satisfer les nòmines, «sortejar» les traves administratives, aguantar la morositat, pagar els impostos amb els quals vostè i els seus socis de Madrid l'afligeixen, i atendre les càrregues financeres d'uns tipus d'interès massa alts per la política de salvatge endeutament públic que vostè aplaudeix, practica i recolza, per a totes aquestes persones abnegades, entusiastes, laborioses, honestes..., era aquest un model adequat?

Però, anem assentant algunes conclusions. La primera és que vostè, senyor Pujol, no sortirà –no en pot sortir– indemne, d'aquesta. I no creiem que se'n surti, i li diré per què. Perquè un polític, i sobretot un polític de raça, com és vostè, és capaç de superar moltes coses, si és prou fort i prou hàbil; pot refer-se d'un mal resultat electoral, pot recuperar-se de les esquixades d'un assumpte de corrupció, pot «sortejar» una greu ineficàcia de gestió; tot això, un polític pot fer-ho. No obstant això, hi ha una cosa que un polític, al llarg de la història de la humanitat no ha pogut mai vèncer; hi ha una sola cosa que acaba indefectiblement amb un polític, una cosa que és més letal que la corrupció, que una votació perduda, que una divisió interna, que una mala gestió, i aquesta cosa és el ridícul. No hi ha polític que, després d'haver fet un ridícul espantós davant els seus conciutadans no quedi irreversiblement tocat. I això és exactament el que li ha passat a vostè amb el recolzament inexplicable i suïcida al senyor De la Rosa. S'ha cobert vostè del més inapel·lable dels ridículs, posant davant els nostres ulls, com a estrella polar de qualitats empresarials excelses, allò que la gent veu com l'antítesi del que ha de ser un empresari creador de riquesa i ocupació, vostè ha fet de si mateix –sense que ningú més hi

intervingués—, vostè solet, ha fet de si mateix una figura d'irrisió. Vostè és ara quelcom més que un home profundament equivocat: vostè és un home tràgicament afeblit. Després de quaranta anys de vida política plens de tenacitat i impregnats d'autèntica vocació, no acabarà vostè cobert d'honors, sinó de sarcasmes.

Nosaltres, senyor Pujol, no sabem com pensa vostè sortir d'aquesta; el Grup Popular no s'atreveix a predir fins a on arribarà el poder de la seva gegantina màquina de propaganda mediàtica, de la seva xarxa de clientelització d'una societat debilitada i confusa, de la seva tropa d'intellectuals orgànics ben alimentats, per intentar esborrar de la ment i del record dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya les coses que vostè ha arribat a dir i a fer en el seu estrany maridatge amb el senyor Javier de la Rosa, ja es veurà. Però hi ha quelcom del que sí que estem segurs, molt honorable senyor, i és que, faci vostè el que faci, digui vostè el que digui, a partir d'avui, per altes que siguin les muntanyes a les quals grimpi, per paternals que siguin les admonicions que ens infligeixi des de TV3, per copets a l'espatlla que reparteixi i per llunyans que sigui els països als quals viatgi, mai més ningú, però ningú, se'l podrà prendre a vostè seriosament. Vostè veurà com administra aquesta nova situació.

La segona conclusió és que, darrere del suport contra tota lògica del senyor Pujol al senyor De la Rosa, hi ha un misteri sense resoldre. Les peces del puzzle no encaixen. Com pot un governant del nivell del senyor Pujol avalar moralment, socialment i políticament una persona amb una trajectòria empresarial tan complicada? Per què assumeix un risc d'aquest calibre? Sense una bona motivació, estem davant d'un absurd irresoluble, de perfils entre surrealistes i esperpèntics. Un conegut periodista d'investigació que l'any 89 dirigia la publicació econòmica *Cinco Días* explica —i ningú ho ha desmentit— que, dinant amb el conseller Alavedra a l'hotel Castellana, quan aquest era conseller d'Indústria, va sentir dels seus llavis el següent comentari referint-se al senyor Javier de la Rosa: «Este hombre es muy inteligente, pero que muy listo; debería estar en la cárcel, y mira dónde está, manejando los hilos de las finanzas de este país.» Alucinant! L'any 89, el Govern de Convergència i Unió opinava del seu futur gran amic i col·laborador que era carn de presidi, i ho feia en termes admiratius! Senyores i senyors diputats, en quin país vivim? En mans de qui hem dipositat el Govern de Catalunya? Insisteixo en la pregunta, que exigeix una resposta, perquè el president de la Generalitat i els seus consellers donen tot el seu suport, fins i tot en les circumstàncies més adverses, exposant-se fins més enllà del mínimament prudent, a una persona a la qual consideren poc menys que un indesitjable; però, que quedi clar, vostès el consideren així, no l'oposició, que mai s'hauria expressat públicament en aquests termes, i de la qual saben —com sabia tothom— que practicava contumaçment funambulismes financers d'una heterodòxia com a mínim inquietant.

Qui ens pot donar una resposta? El senyor Pujol, quan pugi ara a la tribuna a contestar el nostre Grup? El senyor De la Rosa, quan es decideixi a «tirar de la manta»? Quines

són les cartes que el senyor De la Rosa ha amenaçat de posar sobre la taula? As, sota, cavall i virrei? I, si ningú no proporciona una explicació satisfactòria, els ciutadans la imaginaran. I no es necessita ser un linx per endevinar-la: amb dos ex-consellers de Convergència que han passat per la nòmina del senyor De la Rosa, amb parents i familiars d'alts càrrecs de Convergència entre els empleats del senyor De la Rosa, amb avals multimilionaris de diner públic al senyor De la Rosa per tal que faci arranjaments particulars, amb compres d'immobles al senyor De la Rosa pel Govern de Convergència a preus més que generosos, què creuen vostès que pensarà el ciutadà que, en contra del que creu el senyor Pujol, té un límit en la seva disposició de combregar amb rodes de molí? Doncs, el mateix que pensem tots, senyores i senyors diputats, el mateix que pensem tots els malvats que ordim campanyes de desprestigi.

La tercera conclusió és que, entre el comportament i l'estil del senyor De la Rosa i el de Convergència i Unió existeixen curioses analogies. Abans de la seva detenció, el senyor De la Rosa amenaça públicament de revelar informacions que afecten torres molt altes, i adverteix els fiscals que no tenen ni idea de les conseqüències que poden derivar de la seva acció. Doncs, bé, què diu Convergència i Unió per boca del seu secretari general davant l'escàndol causat per l'empresonament de Javier de la Rosa i les eventuais complicacions que puguin afectar el seu partit? Exactament el mateix que el senyor De la Rosa fa als fiscals i als polítics en general: amenaça el Partit Socialista durant la festa de presentació del nou *Avui* de provocar eleccions anticipades si els socialistes no es converteixen en Don Tancredo en relació amb l'afer De la Rosa. És a dir, el famós impuls a l'economia productiva i al procés autonòmic se supediten a les necessitats de Convergència i Unió d'amagar la seva roba bruta. Sempre havíem sabut que el senyor Roca era un home d'estat, de noble caràcter i extraordinària grandesa d'esperit; aquesta reacció ens ho confirma. De fet, aquesta anècdota desagradable esdevinguda a la presentació del nou *Avui* ens reafirma la idea que un dels problemes més greus del nostre país és un problema de nivell; no es poden posar segons quines coses en mans de segons quina genteta.

La quarta i darrera conclusió és que el senyor Pujol tenia raó quan ens deia ahir que entre tots havíem de fer un esforç per rebaixar la tensió. Però no al preu de renunciar a les nostres conviccions i a les nostres obligacions. Una cosa és el sentit de la responsabilitat i una altra l'abdicació de responsabilitats. En qualsevol cas farem un esforç per acabar disminuint, encara que només sigui una mica, la tensió. No es prengui malament el que li diré a continuació, senyor Pujol, perquè no ho faig amb ànim de molestar-lo, per sorprenent que li sembli, d'al·leugerir ni que sigui en part la pressió que aquests dies gravita sobre vostè i que es va plasmar ahir en una intervenció inconnexa, reiterativa i mancada de convicció. Nosaltres opinem que molts dels seus problemes, sobretot els més greus, tenen el seu origen que vostè opera sobre un error bàsic, que perverteix gairebé tots els seus plantejaments, fins i tot els millor intencionats, i si m'atreveixo a

fer-li aquesta observació, és en la seva qualitat de president de la Generalitat i responsable d'un pressupost d'1,7 bilions de pessetes, no a títol personal –terreny en el qual qualsevol consell de la meua part seria una impertinència–; vostè, senyor Pujol, vol tenir-ho tot controlat, vol estar pertot arreu, arribar a tothom, omplir amb la seva presència totes les llars i tots els racons: vostè vol ser ubic i omnibenefactor; vostè és, si m'ho permet, panpujolista i oblida un detall clau: que el panteisme suposa l'expulsió de Déu del món. Si Déu és l'univers, Déu és innecessari. Si arribés el dia que tot Catalunya fos pujolista vostè seria superflu. Li prego que reflexioni detingudament sobre això, i li ho dic de forma una mica interessada, perquè crec que l'assimilació d'una veritat tan evident l'ajudarà a suavitzar algunes de les seves fòbies més intenses. Vostè es creu obligat a orientar-ho tot, a opinar sobre tot, vostè vol fer tots els papers de l'auca; vostè dicta a la gent la llengua en què ha de parlar, els negocis en què ha d'invertir, el nombre de fills que ha de tenir, les cançons que ha de cantar, la identitat que ha de sentir, i els parcs temàtics que ha de construir. Vostè vol tocar a la vegada el flabiol, la tenora i la campana, i es llança a pontificar sobre el que està bé i està malament, sobre si som o no som, sobre què va passar el 1714, què passarà el 2010, qui és l'empresari model, qui no ho és... El seu problema és que vostè no entén que és el president de la Generalitat, i no la senyora Francis (*remor de veus*). El cas De la Rosa és una mostra evident d'aquest enfocament distorsionat. A vostè qui li mana defensar un empresari privat, bastant controvertit, que té els seus detractors i els seus entusiastes, que té els seus amics i els seus enemics, però que pertany a l'àmbit de la societat civil, i que, si triomfa, millor per a ell, i si és acusat d'estafa, doncs senyal que quelcom ha fet malament. Per què s'hi posa, en guerres que no són les seves? Vostè governi, que ja en té prou; procuri que als estius secs, càlids i ventosos se'ns cremin dues hectàrees per incendi, en lloc de setanta, mitjançant una bona política de prevenció, previsió i extinció; construeixi canalitzacions i murs de contenció perquè les riuades no se'ns enduguin el país per endavant; doti d'una vegada el Fons de cooperació local, i obligui els socialistes a escometre les reformes estructurals que Catalunya i tot Espanya necessiten, en lloc d'obsessionar-se amb els Mossos d'Esquadra, els fons de cohesió i l'ús del català a l'Administració de Justícia. Perquè, tot i ser coses importants, cap d'aquestes coses ens donarà més llocs de treball i, en canvi, uns impostos més moderats, uns tipus d'interès més baixos, un mercat laboral més flexible, una liberalització dels serveis i un sector públic més petit, sí que ens permetrien crear ocupació i riquesa.

Aquestes són coses simples que tothom entén, però que vostè sembla tenir certa dificultat a assumir. Estic ben segur que vostè aquests dies ho està passant malament perquè no entén on ha comès l'errada, quin cap va quedar per lligar. A vostè, que creia tenir-ho tot, absolutament tot ben controlat, ben previst –la televisió i la ràdio públiques, el seu partit, els empresaris, les forces vives, els altres partits–, què se li va escapar? Mortificant dilema. La solució, com tantes ve-

gades que en la vida dels éssers humans s'arriba a un carreró sense sortida, la donen els poetes. Kavafis va escriure, el 1911, un poema «sobrecollidor» que es titula *Desenllaços*. No el citaré sencer, perquè aquest matí no està la cambra per exuberàncies líriques; em limitaré als darrers tres versos: «Un altre desastre en què no pensem / sobtat, vehement, se'ns tira a sobre / i, indefensos, ja no hi ha temps, se'ns emporta.» Vostè, senyor Pujol, que creia tenir-ho tot dominat, no va calcular, en el zenit del seu poder, que una donzella d'ulls embenats amb una balança en una mà i una espasa en l'altra apareixeria, «sobtada, vehement» i li tiraria la paradesa per terra, sense donar-li temps a reaccionar.

Aquesta és la gran virtualitat del nostre sistema social i polític: que ningú, absolutament ningú pot tenir-ho tot sota control. I a partir d'aquí, no torni a caure en la mateixa temptació, no vulgui dominar el destí. Si el senyor De la Rosa resulta innocent, l'Altíssim, per raons que només ell coneix, haurà decidit donar-li a vostè una segona oportunitat i, si no, el que sigui ja ho tractarem en el moment adequat. Vostè sabrà com i per què va decidir lligar el seu destí al del senyor De la Rosa; potser tots ho sabrem algun dia.

Mentre la sentència definitiva li arriba al senyor De la Rosa i a vostè, només li fem un prec: limitis a governar, que prou feina té, respecti la frontera que separa allò que és públic d'allò que és privat, i no es posi en embolics de llibres de cavalleries, i, per favor, deixi que cadascú pensi el que vulgui, parli el que vulgui, canti, balli el que vulgui i es fabriqui els models que vulgui, perquè els catalans –encara que a vostè li costi acceptar-ho– ja som prou grans i podem viure sense el seu mestratge espiritual. L'única cosa que esperem de vostè és que gestioni correctament els ingents recursos que hem posat a les seves mans, i aquesta, precisament aquesta, és l'única cosa que vostè a hores d'ara encara no ha tingut ni la voluntat ni la capacitat de fer.

Moltes gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Té la paraula el molt honorable senyor president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Bé, senyores i senyors diputats, senyor president, senyor Vidal-Quadras, vostè veig que realment segueix, i a més de la manera brillant que habitualment ho fa, aquella consigna que vaig llegir al diari que el senyor Aznar li havia donat: «Faci una oposició feroç» –aquesta va sortir en el diari i entre cometes; suposo que deu ser veritat– «al Govern de la Generalitat.» I, per tant, doncs, el felicito per ser tan complidor de les consignes que rep.

De tota manera, transmeti al senyor Aznar el següent: aquest fet no provocarà eleccions anticipades, no es facin il·lusions. Les eleccions anticipades, les poden provocar altres coses, que sempre aniran lligades amb el compliment o no-compliment, o amb l'acord o no-acord, o la mútua lleialtat que hi pugui haver en les negociacions que nosaltres tinguem amb el Partit Socialista, però, evidentment, ni aquesta ni altres coses per l'estil no provocaran eleccions anticipades, i a vostè li prego que ho transmeti al senyor Aznar.

Dit això, suposo que..., no entenc per què l'ha de sorprendre que, realment, jo dediqués el meu discurs d'ahir, en una part important, a aquest tema, perquè, òbviament, és un tema important. Vostè hi ha dedicat tot el discurs, quan en realitat s'ha dedicat tot l'any, precisament, a altres temes, que ja m'agrada que no n'hagi parlat, perquè són aquells temes en els quals jo els acuso a vostès, al Partit Popular, de buscar la desestabilització interna de Catalunya i d'incrementar i de mirar que hi hagi unes actituds hostils i negatives contra Catalunya fora de Catalunya i de trencar els elements de convivència. Bé, vostè no n'ha volgut parlar, d'això, i suposo que després en voldrà parlar, però, en tot cas, sí que demostra que el tema és prou important. Jo ho vaig dir d'entrada; d'entrada: no havia parlat ni mig minut, no havia passat ni mig minut del meu discurs que ho vaig dir.

Vostè diu: «Home, en Javier de la Rosa havia tingut un precedent, que era, concretament, aquest de la Banca Garriga Nogués, que obligava a ser prudent», i té tota la raó. El que sí és cert, de tota manera, també, és que en aquell moment no nosaltres, sinó també altra gent, ja ho vaig dir..., i no ho dic en prova de descàrrec, ho dic simplement perquè és la realitat; compreguin que, si el Banc d'Espanya fa confiança al senyor Javier de la Rosa, això per mi té un significat, això té la seva importància, i no ho dic ara per traspasar cap mena de responsabilitat, sinó perquè objectivament és així —objectivament és així. Quina és la primera autoritat monetària del país? Qui és que té la principal responsabilitat en aquest país des d'aquest punt de vista? El Banc d'Espanya, i a més el Govern també, però ja deixo de banda el Govern: el Banc d'Espanya. I, per altra banda, nosaltres teníem una garantia, que la vaig explicar ahir, que era la dels mateixos representants del Govern de Kuwait; no era simplement «el protector», com diu vostè, eren els representants del Govern de Kuwait.

Per altra banda —i amb això, doncs, lligant amb una cosa que abans no he contestat al senyor Reguant—, quan diuen: «Oh, potser s'havia d'haver anat a buscar altra gent.» Per una pila de coses, en aquells moments, realment, per una pila de coses que al Banc d'Espanya i al Ministeri d'Indústria i al Govern de la Generalitat ens interessava resoldre —no sempre les mateixes; hi havia moltes d'aquestes coses en les quals no interveníem per res—, però, realment, no es va trobar altra possibilitat d'una aportació important de capital que aquesta. Aquesta va ser la realitat. De la mateixa manera, per exemple, doncs, que, amb una gran sorpresa de molta gent, a finals dels anys vuitanta algunes grans empreses italianes —la FIAT, concretament— i algunes grans empreses alemanyes, en moments de dificultat, precisament, de capitalització, no els va quedar més remei també que anar a buscar diner àrab. I concretament la FIAT, com vostè sap, doncs, precisament va anar a buscar ni més ni menys que diner llibi concretament, i durant una pila de temps van tenir aquest diner; no hi va haver una altra possibilitat. I el Banc d'Espanya, a l'hora d'anar a buscar diner per al Consorci Nacional del Leasing, i nosaltres en el cas de Port Avenu-

ra..., i torno a repetir-ho al senyor Reguant: no, no hi havia cap altra possibilitat. «Vagin a buscar-ne una altra», no, no n'hi havia cap més, no n'hi havia cap més; es va fer això. Després hi tornaré, a aquest tema, de tota manera, després hi tornaré.

Respecte a les declaracions, que ja vaig dir ahir i vaig reconèixer ahir que comprenia perfectament que, oblidat el context en què es van fer, resultaven molt xocants, de tota manera jo vull insistir en un fet que, evidentment, no sé si reforça, diguem-ne, la meua explicació, però sí que és important des del punt de vista de comprendre el perquè... Jo, realment, a mi em fan fàstic les campanyes de destrucció de la gent i la gent que les fa —i la gent que les fa. I potser sí que de vegades tinc unes reaccions que potser no són prou intel·ligents políticament parlant, però que en realitat responen a aquesta profunda aversió que sento envers els rapinyaires. Sembla que els rapinyaires ocells s'han de protegir, i segurament que els rapinyaires humans també, però a mi se'm permetrà que els menyspreï rotundíssimament. I vostès no podran trobar per part meua que hagi participat mai en una campanya d'aquest tipus, ni contra vostès tampoc, ni contra vostès, que també es podria fer. No hi sortiré per aquí, no els parlaré del senyor Hormaechea, no els en parlaré. Però, evidentment, això em fa fàstic; una cosa, diguem-ne, que és més forta, potser, fins i tot, que el que en podríem dir l'obligació que hi ha de racionalitzar. Em fa fàstic. I la prova que em fa fàstic és que una persona per la qual jo no sento, lògicament, no he de sentir cap simpatia —perquè més aviat me n'hauria de sentir ressentit, per una sèrie de raons que tothom sap—, que és el senyor Rubio, en aquestes mateixes declaracions també dic: també estic en contra de les campanyes que fan contra el senyor Rubio. El senyor Rubio..., després ha passat el que ha passat i es troba en la situació que s'ha trobat, però aquella campanya sistemàtica de difamació, i de difamació de les coses més íntimes i personals del senyor Rubio, això em feia fàstic, i ho vaig dir. I ho vaig dir també del senyor De la Rosa. Al senyor De la Rosa, se l'haurà de jutjar pel que sigui, donant el resultat que sigui, però aquestes campanyes, siguin pel senyor Rubio o siguin pel senyor De la Rosa, a mi em fan fàstic i faig aquest tipus de rèplica.

Naturalment, vostè em dirà: «Això políticament no té valor.» Potser no té valor, però, de tota manera, serveix per explicar el perquè de les coses. I, com que crec que en la política sí que hem de fer un esforç perquè hi hagi el que en podríem dir un punt de noblesa i un punt de dignitat, em sembla que tampoc des del punt de vista del capital polític no és dolent que hi hagi un polític al qual aquestes campanyes li facin fàstic i les rebutgi d'una manera sistemàtica i tingui prohibit que dintre del seu partit i dintre del seu govern aquest tipus de campanyes es facin, i em sembla que dec ser potser l'únic partit en el qual aquesta consigna està donada.

Bé, ara, a part d'això, per explicar aquest tema de les declaracions —i encara que potser, doncs, això no és massa intel·ligent, perquè es pot presentar com un indicatiu que «ara, en

Pujol el que intenta és defensar en De la Rosa», doncs, jo explico el que passava i el que ha passat, almenys una sèrie de coses que han passat, que no són les úniques, però que també s'han de dir.

En aquells moments, l'any 92, i encara que la intervenció de la Generalitat només era en una cosa, només en una, que era concretament Port Aventura —Tibigardens en aquell moment—, és obvi que, de l'actuació del senyor De la Rosa, en depenia —i això no era una opinió només meua; ja vaig explicar ahir que era una opinió del Ministeri d'Indústria, del Ministeri d'Economia, del Banc d'Espanya i de la Comissió Nacional del Mercat de Valors, exactament, no?—, en depenia una sèrie de coses, que per cert —sigui dit de passada— s'han salvat; no totes, algunes. Jo els parlaré de dues, perquè són les que, una d'una manera directa i l'altra d'una manera indirecta, ens afectaven més, i ens afecten.

Port Aventura, evidentment, sense la intervenció del senyor De la Rosa, d'una manera que ara els jutges diran si va ser correcta o no correcta, però que aleshores evidentment, això, en aquest sentit nosaltres no ho podíem saber —ni nosaltres, ni el Banc d'Espanya, ni tota la gent que va donar beneficis fiscals, etcètera—, sense aquesta intervenció, avui aquest projecte no existiria, perquè s'acabava aleshores. Això ja ho vaig explicar ahir i no hi intervindré.

Els vaig a dir una altra cosa: la campanya de salvament, la política de salvament que s'ha fet, amb èxit, no d'Ercros com a tal Ercros, que això s'està disgregant, sinó de les empreses que formen part del grup Ercros, tampoc no s'hauria pogut fer.

Permetin-me que m'aturi un moment, per exemple, en aquest cas, no? Què va passar amb Ercros? Cros i Explosius Río Tinto eren dues empreses que anaven coixes de feia molt de temps perquè el Govern —i aquí sí que hi ha una crítica molt seriosa a fer al Govern, i concretament al Govern socialista— mai no es va enfrontar amb el problema dels fertilitzants, i aquestes empreses perdien un gavadal de diners —un gavadal de diners— amb això. Jo recordo que vaig parlar per primera vegada d'aquest tema —de Cros, concretament—, per veure si s'hi trobava una solució, amb el ministre Bayón, o sigui encara en època d'UCD, i he de dir que, de tots els ministres d'Indústria amb els quals he parlat, aquell és el que em va semblar que tenia més comprensió i més ganes d'atacar el problema.

Després de tot això, es va deixar absolutament de banda, es va anar donant llargues, i Ercros i Explosius Río Tinto se n'anaven al desastre. Hi ha haver algun intent de salvar-ho; al final va sorgir una aportació important de capital, a través de KIO, i, evidentment, ni el Ministeri d'Indústria ni nosaltres, ni ningú, ni el Ministeri d'Economia, que va donar els beneficis fiscals, va considerar oportú, malgrat, sí, efectivament, aquests antecedents que vostè deia, en veure les garanties que donava Kuwait, va considerar oportú rebutjar aquesta aportació de capital.

De fet, Ercros com a tal no s'ha salvat, ni cal; però sí que és cert que aquella operació ha permès fer el que ara s'està fent amb èxit, que és salvar totes i cadascuna de les fàbri-

ques. És a dir, per posar un exemple que alguns diputats aquí presents valoraran: Erkimia, sense aquestes intervencions no existiria —no existiria—, i la venda que es va fer de l'*smelting* de Huelva, concretament a Freeport, va ser un fet absolutament positiu, i el fet que ara s'hagi pogut desprendre, bé, al preu d'una pesseta, però és que realment, amb les pèrdues que acumula aquesta activitat i els crèdits que arrossega, és una venda esplèndida que s'ha pogut fer de tot el sector de fertilitzants, és un gran èxit, i de fet, doncs, Erkimia ara va bé i les indústries que ha conservat el grup a Tarragona van bé i altres s'han venut, etcètera.

Bé, li explico tot això perquè compregui..., el cas d'Ercros, el cas de Port Aventura —no em ficaré amb altres casos més petits com Coma-Cros i Burés, però, si ho volen, després li'n donaré detalls—, el cas Torras i altres coses ja més pròpiament, diguem-ne, situades en una àrea molt més llunyana no de la Generalitat, perquè la Generalitat en moltes d'aquestes coses no hi intervenia, sinó fins i tot de l'àrea geogràfica de Catalunya. Ja vaig explicar ahir..., i en pot fer tota la crítica que vulgui, i a més ara llegint-ho ara, en aquest moment, dirigint-se al Parlament i dirigint-se als que ens escoltin per televisió, aquestes declaracions dringuen molt malament, però jo li explico els dos motius pels quals les vaig fer; perquè en aquells moments hi havien molts llocs de treball, indústries molt importants, sectors clau de la nostra economia, com pot ser el paper i com pot ser la química, i a més a més, aquest sí, directament vinculat a l'acció i a la promoció de la Generalitat, Port Aventura, que depenia de l'actuació que en aquell moment fes KIO. I aquesta és l'explicació. A part de..., i aquí sí que això és una cosa molt personal, que potser no té valor polític, però que, entenguin, si hem d'explicar per què es fan les coses, sí que hauré d'explicar..., i els que em coneixen més, de fa més anys, i probablement a través de relacions més afectuoses que les que hagi pogut tenir amb vostè, al marge, fins i tot, de la política, m'entendran perfectament quan li dic, senyor Vidal-Quadras, que els rapinyaires em fan fàstic.

Dit això, també, quan vostè parla a base..., fa una sèrie d'afirmacions que són certes —jo no li desmentiré pas les meves declaracions—, li explico per què les vaig fer, sense dir pas, de cap manera, que m'hi ratifiqui, ni que siguin un elogi, ni que fossin justificades, però dic per què les vaig fer: motius econòmics i aquest tema temperamental. Però, a part d'això, li vull dir que moltes de les altres coses que vostè ha dit, a base del retall de diaris —a base del retall de diaris—, doncs, no em sembla la manera normal de fer, perquè, és clar, això ho podem fer tots. I, evidentment, el que no podem fer és anar desmentint tots i cadascun de les notes i dels comentaris que surten cada dia en el diari.

Li posaré un exemple, no per insistir-hi —no per insistir-hi—, i consti que abans m'he descuidat de parlar del Banc d'Eivissa, però també vostè pot aconseguir alguna informació, a través..., sobre el Banc d'Eivissa. Però..., ho dic només perquè compregui fins a quin punt les coses no són senzilles, com diu vostè, però, escolti: és que el Partit Popular o algú o el Partit Socialista va intentar en un moment de-

terminat mirar de tallar una informació que a mi em sembla, que a mi em sembla que no responia a la veritat sobre les relacions entre el senyor Benegas i el senyor Matutes? No ho van fer i van fer ben fet de no fer-ho, i, a més, realment jo, que sóc un home que sento aprecí personal pel senyor Matutes i també respecte pel senyor Benegas, doncs, no en vaig fer massa cas, francament, d'aquesta informació. No en vaig fer cap cas! Però, en tot cas, el que li vull dir —el que li vull dir— és que haver d'anar desmentint totes i cadascuna d'aquestes informacions, que en surt un gavadal cada dia, evidentment això no duu enlloc.

I el que podem fer els polítics, si és que ens volem respectar mínimament, és començar a saber destriar el gra de la palla de totes aquestes coses i no fer cas de la petita informació que pugui sortir cada dia d'una conversa, d'un comentari que, a la millor, alguna vegada s'ha fet, a la millor alguna vegada ha fet, no dic pas en el cas de l'Alavedra, però tot situat també en el seu context té un altre sentit molt diferent.

Aquest és un país en el qual, moltes vegades, davant dels periodistes no es pot fer una broma —no es pot fer una broma—, perquè a vegades hi ha segons qui que t'ho agafa de debò.

Bé, per tant, nosaltres no desmentirem cap d'aquestes possibles informacions que puguin sortir, com vostès no van desmentir —i van fer bé— les que es van dir d'una persona, des del meu punt de vista, tan respectable i honrada i estimada, com és el senyor Matutes, que va ser tractat durant una pila de dies, per una sèrie de revistes, d'una manera absolutament ignominiosa.

Vostè ha dit més coses, però, bàsicament, com que, per altra banda, no es pot pas esgotar tot en una sola rèplica, només li'n contestaré una per acabar.

Vostè diu: «Com se'n sortirà vostè, d'aquest problema?» Bé, escolti, això ja és cosa meua i cosa nostra, no? Ja s'anirà veient; no compto amb la seva col·laboració. Vull dir, això, tampoc, no... (*Fortes rialles.*) No la hi demano, no?, no la hi demano. Home, indirectament, me la dona, perquè com que vostè no es pot pas deslligar de tots aquests atacs que hi ha hagut contra l'estabilitat de Catalunya i el bon nom de Catalunya, doncs, també va bé que vostè..., millor que m'ataqui vostè que segons qui, no? (*Remor de veus.*)

Però, de tota manera, jo li vull recordar que ja me n'he sortit de coses d'aquest tipus, no? Miri, i això és una cosa que, potser, després, en el transcurs del debat encara sortirà alguna altra vegada, perquè alguns dels aspectes que avui s'estan discutint aquí —amb motiu del senyor De la Rosa— no són nous, no són nous, no.

Miri, l'estiu del 82, nosaltres, Convergència i Unió i, d'una manera molt especial, jo vàrem ser acusats per diaris —i en aquest cas, sento haver de dir que, a més, era un òrgan oficial del Partit Socialista— d'haver cobrat 28.000 milions... No, no, no, no «calderilla», no, 28.000 milions de pessetes —estava relacionat amb el tema, aleshores encara, diguem-ne, normal que hi havia, bé, vull dir, no en situació de crisi de Banca Catalana—, 28.000 milions, i era mentida! I els que ho van escriure sabien que era mentida. El que passa, el que

passa és que amb aquestes coses sempre l'acusat o l'atacat juga amb desavantatge, perquè donar la prova negativa costa molt; és a dir, si jo li dic a vostè que li he donat un milió de pessetes d'una manera fraudulenta, i ho dic amb prou habilitat perquè vostè no em pugui querellar, i en aquest país és molt difícil querellar-se, bé, què passarà? Que jo no podré demostrar que li he donat un milió de pessetes —que, a més, no li n'he donat cap, de milió de pessetes—, no ho podré demostrar; però vostè no podrà demostrar que jo no l'hi he donat. Vostè no podrà demostrar que jo li he donat un milió de pessetes.

I si això jo ho dic i ho repeteixo, i ho dic i ho repeteixo, i ho dic d'aquella manera que no em puguin querellar —i ja dic que això de la querella en aquest país gairebé és un esport impracticable—, doncs, s'anirà dient i s'anirà repetint i sortirà un diputat brillant, mordaç, feroç, com el senyor Vidal-Quadras, i vindrà aquí i explicarà: «els diaris diuen i vostè no ho ha desmentit», etcètera. I aquesta és la situació, difícil, difícil, en què es troba i en què ens trobem nosaltres en aquest moment; difícil per això, no pas difícil per l'objectivitat dels fets, que, en aquest sentit, jo li puc ben assegurar que si vostè em diu: «aquests dies hi ha pressió sobre vostè». Doncs, és clar, que hi ha pressió sobre mi; és evident, no?, que n'hi ha! Sobre nosaltres, hi ha pressió? Sí, senyor, hi ha pressió, però li puc ben assegurar que jo em podré equivocar i podré fer els errors que vostè vulgui d'apreciació, però que la meua tranquil·litat amb la qual compareixo davant d'aquest Parlament —i sobretot davant de vostè— és absoluta, és absoluta.

I, per altra banda, li dic això: no és la primera vegada que passa, i això el poble de Catalunya ja ho decidirà. Però, a mi m'han acusat de cobrar 28.000 milions de pessetes perquè era el que em pagaven per donar suport a la UCD. Després, si volen, els llegiré alguns textos d'aquella època, que els faran quedar malament a vostès i també —i ho sento, perquè no és el meu objectiu atacar-los— els socialistes d'aleshores, d'aleshores. (*Remor de veus.*)

Però, un dia un diari molt prestigiós, molt prestigiós, molt prestigiós va publicar que jo havia cobrat 600 milions de pessetes de comissions, i ho va publicar posant el banc, el número de compte, l'intermediari a través del qual s'havia fet tot això, també el seu número de compte amb els noms, tot, etcètera. És clar, tothom va quedar esfereït, no? I jo vaig tenir la sort que el banc en qüestió doncs va dir: «Ecolti, escolti, això és mentida. —Vostè em pot fer un paper explicant que tot això és mentida? —Sí, senyor». I el va fer, i van dir: «miri, escolti, aquest número de compte realment existeix», em sembla que era d'un callista de Sabadell, i aquest daixò, etcètera, però, en fi, d'això res de res. «I aquí les transferències que hi ha hagut són de 27.000 pessetes; aquests 600 milions, això és un invent.» (*Remor de veus.*) Jo vaig cridar l'amo, l'amo d'aquest diari i li vaig demanar la rectificació; no me la va fer —no me la va fer!—, fixi's si això és important, i li vaig dir: «vostè no se'n dona vergonya d'això?» I em va dir que no, i li vaig dir: «escolti, doncs, és molt greu, és molt greu que no se'n doni vergonya».

Bé, és per dir-li que, escolti, aquest és un tema en el qual ja estem entrenats, en això, entén? Hi estem entrenats, normalment amb adversaris menys brillants que vostè, però més sòlids, això sí, i que, a més, no porten a sobre moltes vegades aquesta imatge, diguem-ne, de rebuig del que és el moviment de recuperació nacional de Catalunya que vostè porta.

Però, de tota manera, ja ens en mirarem de sortir. El problema no és vostè, ni és el senyor Aznar, ni és..., etcètera, el problema és que, realment, aquest fet que s'ha produït, s'ha produït d'una manera que ens obliga, com una cosa molt prioritària –i ho vaig dir–, doncs, a resoldre això. Per què? I amb això acabo.

Fixi's bé en una cosa. Si el procés..., és a dir, el procés que nosaltres volem que segueixi Catalunya –i per a nosaltres Catalunya és una prioritat, i la recuperació nacional de Catalunya és una prioritat que no és per a vostè, i hi té dret que no ho sigui–, aquest procés no es pot fer en un clima de sospita, en un clima de manca de confiança, en un clima de degradació moral..., no es pot fer. I jo, ho saben, que moltes vegades, de fa anys, estic dient una cosa, fins al punt que alguns em diuen que de vegades algun dels meus discursos sembla més un sermoneig que un discurs polític, que en l'actiu polític que hi ha d'haver a Catalunya, i l'actiu polític que ha de tenir qualsevol moviment que vulgui aquesta..., que vagi endavant Catalunya en tots sentits, i sobretot en el sentit de la seva afirmació com a poble, hi ha d'haver que pugui oferir unes garanties morals.

Per tant, en el moment que apareix aquest tema, per a mi esdevé absolutament prioritari, perquè, efectivament, això podria afectar un d'aquells actius que són absolutament necessaris, i això, almenys –necessaris, més que per a ningú més, per a nosaltres i, si em permet la personalització, d'una manera molt especial per a mi–..., és per això que hi donem aquesta..., absolutament tota aquesta prioritat.

Bé, i res més; moltes gràcies per la seva atenció.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. El senyor Vidal-Quadras té dret a un torn de rèplica de deu minuts.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Vostè, senyor Pujol, continua immersit en el mateix error. Vostè es permet acusar determinats grups polítics i determinades persones que s'oposen al moviment de recuperació nacional de Catalunya.

Miri, a Catalunya hi ha moltes visions possibles, i vostè en té una de molt respectable, i altres en tenim d'altres, i tots som igualment catalans i tots som bon catalans, i vostè no dóna els carnets de catalanitat. Tregui-s'ho del cap, això! Aquest és un país complex, plural, heterogeni, divers, i vostè és un sector, amb força, amb un, ara per ara, suport ampli dels ciutadans, però relativitzi la seva posició en el món, senyor Pujol. Vostè continua convençut que és la veritat universal; no l'és. Hi ha gent que veu Catalunya d'una manera, hi ha gent que la veu d'una altra; hi ha gent que veu la relació Catalunya-Espanya d'una manera, i hi ha gent que la veu d'una altra. I vostè ha d'acceptar, encara que li costi, que to-

tes aquestes visions tenen cabuda en un país democràtic, un país ric, divers i plural com és Catalunya.

Per tant, no acusi la gent d'aquestes coses, perquè vostè mateix es desqualifica. Cadascú ho veu com ho veu; nosaltres ens oposedem a la seva política, a la seva visió, als seus conceptes; creiem que són dolents per a Catalunya, i les conseqüències ho demostren. I si a vostè li fan fàstic els rapinyaires, a mi em fan fàstic els corruptes; un fàstic immens. Cadascú administra els seus fàstics i els seus amors.

Vostè està acostumat que aquest país, segons la seva visió idíl·lica, patriarcal, és un país on tots ens estimem, tots som parents, tots ens coneixem, anem a buscar bolets, fem la costellada, i vostè és el gran *pater familias* que administra les benediccions. S'equivoca, està vostè equivocat; simplement, viu equivocat. Té una majoria absoluta però viu en l'error. Què vol que li digui? La majoria absoluta no és sinònim de veritat. Aquí la gent pensa d'una manera i pensa d'una altra, i l'oposició no ve aquí a fer jocs florals, senyor Pujol. Una cosa és un rapinyaire i una altra és un diputat que fa oposició, que a vegades és dura, intensa, fins i tot implacable, com ha de ser; per tant, torni vostè a la realitat, pensi que el país és així i veurà com les coses se li van aclarint.

I li diré més: jo estic molt orgullós de formar part d'un gran projecte nacional espanyol; ho faig voluntàriament, perquè hi crec, i, per tant, és evident que treballo en coordinació i plena sintonia amb el president del meu partit, el senyor José María Aznar, i prefereixo rebre indicacions i orientacions del senyor Aznar que d'altres instàncies, perquè en el Congrés dels Diputats últimament passen coses molt rares, i potser vostè hauria de preguntar al senyor Roca de qui rep les instruccions. No sé si vostè n'està assabentat, però últimament fa coses molt rares el senyor Roca. Vigili'l, vigili'l. (*Remor de veus.*)

Vostè diu: «Oh, vostès cultiven la desestabilització.» Són vostès els que desestabilitzen; són vostès que, amb la seva acusació que «altres desestabilitzen», desestabilitzen, que és diferent. Vostè creu que quan el senyor Duran i Lleida, grans titulars en una revista de gran difusió a tot Espanya, diu: «El castellano no es nuestra lengua.» Vostè creu que quan vostè diu, també, grans titulars: «Als catalans no se'ns pot aplicar el concepte habitual d'espanyol.» Quan el senyor Duran, en una entrevista en un diari de gran circulació, que també es llegeix a tot Espanya, diu: «España no es una nación.» Vostè creu que això cau bé *por ahí*! Vostè creu que això fomenta la simpatia, l'afecte a Catalunya, vostè creu que això és prudent des del punt de vista econòmic, polític, social, creu que sí? Ho veu bé, això? (*Remor de veus.*) Una cosa és dir: «Catalunya és una nació», que tenen tot el dret a dir-ho, i hauríem de discutir el que és una nació i com s'ha d'administrar el concepte de nació i, fins i tot, si ens poséssim d'acord en això, també ens podríem posar d'acord en aquest enunciat, però es pot afirmar «Catalunya és una nació», això és afirmatiu, és positiu, però quina necessitat hi ha de negar les altres coses, d'ofendre la resta d'Espanya? (*Remor de veus.*)

No som nosaltres qui genera aquest clima de fredor, d'hostilitat, de recel entre Catalunya i la resta d'Espanya; són vostès. Vostès que fan una política lingüística –i no em fa cap mena de pudor de parlar aquí d'això; sembla que vostè pensava que no en parlaria, no, escolti, jo no em regeixo estrictament per consideracions tàctiques, no tinc cap problema... La seva política lingüística és *equivocada*, absolutament equivocada. Vostès estan molt contents perquè de 284.000 nens, només 79 han demanat el castellà en l'ensenyament bàsic entre tres i vuit anys com a llengua vehicular. No els fa pensar malament, aquesta unanimitat del 99,9%? No els desperta una certa alarma en els seus cervells? Sap qui té unanimitats del 99,9%? Doncs el Ceaucescu, el Pol Pot, el Castro... (*Veus de fons i alguns xiulets.*) En un país, en un país democràtic –en un país democràtic–, com a mínim, les unanimitats del 99,9% han de ser posades sota observació. I jo li diré el que significa aquesta aclaparadora unanimitat del 99,9%: vol dir que hi ha pressió i coacció, no física, però sí psicològica. (*Remor de veus.*) I això no acabarà bé. Li ho repetim una vegada més: abandonin la seva política d'immersió lingüística generalitzada i obligatòria. És un error. Apostin pel bilingüisme equilibrat i convivencial. L'atenció individualitzada és una aberració, és un sistema traumatitzant i discriminador. No som nosaltres qui desestabilitza. Nosaltres tenim les nostres conviccions i les defensem amb claredat, amb honestetat, amb nitidesa, i tenim tot el dret a fer-ho. (*Veus de fons.*)

El problema, senyor Pujol, és que vostè –com li deia en la meva primera intervenció– està tot el dia donant-li voltes, obsessivament, a la identitat, i s'oblida d'administrar. Sigui menys i faci més. Sap vostè quantes persones hi ha a serveis centrals del Departament d'Obres Públiques? Mil dues-centes. Mil dues-centes. Sap quin pressupost d'inversió té? 62.450 milions de pessetes. Sap quantes persones hi ha a serveis centrals del Departament de Foment a Castella-Lleó? Tres-centes divuit; pressupost: 30.600 milions. A Galícia, dues-centes trenta-set persones; pressupost: 46.590 milions. És a dir, per fer el mateix, vostè necessita el doble de persones que a Castella-Lleó i cinc vegades més que Galícia. Que vostès no són ràpids, des que la senyora Cuenca està activa ho sabem, però que no són productius em sembla una evidència aclaparadora. (*Remor de veus.*)

I li diré més –i no em sortiré del Departament d'Obres Públiques–: l'Associació Nacional de Carreteres d'Espanya fa un classificació de l'estat de les carreteres de les xarxes nacionals i autonòmiques cada any, i aquest any, el mes d'abril, ha publicat un informe corresponent a l'any 93. Jo li explicaré, per al seu orgull i satisfacció, **com** anem en el tema del ferm de les carreteres de la xarxa *autonòmica*, la que està sota la seva administració: aquest estat es classifica segons un índex que va de 0 a 400 –com més baix, més bona; com més alt, més dolenta. L'any 85, de les disset comunitats autònomes, Catalunya era la catorzena, l'any 85; Galícia era l'última, la que estava pitjor; Astúries era la penúltima; Castella-Lleó, l'avantpenúltima. 1993, gestió de Convergència i Unió, que tot el dia pensa en Catalunya, des

que es lleva fins que va a dormir: Catalunya és l'última, ha passat de la catorzena a la dissetena; Galícia, que estava l'última, està la segona; Astúries –Astúries–, que estava la setzena, està tercera, i Castella-Lleó, que estava la quinzena, ha pujat tres llocs i està l'onzena. És a dir, el seu eslògan és molt clar: més funcionaris, menys eficàcia, menys productivitat. Són vostès un govern de façana, d'aparador i de pessebre. (*Remor de veus.*)

No em vull moure del Departament d'Obres Públiques. Fa pocs mesos, aquest estiu, es deia des del Departament que la millor opció per al desdoblament de l'autovia N-II al seu pas per la Panadella era un; ara resulta que és un altre. Primer s'apostava per l'opció nord; ara es diu que no. Vostès saben exactament el que volen, senyor Pujol? De vegades sembla que vostès no saben el que s'empatollen. Què passa amb els canals Algerri-Balaguer i Segarra-Garrigues? Per què estan paralitzats? Perquè vostès demanen competències, les obtenen i després es fan un embolic del qual no saben sortir.

Passem del Departament d'Obres Públiques al Departament de la senyora Cuenca (*remor de veus*), i de la senyora Cuenca només una pinzellada, perquè ja va tenir prou amb el que va tenir fa unes setmanes: com pot ser que les primeres recomanacions de Protecció Civil el dia de les riades, a través de la ràdio, es comencin a donar a les nou de la nit del dia 10 d'octubre, en el moment que ja hi havia set desapareguts i dos morts i diverses comarques havien sofert danys gravíssims? On estava aquesta vegada la senyora Cuenca? Es pot saber? Si estava al despatx, per què no va mobilitzar les alertes a temps? I si no hi era, on era aquesta vegada? Vostès són un govern molt heterogeni: el president té el do de la ubiqüitat; la consellera de Governació, el do de la «ubinul·lilitat». (*Remor de veus.*)

I quant al seu famós, persistent recolzament al Govern socialista a Madrid: vostè suposo, senyor Pujol, que haurà llegit l'informe anual del Banc d'Espanya de principis d'estiu. En aquest informe es critica de manera molt rigorosa i amb un llenguatge fred i asèptic –com és propi del Banc d'Espanya–, tota la política, totes les bases de la política del Partit Socialista en el terreny econòmic. Absolutament tot. S'assenyala que el creixement incontrolat de la despesa pública corrent és el responsable de la inflació; s'assenyala la insuficient productivitat del sector públic; s'assenyala que, malgrat que pugen els impostos, el dèficit també puja; s'assenyala com això porta a tipus d'interès a l'alça; s'assenyala com el creixement del sector públic representa més atur en un balanç global; es demostra com, quan més despesa pública hi ha, menys benestar tenen les famílies; es demostra que el creixement de la despesa pública disminueix el creixement potencial, perquè disminueixen els recursos en mans de la gent que sí que poden crear riquesa i ocupació...

Tot això, ho diu el Banc d'Espanya; no ho diu el Partit Popular. Vostè s'entesta a recolzar una política que, senyor Pujol, està més que demostrat que no és eficaç, que no està donant els resultats... I li diré més: vostè ja sap què recolza? Perquè vostè recolza..., ja m'acaba de dir: «No es faci illu-

sions; jo sóc la crossa inamovible d'aquest Govern a les seves acaballes; mentre estigui jo aquí, això no caurà.» Però vostè ja sap què recolza? Perquè el senyor Felipe González diu que l'any 94 es crearà ocupació neta, i el senyor Pastor diu que no. El senyor Serra diu que aquesta baixada de cotitzacions de la Seguretat Social a les empreses és la primera, que n'hi haurà més, i el senyor Griñán diu que no, que és única i que s'oblidin de la resta. El senyor González diu que mantindrà el sistema de pensions, i el senyor Solbes diu que no, que cal revisar-ho o, si no, això col·lapsa. O sigui que a vostè li deuen agradar les emocions fortes, perquè vostè recolza... Què recolza, vostè? Recolza una incògnita: vostè recolza però no sap què recolza. O potser sí que ho sap i no és exactament el que vostè diu.

El seu suport al PSOE, senyor Pujol, és un suport basat en una política de pur maquillatge. Vostè ahir parlava de reformes estructurals, i ho va fer de passada, com si fossin una anècdota. Aquest és el nucli del problema, i és això el que vostè no ataca de front. Només es reforma allò que es vol mantenir, senyor Pujol; només se li donen petits retocs a allò que es vol que continuï igual. Aquests dies, que ha mort el pobre Burt Lancaster, hem tornat a veure *El Gatopardo*, i vostès fan això: canvien, canvien perquè res canviï. I un país com el nostre no es pot governar amb mentalitat de príncep de Lampedusa amb barretina. (*Remor de veus.*)

Vostès estan per la sectorialització i la clientelització. No són intervencionistes ni són liberalitzadors: només enreden, distorsionen el mercat, perden eficàcia. Tema de la Llei d'arrendaments urbans, els horaris comercials... Vostès actuen puntualment sobre coses, tapen un forat, se'ls en destapen quatre, esguerren per aquí, arreglen per allà... No tenen un visió global i coherent, i si la tenen, no l'apliquen.

És obvi, senyor Pujol, que vostè viu en un món de ficció. Vostè és bo per als eslògans, no per a les realitats. Vostè diu que va poc menys que introduir en aquest país el terme «economia productiva»; la paraula, potser sí; la realitat, no. Per això comprem que vostè sigui tan aficionat als parcs temàtics, perquè vostè es troba més còmode en un món d'illusos. Potser sí que la seva vocació real és ser director d'Eurodisney i no president de la Generalitat.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras. El president de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Molt breument, una cosa vull dir: home, jo no dec viure tant en un món d'illusos i d'irrealitats, si fa catorze anys que sóc president de la Generalitat i ho sóc no per cap fada que, diguem-ne, me n'hagi fet, sinó per la voluntat del poble de Catalunya, i seria molt difícil que un estricte somiatruites o un bufanúvols, doncs, durant catorze anys, quatre vegades, hagi pogut ser triat pel poble de Catalunya. Significaria, en tot cas, una visió molt estranya del poble de Catalunya. No es pot ser tan illús com vostè pretén explicar-me, donada aquesta circumstància. No li diré res més sobre això.

Nosaltres hem dit sempre que Catalunya era una nació —ho hem dit sempre— i hem dit sempre que Espanya era plu-

rinacional. I, per tant, això vol dir —i quan ha calgut ho hem dit, quan ha calgut, doncs, ho hem explicat més— que Catalunya és una nació, el País Basc és una nació, Galícia, si ells en tenen voluntat, és una nació, i evidentment, queda després..., i ara no em voldré ficar per no entrar..., naturalment, ja saben el que penso sobre les nostres vinculacions amb el País Valencià i amb les Illes, però no hi entraré amb més detall. El que sí que hi ha és que hi ha una gran nació, la de matriu castellana, per dir-ho així, que òbviament és un nucli molt central d'aquesta Espanya i de la qual he fet tantíssimes vegades l'elogi, tant per la seva història, com per la seva cultura, com per la seva llengua. I això és el que hem dit sempre. Diu: «Això molesta...» Què vol que li digui? Si això molesta..., però nosaltres no podem pas renunciar al que és la nostra convicció més íntima i al que és la principal raó de ser de la nostra —almenys, en el meu cas— vocació política.

Crec que les coses s'han de poder dir, i les expliquem amb tanta serenitat com podem, donant mostres no ja de lleialtat constitucional, sinó, a més, de lleialtat, simplement de lleialtat, i tantes vegades, tantes vegades, tantíssimes vegades hem actuat molt pensant en l'interès general —l'interès general de tot l'Estat, vull dir—, en l'interès general de tot Espanya, tantíssimes vegades que no hauria de continuar-se fent segons quines afirmacions. Ara, nosaltres som una nació i Espanya, per nosaltres, és plurilingüística, pluricultural i plurinacional. I això entenc que no ha d'ofendre ningú; en tot cas, en tot cas, si no agrada, s'ha d'assumir com nosaltres tantes vegades assumim que anem pel món i ens parlen de la *región catalana* constantment, cada dos per tres, i tampoc en fem cap drama. El que diem és: «Nosaltres som una nació i, Espanya, la veiem d'aquesta manera.»

Home, nosaltres no tenim el 99,8% o el 99,9% dels vots; nosaltres tenim el 46, Convergència i Unió té el 46% dels vots i nosaltres estem aquí representant directament el 46% de la població de Catalunya. Altra cosa és que la gent, com passa en tantíssimes coses, ha acceptat una determinada normativa, una determinada orientació, com passa en tantes coses que no són lingüístiques; vull dir, la gent normalment compleix les lleis i quan no les compleix ho fa d'amagat. Per tant, vol dir que les accepta al cent per cent, de la llei; hi ha molt poca gent que digui: «jo em proposo no complir la llei»; si de cas, perquè l'interessa, no la complirà, però no la complirà d'amagat; de fet, l'accepta. (*Remor de veus.*) Una cosa és l'acceptació d'una política, d'una normativa, d'una legislació, que, a això, normalment s'hi tendeix al cent per cent, o bé l'altra és el que nosaltres tenim, a nosaltres ens ha votat el 46%, que és molt, que no té res a veure ni amb Cambodja, ni amb la Cuba de Castro, ni abans hauria pogut ser amb altres règims de dictadures reaccionàries.

I, finalment, jo no tinc cap inconvenient a dir-li que una de les coses que nosaltres hem de prioritzar en aquest moment, després d'uns anys en què hem dedicat la part més important de la nostra inversió en carreteres, a fer carreteres noves, és a millorar l'estat d'algunes carreteres; això és cert. Vostè... És cert, i de fet vostès m'han vist moltes vegades

acceptar crítiques d'aquest tipus; aquesta és una que li he d'acceptar i a més vostè porta unes dades del Ministeri, de les quals veig que en fa cas, veig que en fa cas, de les dades del Ministeri, sí. També pot fer cas de les dades del Ministeri d'Administració Pública quan diu –si accepta les dades d'un ministeri pot acceptar les de l'altre– que el país que té una proporció, a Espanya, més baixa de funcionaris concretament és Catalunya. I jo, per tant, les dades que vostè ha donat abans intentant fer entendre que nosaltres teníem molts més funcionaris, molts més funcionaris que altres comunitats autònomes, no és veritat; si són veritat les dades del Departament d'Obres Públiques sobre les carreteres de Catalunya –en aquest punt concret, en aquest punt concret–, també són veritat les dades del Ministeri d'Administracions Públiques en el terreny de la funció pública. La nostra és la més, diguem-ne, la més prima que hi ha en tot el conjunt de l'Estat espanyol; no ho diu la Generalitat, que ho diu l'organisme corresponent de l'Administració central.

Naturalment aquesta manera..., que, per altra banda, forma part de la guerra legítima –per dir-ho així–, doncs, de triar la dada que ens és més negativa, doncs, és perfectament legítima, no li ho nego pas; però si vostè hagués repassat tota una altra sèrie de dades que poden sortir també del Departament de Política Territorial –per exemple, la política d'habitatge– hauria hagut de fer una valoració molt altament positiva de la tasca que està fent, precisament, la Conselleria d'Obres Públiques.

Finalment, per acabar, el canal Segarra-Garrigues, el farem. El que passa és que el canal Segarra-Garrigues és efectivament un canal que requereix resoldre algunes qüestions prèvies i no s'acaben de resoldre. Per exemple, a hores d'ara, el Govern de l'Estat, a través de la Confederació, la Confederació de l'Ebre, encara no ha donat la concessió, encara no l'ha donada, i en aquesta situació la Generalitat no pot garantir el començament de les obres i no pot garantir tampoc, naturalment, quan s'acabaran; que de tota manera ja avanço que serà una obra que durarà molts anys. És a dir, les inversions d'aquest volum no es poden fer en quatre dies i no dir-ho d'entrada seria enganyar la gent.

Les altres obres de regs van endavant; a l'Algerri-Balaguer hi ha una cosa: estem pendants que s'acabi de signar l'acord amb els pagesos respecte al finançament, perquè el que ens podem trobar és que nosaltres acabem les obres i després ens trobem que a l'hora d'aplicar-ho, tot això, doncs, no haguem estat d'acord en com s'han d'acabar de pagar, i vostè sap que sobre això hi han certs problemes. Però, bé, sembla que s'ha arribat a un acord –això és el que em diuen–; altres vegades també s'ha dit, aquesta vegada sembla que realment va molt de debò, que es firmarà i que, per tant, es podrà acabar d'una vegada. Però per la resta li puc dir que hi ha moltes altres obres de reg que s'estan fent, tant sigui a l'embassament de Margalef com a l'embassament de Tous, com al reg de suport de les Garrigues, que s'ha començat per la part de baix, com els regadius de l'Ebre, etcètera. Més aviat algunes vegades som criticats, precisament, perquè hem donat importància, precisament, a

les obres de regadiu quan se'ns diu que no caldria i que no ho hauríem de fer. Nosaltres creiem que sí que s'han de fer.

I, finalment, i per acabar, pel que fa referència al desdoblament de la Nacional II, els he de dir que l'única cosa que el conseller va dir és que al seu judici era un error traslladar al Parlament decisions que algunes d'elles són gairebé tècniques. Ara, de tota manera també va dir –i dic jo i ho reafirmo ara– dues coses: primera, que continuarem trobant, buscant, fórmules per al consens. Hi ha allà concretament sobre el territori una gran contraposició de parers, una gran contraposició de punts de vista. Fóra bo que, a més, aquesta contraposició entre la mateixa gent del territori es portés de la manera més serena possible, perquè, si no, en quedarem tots perjudicats finalment. Però, en fi, en tot cas, queda clar, es buscarà la fórmula de consens i també li vull dir que el Govern de la Generalitat serà sempre respectuós, com és obvi, amb els acords del Parlament.

Res més.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. *(El Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.)* Vol fer contrarèplica? Té cinc minuts.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Sí. Senyor president, no són dades del Ministeri, són dades de l'associació nacional de la carretera, Associació Espanyola de Carreteres, que és un òrgan que no és pròpiament governamental. Per tant, aquestes dades són de la societat civil; aleshores suposo que això per a vostè representa un grau addicional de confiança, perquè a la societat civil se li ha de fer cas sempre, no només quan ens serveix perquè ens faci la gara-gara.

Vostè diu molt emfàticament que té el recolzament del 46% del poble de Catalunya; no és cert; vostè té, en les eleccions autonòmiques, el recolzament del 46% dels votants, que són aproximadament el 60% –no hi arriba– del cens. Per tant, vostè a les seves millors eleccions, que són les autonòmiques, té el recolzament de cada quatre catalans que poden votar, d'un. Relativitzi –hi insisteixo– la seva posició a l'univers, no sigui «pujolcèntric» perquè després li passa el que li passa, que es fica en embolics.

La llei està per a complir-la –ha dit vostè–; els primers que no la compleixen són vostès; vostès no compleixen, apliquen de manera perversa la Llei de normalització lingüística. *De facto* vostès vulneren la llei; vostès en la seva actuació de govern desvirtuen, distorsionen, falsifiquen les seves pròpies lleis, i aquesta sí que va ser votada per unanimitat en aquest Parlament. Per tant, aquí la seva ignorància –per utilitzar una paraula suau– de la voluntat general del poble de Catalunya és manifesta i escandalosa. Senyor Pujol, nosaltres no estem en el seu consens lingüístic, no hi estem. Per tant, és inútil que s'esforcin que això ens provoqui complexos. Ho diem així de clar: no estem en el consens lingüístic; aquells que s'hi vulguin sumar són lliures de fer-ho; nosaltres estem fora, *out* del seu consens lingüístic, nosaltres no estem d'acord en com vostès apliquen la Llei de normalització lingüística al sistema educatiu català. Tenim un model alternatiu que creiem que reflecteix millor la realitat del país i que portarà a Catalunya conseqüències molt

més positives en l'ordre cultural, econòmic, social i polític. Per tant, a partir d'aquí, com que a nosaltres no ens coaccionaran i no ens faran por... A nosaltres no ens poden fer això de dir: «Escolti, presenti la sollicitud individualitzada; prohibeix fer-ho col·lectivament»; «Escolti, parli amb el director de l'escola; si el director no el convenç, parli amb l'inspector, i si no, el nen separat de la resta de la classe.» Al senyor Curto i a mi i a la resta de diputats no ens separaran de la resta de la classe, perquè en aquest Parlament ens hem guanyat l'escó també amb la voluntat d'una part respectable i no petita –si mirà vostè el resultat de les últimes eleccions europees– (*remor de veus i rialles*) del poble de Catalunya. Per tant, crec que això és expressar les coses sense embuts i ens ajudarà molt a tots a saber on som cadascú perquè vostès viuen i s'alimenten de l'ambigüitat, de la confusió. Nosaltres preferim la claredat.

Senyor Pujol, per continuar amb coses clares: els pressupostos generals d'aquest any, socialistes, que vostè recolza amb entusiasme perquè van a favor de l'economia productiva tenen els següents trets característics: més impostos, menys inversió i més despesa pública. Si a això li diu vostè recolzar l'economia productiva, doncs, vostè deu tenir una visió de l'economia productiva molt especial perquè no és el que diu el Fons Monetari Internacional, no és el que diu el Banc d'Espanya, no és el que diu la FDE, no és el que diu l'Ecofin, no és el que diu el senyor Fuentes Quintana i, fins i tot, quan està sol i ningú el sent i és sincer, no és el que diu el senyor Solbes. Per tant, vostè sabrà el que recolza, ja s'ho trobarà, és a dir, ja s'ho trobarà; en els propers anys ja veurà vostè si aquesta petita inflexió a l'alça d'uns paràmetres absolutament enfonsats és una recuperació de veritat o no. Com que vostè tornarà d'aquí a un any i d'aquí a un altre any ja podrem parlar del tema, però que consti que vostè no està recolzant l'economia productiva; vostè està fent allò que li convé a vostè i al seu partit i, per tant, no utilitzi Catalunya per amagar els interessos –no tots estrictament desinteressats– del seu partit.

Catalunya és la comunitat autònoma espanyola més endeutada, senyor Pujol. Això va a favor de l'economia productiva? De les cinc comunitats autònomes que treballen per l'article 151, o assimilades –Canàries, València, Galícia, País Basc i Catalunya–, la que té el deute absolut i per càpita més gran és Catalunya; primera, Catalunya –campions–; segona, Galícia; terceres, Andalusia, València *ex aequo*, i cinquena, Canàries. Per tant, senyor Pujol –li insisteixo– vostè viu en un món d'illusió, vostè viu en un món de ficció. I diu vostè: «Oh, però guanyo eleccions, guanyo les eleccions autonòmiques.» Molt bé, això què vol dir? Jo, senyor Pujol, vinc de les ciències naturals o de la naturalesa i, per tant, em baso en l'evidència empírica i no rebutjo, d'entrada, cap hipòtesi; si vostè, segons les dades, els fets, demostren que no està governant bé, no està administrant bé, els recursos que els catalans posen a les seves mans no els està utilitzant de manera eficaç, racional, productiva, sinó tot al contrari, i vostè guanya, pot ser dues coses: o que el que jo estic dient sigui una presentació interessada i inexacta –cosa que és

possible, però les dades són fredes–, o bé que vostè sigui un mestre en allò que es diu la presentació atractiva a través de magnífiques i grandioses operacions d'imatge, que tots paguem, de la seva gestió de govern.

Mentre a mi no em demostrin el contrari, mentre aquest estiu 70.000 hectàrees de bosc s'hagin cremat o –perdó– de superfície forestal s'hagin cremat per una política irresponsable d'imprevisió, de manca de prevenció i d'ineficàcia manifesta i escandalosa, coronada amb el fet ja lacerant que vostès es feliciten a si mateixos per aquest desastre i mentre les riuades s'emportin, cada vegada que vénen, el país per endavant, jo, senyor Pujol, no canviaré la posició del nostre Grup sobre la seva gestió de Govern. La nostra obligació és transmetre-ho; la seva és prendre'n nota.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Vidal-Quadras.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: El senyor Vidal-Quadras ha fet referència a alguns temes que..., a un tema prou important, com el del dèficit, però que espero que ja hi haurà oportunitat durant el debat de contestar en un altre moment, perquè, si no, a base de pujar i baixar el senyor Vidal-Quadras i jo, doncs, diguem-ne, monopolitzarem el debat, i em sembla que això no seria ni tan solament correcte. Ja ho contestaré, això, i tot el que ha dit sobre els incendis suposo que ja tornarà a sortir, ja en parlarem.

Jo ara aquí només pujo –perquè jo donava per acabada la meua intervenció de rèplica al senyor Vidal Quadras– per una qüestió de justícia elemental i, a més, per sortir al pas d'una informació que es va dient i repetint i que és falsa. I que, evidentment, fa mal al Govern de la Generalitat, òbviament, però a més fa mal a aquella impressió que entenem que el país ha de tenir que hi ha una eficàcia mínima, sobretot en coses tan transcendents com la que vaig a dir, per part de les administracions.

Hi va haver un diari –els diaris, de vegades, s'equivoquen; és lògic, no?– que va donar una informació falsa, i a més la va donar amb un gran relleu, dient que la Generalitat no havia dit res sobre –es va equivocar–..., no havia donat cap informació fins a les nou de la nit del dia de l'arribada. Això és fals. Això és radicalment fals, i ara, amb això, per esperit de justícia, d'una manera molt especial envers la consellera, però també envers el Govern de la Generalitat i envers la veritat –envers la veritat–, jo els vull dir el següent, no?

Primera, el Govern de la Generalitat havia advertit ja, de feia dies, la població més d'un cop –la primera vegada va ser el 9 de setembre– que aquesta tardor molt probablement hi haurien forts aiguats i que s'havien de prendre, a nivell d'ajuntaments, consells comarcals, etcètera, i dels particulars, les mesures..., el que se'n diu «les mesures d'autoprotecció», en cas de risc de forts aiguats i d'inundacions. Naturalment, el Govern de la Generalitat, també des d'aquell moment, va posar en alerta tots els elements que podien intervenir en això que depenien d'ella: els bombers, mossos d'esquadra, etcètera. He de dir que els representants a Catalunya de l'Administració central també ho van fer, i hi

va haver una sèrie de comunicats, sinó de tots, almenys d'alguns governadors civils, que jo ara recordo, en els quals ja van cridar l'atenció sobre això a primers de setembre. Per tant, aquesta prevenció prèvia, tant per part de l'Administració autonòmica com per part de l'Administració central, hi va ser.

El dia de l'aiguat, que va ser el dia 10, en contra del que es va dir –que no s'havia dit res fins a les nou de la nit–, des del primer moment es va reaccionar. A les vuit del matí del dia 10 es va constituir la coordinació de Tarragona, i devia ser pels volts de les deu del matí que em va telefonar, per una banda, la consellera, per explicar-me el que passava, i per una altra em va telefonar també el delegat de Tarragona, i concretament em parlava, en aquell moment, sobretot, com especialment importants, de les inundacions que hi havien a Porrera, a Torroja i a Cambrils. Va dir que havia constituït la taula de coordinació, ja n'havia parlat amb la consellera, i em va dir, a més, que havia fet una cosa, que segurament alguns de vostès van sentir, que és que havia demanat de poder connectar directament amb la ràdio, allò d'*Els matins d'en Cuní* per tal de, més directament, a tota la població, en aquell moment, de les comarques de Tarragona, poder-la advertir del que estava passant i del que podia passar.

Més tard, a la una, concretament, es va constituir la taula de coordinació de Barcelona quan es va veure que la tempesta anava pujant, i durant tot el dia es van produir reiterades intervencions per les ràdios, i també per la televisió, de representants de la Generalitat, del senyor Maldonado, del senyor Raventós i del gerent de Protecció Civil de la Generalitat de Catalunya, el senyor Thió, i de la mateixa consellera, a través, ho repeteixo, de tots els mitjans de comunicació, especialment de ràdio i de televisió, a part de comunicats que es van fer als diaris, i potser el fet que aquests comunicats als diaris es van fer més tard perquè no calia fer-los molt d'hora per a un diari que sortia l'endemà, potser això podia donar lloc a aquesta confusió, que estic segur que va ser benintencionada, però profundament errònia, del diari en qüestió.

Simplement he volgut sortir a contestar només això, no amb ànim de rèplica..., bé, sí, amb ànim de rèplica també, però sobretot amb una intenció principal: primer, no permetre que aquesta imatge, que és falsa, doncs, es consolidi, i, a més, ser just amb totes les persones que precisament aquell dia, des de la primera hora del matí, van estar complint el seu deure. (*El Sr. Vidal-Quadras demana per parlar.*)

El Sr. PRESIDENT: Sí, senyor Vidal-Quadras, pot utilitzar la paraula durant quatre minuts, trenta-tres segons, que és el temps que ha esmerçat el president.

El Sr. VIDAL-QUADRAS: Gràcies, senyor president. Quan vostè diu que els diaris s'equivoquen, confirma el que jo li deia abans: que no es pot tenir tot controlat. Ningú va desmentir això, i, si vostès són tan ràpids desmentint com donant les alarmes quan vénen les riuades, llavors s'entén molt bé el que va passar.

El problema de fons, senyor Pujol, continua essent el mateix: vostè no vol reconèixer que les realitats van per un can-

tó i les paraules –les paraules del Govern de Convergència i Unió i el seu aparell de propaganda– van per un altre.

Li'n posaré un exemple: vostès es van gastar de l'ordre de 700 milions de pessetes en una campanya de propaganda institucional a tretze diaris estrangers, en nou idiomes, per explicar on era Catalunya i..., aquestes coses. Bé. Hi ha un canal que ha solucionat el problema de les riades al poble de Padrón, que va entre els dos rius, que ha estat inaugurat fa poc i que ha solucionat un problema que existia des de feia moltíssims anys allà i que recurrentment, cada quinze, vint anys, provocava una inundació de grans conseqüències. Sap quant ha costat, aquest canal? 1.100 milions de pessetes.

Per tant, és obvi que les seves prioritats són equivocades. Vostès viuen en un món que no és el real. Vostès pensen obsessivament en una cosa: els vots. I vostès diran: «Home, els polítics han de pensar en els vots. Que no hi pensa, vostè?» Sí, sí, sí, tots pensem en els vots, però una cosa és pensar en els vots com a eina de perpetuació en un poder que s'autalimenta, i una altra és pensar a disposar del recolzament popular que li permeti a un fer determinades coses. Vostès diuen que volen ser; molt bé. Diuen que fan; no és veritat. Vostès, simplement, fan veure que són i fan veure que fan, però en realitat el que fan sistemàticament és manipular.

Gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Vidal-Quadras. Pel Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya, té la paraula l'illustre diputat senyor Saura. (*Els diputats del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya entren al Saló de Sessions i es reincorporen als seus llocs. Pausa.*) Pot començar, senyor Saura.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, la descripció que el senyor Pujol va fer ahir de la situació de Catalunya ens va recordar una família que en un d'aquells dinars de les festes de Nadal comenta com ha anat l'any, i el pare diu: «Escolta, això ens ha anat molt bé aquest any, això ha funcionat» –diu–, «tot i que se'ns ha cremat la cuina, la saleta i una part del menjador. I, això de les goteres, potser ho hauríem de solucionar, perquè quan plou se'ns omple tota la casa d'aigua», i, adreçant-se a la seva filla, li diu: «Llàstima, tu, filla meua, que quan busques feina, perquè ets jove i perquè ets dona, no la trobes», i continua: «Això dels estalvis sí que ha estat el que ens ha anat pitjor; els que vam invertir, se'ns els han polit. I ara, a més a més, dos dels nostres amics, un l'acaben de condemnar per estafador, i fins i tot l'altre, que el posen a la presó, ens diuen que és un lladre. Però, escolteu, tot anirà bé. Tot això són ganes d'algú que ens vol fer la guitza.»

Aquesta va ser una paròdia mal feta, que no va provocar el bon humor que teníem quan vam acabar d'escoltar el president de Catalunya, sinó que va provocar la indignació que vàrem sentir del seu discurs; indignació perquè el discurs del senyor Pujol ahir va ser un discurs evasiu, decebedor i amb una gran dosi de cinisme polític en determinats moments del seu discurs. I, tot i que no ho tenia previst, també, contestar amb aquesta sinceritat personal i moral que el senyor Pujol ha fet en la seva intervenció d'abans, vull dir que

a nosaltres també ens fa fàstic la gent que utilitza intimitats personals per fer mal personalment. Ens fa fàstic, això. Però li he de dir que ens fa tant o més fàstic la gent que, aprofitant-se dels altres, s'enriqueix i arruïna i ensorra empreses. Aquesta gent és la que, fonamentalment, ens fa fàstic. I tant o més fàstic que aquesta gent ens fa la gent que justifica això. Això també ho vull dir d'entrada. Ens fa fàstic la gent que difama, ens fa fàstic la gent que de forma il·lícita s'enriqueix col·locant en una situació molt difícil dones i homes d'aquest país i ens fa molt de fàstic que hi hagi persones que intentin justificar això.

Perquè no estem davant de campanyes, senyor Pujol; la novetat d'aquest debat que vostè ha fet en el passat és que avui estem davant de sentències i de fets evidents —de sentències i de fets evidents—, i no puc entendre, no podem entendre de cap de les maneres que fa un mes una sentència de la justícia ha dit que el senyor Planasdemunt havia fet estafa i s'havia aprofitat de forma irregular del seu càrrec públic i que això no mereixi ni una sola paraula del president del Govern. A l'hora de debatre quina és la situació del país i quina és la seva acció de govern, això no mereix cap comentari? Això és una campanya que algú s'inventa?

Per tant, el debat que fem avui, senyores i senyors diputats, és un debat, evidentment, especial, és un debat especial; especial, si m'ho permeten, perquè avui discutim en bona part quatre grans catàstrofes que han passat en aquest país: la catàstrofe dels incendis, la catàstrofe de les inundacions... Senyor Pujol, vostè, com fa sovint, acaba de fer una mitja explicació de les inundacions, mitja veritat; no ha dit l'altra mitja. Vostè no ha dit aquí, fa un moment, que Catalunya no té un pla de protecció civil territorial, que no el té; que el té el País Basc, que el té Madrid, que el té València... I un pla de protecció civil vol dir que es coordinen els recursos; se sap què s'ha de fer. Però, és més, vostès, tres dies després dels incendis, que s'iniciessin els incendis, van presentar un pla de protecció civil contra incendis forestals. La Llei de protecció civil diu que les comunitats autònomes han de tenir un pla d'inundacions; vostès no tenen pla d'inundacions. Vostès no tenen ni pla territorial de protecció civil, ni pla territorial d'inundacions. Per tant, a més a més de la catàstrofe dels incendis i de les inundacions, hi ha hagut una catàstrofe moral i política per al Govern català; catàstrofe que signifiquen la sentència del cas Planasdemunt, però també l'empresonament del senyor Javier de la Rosa. I aquestes catàstrofes han sotragat aquest país, i per això aquest debat avui és especial; no per invencions ni dels mitjans de comunicació, ni pels grups de l'oposició. Són aquestes catàstrofes que fan que avui aquest debat tingui un determinat sentit.

I han sotragat el país, però fonamentalment el que han sotragat han estat dos coses: el model de construcció que Convergència té del país —els incendis, especialment, són una moció de censura territorial i ecològica sobre la política territorial de Convergència i Unió—, i han sotragat, d'una altra banda, el model moral de construcció de Convergència i Unió. I aquestes dos qüestions són les que creïem i esperàvem que el senyor Pujol ahir ens contestés, i no ens va

contestar res —no ens va contestar res. Fins al punt que, tot i que aquestes quatre catàstrofes han deixat en evidència moltes de les polítiques de Convergència, en alguns casos en ridícul, només superat per l'espectacle esperpèntic i cofoi d'un Parlament que amb els vots de Convergència felicita el seu Govern per haver contribuït a aconseguir una de les tragèdies més importants de Catalunya...

Senyor Pujol, vostè deia ahir: «Escoltin, vostès no poden jutjar el que ha passat aquests dies perquè portem catorze anys de govern.» Miri, els incendis, les inundacions, la sentència del senyor Planasdemunt i l'empresonament del senyor De la Rosa no és un problema de fa quatre dies, no són casualitats ni són temes puntuals. Els incendis, les inundacions, la sentència del senyor Planasdemunt i l'empresonament del senyor Pujol són en bona part..., perdó, del senyor De la Rosa, són en bona part, són en bona part, la collita d'allò que el senyor Pujol ha sembrat (*remor de veus*); és a dir, les catàstrofes que tenim són en bona part la collita que el Govern del senyor Jordi Pujol ha sembrat.

I per què ho són? Jo crec que perquè queda clar que aquestes quatre catàstrofes expressen clarament que el Govern de Convergència i Unió no ha treballat per l'interès general de Catalunya. En aquests catorze anys de govern no s'ha treballat per l'interès general de Catalunya. És més: s'ha treballat exclusivament pels de dalt de tot, pels més poderosos i pels més rics. I permetin-me que els posi set exemples, curts, ràpids, de què vull dir, quan dic, quan diem, que un govern no treballa per tothom.

Primer exemple: el Govern de Catalunya afavoreix l'escola privada en detriment de l'escola pública. Les escoles bressol públiques a Catalunya només disposen d'un terç de les places per a la població de zero a sis anys —un terç—; a més a més, en els dos últims anys no s'ha construït cap escola bressol pública i estan congelades. Ara, en dos anys s'ha incrementat en més de dos mil set-cents milions de pessetes, en més de dos mil set-cents milions de pessetes, els concerts amb escoles privades de tres, quatre i cinc anys, és a dir en una etapa no obligatòria. És això una política per a tothom? És això una política d'igualtat? O això és afavorir des de ben petits les desigualtats entre els nens i les nenes en funció del poder adquisitiu dels seus pares? I això ens porta, al final del nostre sistema educatiu, a una xifra que el senyor Pujol tampoc mai diu: el nivell de fracàs escolar avui a Catalunya. Un país no pot ser competitiu quan hi ha el 30% de fracàs escolar en EGB —de cada tres nens i nenes que acaben EGB, un ha fracassat—, el 48% de fracàs en BUP i el 60% de fracàs en FP.

Segon exemple: el preu del rebut de l'aigua. Mentre Convergència i Unió i el seu president reiteradament demanen i aconsegueixen abaixar els impostos dels empresaris, es va pretendre, des de 1990, que la construcció del programa d'obres hidràuliques de Catalunya, de milers de milions de pessetes, es financés exclusivament des dels usuaris: un cop més, és una actuació que perjudica els desfavorits. Només després de quatre anys de lluita, d'una retenció pels veïns de més de 1.400 milions de pessetes, s'ha arribat en aquests

moments a un acord. Però han passat quatre anys i hi ha hagut una retenció de 1.400 milions de pessetes, per aconseguir una cosa que el nostre Grup havia dit aquí el 1990: el programa d'obres hidràuliques s'ha de finançar en part amb els veïns, però s'ha de finançar també amb pressupostos de la Generalitat.

Tercer exemple: Convergència i Unió proposa poder construir en les actuals zones de les nostres costes avui protegides. Quina és la concepció que Convergència i Unió té del patrimoni natural? Doncs, mirin, un exemple ben clar. El senyor Miquel Roca ha presentat recentment en el Congrés de Diputats, en nom evidentment de Convergència i Unió, una proposta de modificació de la Llei de costes... El senyor Pujol ahir s'hi referia: «Volem les competències de costes»; nosaltres també les volem, i vam dir aquí, fa temps, que era anticonstitucional. Ara, per què les volem? Proposta que el senyor Miquel Roca i Convergència i Unió porten al Parlament, al Congrés de Diputats: suprimir l'actual protecció dels cent metres arran de la platja i, per tant, que es pugui construir. Aquesta és una altra manera, un altre exemple que no s'està governant per a tothom, sinó que s'està governant per a aquells que puguin especular o que puguin construir a cent metres de la nostra costa.

Quart exemple: el Govern de Convergència i Unió és el portaveu dels interessos de les multinacionals a Catalunya. SEAT n'és un exemple clar. I no estem dient que el Govern català hagi de vetllar perquè no existeixin multinacionals a Catalunya. Estem dient que, per exemple, en el cas de SEAT, atesos els repetits incompliments de Volkswagen, en relació amb acords firmats, el Govern Pujol el que fa sempre és ser portaveu de la direcció de Volkswagen, és a dir, el Govern català allò a què es limita és a facilitar el que l'empresa demana, sense contrapartides. Això, sabem com ha acabat en el cas d'Enasa. En aquesta sala hem tingut també moltes discussions, havíem tingut moltes discussions, sobre el futur d'Enasa-Iveco. Avui ja sabem què ha passat: la fàbrica de Mataró d'Enasa-Iveco no es posa en funcionament, no es construeix, i fins i tot, aprofitant aquesta reforma del mercat laboral que amb tanta força va defensar el senyor Pujol, el 4 de juliol la direcció d'Enasa-Iveco, a dos-centes persones, a dos-cents treballadors de la factoria d'aquí, els va dir que el mes següent havien d'anar a treballar a Valladolid, i que, si no, els acomiadava. Aquest ha estat el futur d'Enasa-Iveco i aquest pot ser el futur de SEAT.

Cinquè exemple... Ahir el senyor Pujol ens deia: «Escolti, aquest any hem donat als ajuntaments 59.000 milions de pessetes». És clar, aquesta xifra, dius «Déu n'hi do», no? Però no es pot dir només aquesta xifra: són 59.000 milions d'un pressupost d'un bilió i mig, més d'un bilió i mig de pessetes. Però sobretot, sobretot, senyores i senyors diputats, si es diu que hi ha 59.000 milions de pessetes que van als ajuntaments, s'ha de dir que del pressupost d'enguany, per a empreses privades, n'hi van més de 120.000 milions de pessetes; és a dir, ens trobem davant d'un govern que dóna als ajuntaments de Catalunya la meitat dels diners que privatitza. O ens trobem un govern que, després d'un any i mig

d'haver celebrat en aquesta sala el debat sobre el municipalisme, no ha complert..., no s'ha complert cap de les vint-i-dos resolucions que es van fer.

Sisè exemple: el Govern de Catalunya impulsa els peatges catalans. Aquesta també és una mostra del doble llenguatge que acostumen a utilitzar: de tant en tant es diu que no als peatges del Govern central, però avui ens trobem que tenim els peatges del Govern central i els peatges catalans, siguin el túnel del Garraf, el túnel de Vallvidrera, el túnel del Cadí, l'autopista Terrassa-Manresa... No sé —suposo que sí— si hi ha alguna ciutat europea com Barcelona que per sortir tingui sis, set o vuit peatges; suposo que no. És a dir, es construeix un tipus de model territorial on per entrar o sortir de la seva capital, entris per on entris o surtis per on surtis, has de pagar peatge. Evidentment, això sí, sempre el Govern català vetllarà perquè les empreses concessionàries tinguin el respectiu benefici important, independentment que hi passi molta o poca gent.

Setè i últim exemple: el Govern de Convergència ha renunciat a Catalunya a convertir els serveis socials en un dret de les persones. Per una recent llei aprovada aquest any, el Govern català preveu el cobrament de qualsevol servei social. La llei afegeix: «sempre que existeixi capacitat econòmica del beneficiari o de la seva família». No es diu què vol dir, això. Que una persona cobri una pensió de 20.000 pessetes és «capacitat econòmica»? Quina és la concepció que vostès tenen, senyors de la majoria, darrere d'aquesta proposta? Doncs, mirin, vostès diuen: «Nosaltres decidirem qui és pobre i nosaltres decidirem què és el que paguen els que decidim que són pobres». I nosaltres hem defensat i defensem que es tracta que els serveis socials siguin un servei per a tothom, finançat amb polítiques fiscals justes, i que els serveis socials actuïn com a redistribució de renda. Aquesta és una concepció d'estat de benestar; no creiem que l'accepció purament caritativa i benèfica dels serveis socials i l'arbitrària interpretació del Govern sigui la concepció que hagi de primar.

Crec que vostès han pogut comprovar que aquests exemples no són petits. Són exemples que fan referència a la concepció de l'ensenyament, a la concepció del finançament de les obres públiques d'un país, a la concepció del patrimoni del país i de l'especulació, a la concepció de la política industrial d'un país, a la concepció del paper dels ajuntaments en un país o a la concepció de què és un estat de benestar social.

I que, evidentment, aquests exemples, crec que caracteritzen —en podria posar molts més— el que és el caràcter social, el caràcter social i l'orientació social del Govern de Convergència. El senyor Pujol, quan li diem això, sempre ens diu: «Escolti, és que nosaltres fem coses» —ahir ens en va dir unes quantes. I dir... Home, em pot dir, senyor Pujol, un govern que no faci coses? Em pot dir qui, amb un bilió i mig de pessetes, no faria coses? Aquest no és el problema. El problema no és fer tres quilòmetres de carretera més o dos escoles més. No, no: el problema és amb quines prioritats, a qui es vol beneficiar fonamentalment, amb quina

orientació social. I, això..., el senyor Pujol rebutja aquest debat, fuig d'aquest debat.

Per tant, aquesta afirmació que fem, que el nostre Grup fa, que el Govern de Convergència treballa pels de dalt de tot, és especialment clara quan el senyor Jordi Pujol parla de política econòmica i de política social. El senyor Pujol, el senyor president de Catalunya, ahir ens va parlar molt de xifres macroeconòmiques, del PIB, de les exportacions, de les inversions estrangeres, però repassin el seu discurs i va parlar molt poc de les persones: és un discurs on les persones eren absents, del discurs del president de Catalunya, i especialment determinades persones.

El problema de l'atur es va despatxar en dos línies: es va dir que hi havia un tant per cent i que el Govern estava preocupat per l'atur. I com és possible despatxar el problema de l'atur en dos línies, quan a Catalunya avui tenim 337.000 aturats, amb 80.000 aturats que no cobren subsidi d'atur, amb més de 100.000 joves que busquen feina i no la troben, amb més de 125.000 persones que fa més d'un any que no troben feina?

Però tampoc ens va dir una altra qüestió. Ens va parlar dels anys que ell qualificava de brillants, d'esplèndids, del 86 i del 90, i ens va dir el gran creixement del PIB, del 86 al 90, però no ens va dir l'altra part de la veritat: en els millors anys, del 86 al 90, mai, mai, el nivell d'atur va baixar dels 300.000 aturats a Catalunya; per tant, fins i tot en aquells moments de creixement espectacular Catalunya tenia 300.000 aturats. I tampoc ens ha dit una altra cosa: que la presentació dels pressupostos generals de l'Estat diu..., el llibre del ministeri d'Economia, diu: «Previsió de creixement per al 95 del PIB, 2,8», però no ens ha dit què diu de l'atur. I el que diu la presentació del projecte del Govern als pressupostos de l'Estat és que avui a tot l'Estat l'atur és del 24,4%, i que les hipòtesis per a l'any 95 són: la més optimista, 24; la més pessimista, 24,2. I, per tant, senyores i senyors diputats, aquest gran creixement i aquesta recuperació, el Govern central diu –i a Catalunya passarà el mateix– que és un creixement sense creació d'ocupació.

Els deia que el senyor president de Catalunya no va parlar dels aturats. I tampoc va parlar dels pobres. O en tot cas va parlar dels pobres dient «aquells que no poden seguir». Però és que els pobres que no poden seguir, segons el delegat episcopal de Caritas..., recentment deia que a Catalunya hi havia més de 750.000..., ell deia «pobres», i deia ell «de *Boletín Oficial del Estado*». O sigui, els pobres no són un problema de 3.000 o 4.000 persones o no: 750.000. O tampoc ens diu res dels 982.000 pensionistes que més del 70% no cobren el salari mínim.

Sumin tot això, sumin els aturats, sumin els pobres, sumin els pensionistes per sota del salari mínim interprofessional... Això és una part importantíssima de Catalunya, que no es pot despatxar dient «i, per als que no segueixen, ja veurem quina caritat fem», que no es pot despatxar així, i que hauria de tenir en el discurs del president de Catalunya una part central. Perquè, si no fem política per a aquests, per a qui estem fent política? Nosaltres contestem: vostès no fan

política per a aquests, vostès fan política per als més rics i per als més poderosos.

I també –també– voldria dir que aquesta paraula, aquestes dues paraules que el senyor Pujol diu que s'han obert camí, d'«economia productiva», quins han estat els fets i quines les paraules del discurs de l'economia productiva del Govern de Catalunya i del seu president? Els fets han estat tres, independentment que hi ha participat molta gent: la devaluació de la pesseta, l'increment dels beneficis empresarials perquè deixen de pagar impostos i la desregulació del mercat de treball. És a dir, el Govern de Convergència, i el Grup Parlamentari de Convergència i Unió, i el senyor Pujol, el que han fet, el que han aconseguit, amb relació a impulsar l'economia productiva, han estat, fonamentalment, dues coses: fer que els empresaris deixin de pagar l'any passat i enguany centenars de milers de pessetes, que no està assegurat que això significa més ocupació –com els he demostrat abans–, i, alhora, desregularitzar el mercat de treball. Això són fets.

Ara, ens pot dir què s'ha aconseguit de modificació dels pressupostos generals de l'Estat en relació amb la recerca per la política industrial? Ens pot dir què s'està fent a Catalunya per incrementar de forma decidida els recursos per a la reforma educativa? Ens pot dir què passa que la formació ocupacional i la formació empresarial és la més baixa de tot Europa?

Per tant, darrere de les paraules d'economia productiva del senyor Pujol, el que hi ha, avui per avui, és incrementar els beneficis dels empresaris i disminuir els drets dels treballadors. I concretar, desenvolupar, aprofundir aquesta política neoliberal de dretes és la substància de l'acord Convergència i Partit Socialista Obrer Espanyol; el Partit Socialista Obrer Espanyol, atès que no tenia la majoria absoluta, ha fet un pacte amb la dreta econòmica espanyola, que té un representant polític que es diu senyor Pujol. És a dir, l'acord entre PSOE i Convergència és un acord entre el Partit Socialista i la dreta econòmica espanyola, que avui representa Convergència i Unió i, especialment, el senyor Pujol. (*Remor de veus.*)

Avui ha desaparegut de l'escena pública gairebé el president de la CEOE, però repassin vostès i veuran que els discursos i les reivindicacions del president de la CEOE són molt semblants, per no dir en molts extrems iguals, que els del president de Catalunya.

Exemples. S'acabava d'aprovar la reforma del mercat laboral i el senyor Pujol i el senyor Cuevas ja deien que s'havia quedat curta. La històrica reivindicació de la CEOE de disminuir les cotitzacions socials dels empresaris, qui l'ha aconseguit és el senyor Pujol. I ara el senyor Pujol ja ens ha anunciat quina serà la propera ofensiva; ens ha dit que cal un debat urgent de les pensions. Això sí, ha dit: «Que no creï alarma, que no se'ns compliquin les coses, i amb serenitat.» Però quan el senyor Pujol està dient un debat urgent sobre les pensions, el que el senyor Pujol ens està anunciant és una proposta de pensions de desmantellament de l'actual sistema de pensions.

Per tant, l'acord entre Convergència i el Partit Socialista Obrer Espanyol, senyores i senyors diputats, no és un acord que té com a fil conductor important incrementar l'autogovern de Catalunya; que ningú s'enganyi. Això vol dir, amb això estic dient que Catalunya no aconsegueix res? No estem dient això. Catalunya aconsegueix determinades coses. Com les aconsegueix? De forma marginal, de forma lenta i de forma subsidiària, i, en molts moments, de forma devaluada.

La llarga llista de transferències que tenim pendants, que no recordo, que està en la ment de tots vostès, n'és un exemple, però el recent acord del model policial és un exemple claríssim. Mirin, l'acord de model policial és un acord negatiu? No. Qui digui que és negatiu, enganya; és un acord molt insuficient, però fixin-se vostès fins a quin punt és insuficient que vulnera acords presos per unanimitat l'any 85 en aquesta cambra, quan el senyor conseller, aleshores, de Governació, el senyor Macià Alavedra, va presentar un model policial que va fer aquí unanimitat. Aquí avui hi ha hagut, hi ha un partit que diu que, fins i tot, recorrerà al Constitucional els acords que s'han pres; hi ha un partit que ha dit això, que és el PP.

Però a l'acord que s'ha signat, què és allò que trenca la unanimitat de tothom? Primera qüestió important, que el senyor Macià Alavedra ho va definir molt bé en aquells moments, el maig del 85: «El president de Catalunya ha de ser qui comani les forces de seguretat de l'Estat.» I en aquest acord el president de Catalunya no té el comandament de les forces de seguretat. El senyor Macià Alavedra va continuar dient: «I els alcaldes han de ser els representants de les forces de seguretat als municipis.» I en aquest acord, ni se'n parla. I el senyor Macià Alavedra va continuar dient: «I a més a més, com la Junta de Seguretat és ineficaç i tenim un problema estatutari, creem una comissió tripartida per coordinar les forces i cossos de seguretat de l'Estat.» Això, també es diu.

Però, a més a més, es planteja un desplegament de vuit anys. Per què tants anys? Sobretot —i això ja seria, si vostès volen, tàctica política— quan hi ha un partit que té una opció real de governar, que diu que no està d'acord amb això. I en la mesura en què aquest acord s'ha pres a la Junta de Seguretat, aquest és un acord revocable per la Junta de Seguretat; és a dir, que l'acord de model policial és un acord d'una junta de seguretat i deixa de banda aspectes que aquí tots —i mirin-se vostès el *Diari de Sessions* del maig del 85—, aspectes que aquí tothom havia dit que eren essencials per al nostre autogovern.

En aquest sentit els volem dir —no cal que els ho diem— que ens tindran al costat seu perquè el president de la Generalitat, es digui Jordi Pujol o es digui com es digui, mani les forces de seguretat de l'Estat. Estarem amb vosaltres. I també els diem que farem el mateix perquè els alcaldes siguin qui mani les forces de seguretat. És a dir, amb tot allò que signifiqui millorar, incrementar l'autogovern, Iniciativa per Catalunya farà costat al Govern, però el que no pot ser és intentar confondre l'opinió pública que el que s'està negociant

és l'autogovern de Catalunya, quan allò que s'està negociant, fonamentalment, són els interessos de determinats sectors econòmics no catalans, espanyols; catalans i no catalans.

I, per tant, creiem que en aquest tema insistim, senyor Pujol, insistim; és fonamental que la negociació de l'autogovern sigui una negociació unitària, que sigui una negociació institucional; que existeixi el màxim de consens, però si en alguns temes algú diu manifestament que està fora del consens, que es situï fora del consens. És a dir, tampoc podem estar sempre que el consens no ens permeti avançar, ho hem de fer amb prudència, ho hem de fer amb fermesa, com amb la Llei de normalització lingüística, però, senyors del Govern, cal incrementar els recursos de normalització lingüística. I, per tant, tota la prudència que vostès vulguin, tota la prudència, tot el consens que vostès vulguin, però si hi ha algú que es situa fora d'allò que fa consens avui entre les forces polítiques catalanes, que és incrementar l'autogovern, que aquella força política quedi fora del consens.

Per acabar, senyores i senyors diputats, voldríem fer referència als fets que ocupen, de forma destacada, l'atenció pública des de fa uns dies a Catalunya: el cas Javier de la Rosa, el climamoral del país i les responsabilitats del Govern i del seu president.

Volem recordar que a Catalunya han aparegut diversos casos, diversos escàndols econòmics financers, en els quals el Govern català o hi ha estat relacionat o hi ha estat implicat: el cas Casinos, la CARIC, els avals, el cas Planasdemunt —el famós, el clamorós oblit del senyor Pujol en el seu discurs d'ahir— o el cas Javier de la Rosa. No són pas escàndols petits, tots aquests; no són invencions dels mitjans de comunicació, no són invencions dels grups de l'oposició ni campanyes orquestrades.

La recent condemna del director de l'Institut Català de Finances i l'empresonament del senyor De la Rosa són una mostra clara que no som davant ni de campanyes ni d'invencions. Davant de tots aquests casos, l'actitud del Govern català fins ara ha estat idèntica: tirar pilotes fora. Aquesta ha estat l'estratègia; hi han hagut tàctiques diferents: la tàctica d'impedir comissions d'investigació, la tàctica de negar fets evidents, la tàctica d'amenaçar amb eleccions anticipades —tot i que avui el senyor Pujol ha dit que tranquils, que per això no hi haurà eleccions anticipades—, la tàctica d'amenaçar amb conflictes constitucionals o la tàctica, sempre, de mai assumir cap responsabilitat.

Jo els faré molt ràpidament —els faré molt ràpidament—, els parlaré de dos casos de tots aquests casos: el cas Planasdemunt i el cas Javier de la Rosa.

Mirin, l'ex-director de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català del Crèdit Agrari ha estat condemnat —ho he dit abans— per estafa i per aprofitament indegut del seu càrrec per a lucre personal. Ahir, el senyor Pujol, cap referència; és com si el senyor Felipe González, quan hagués fet el debat de política de l'Estat, no hagués parlat del senyor Mariano Rubio, d'entrada; com si no existís. Doncs, aquí, el senyor Pujol, el seu màxim responsable del «banc públic

català», entre cometes, el posen a la presó, el condemnen posteriorment i no diu ni una paraula.

És clar, això és més greu quan el senyor Pujol, des de maig de 1992, coneixia, com a mínim, que el senyor Planasdemunt podia estar afectat per irregularitats financeres i podia estar afectat per incompatibilitats. El maig del 1992 el senyor Pujol coneix —com a mínim, dic—, coneix això. Què fa el Govern? Fins ara, l'únic que sabem és que el senyor conseller d'Economia i Finances un dia crida el senyor Planasdemunt i li diu: «Escolta, tu hauries de dimitir.» I el senyor Planasdemunt, li diu: «Escolta, no vull dimitir.» I aquí s'acaba. Cap inici d'expedient; cap obertura d'investigació; cap verificació de res. Aquí s'acaba. És a dir: res de res.

Quatre mesos després que el president de la Generalitat conegués aquesta situació del senyor Planasdemunt, el senyor Planasdemunt és detingut i empresonat. Fins aleshores, no se'l cessa; si no ho recordo malament, fins i tot en el primer moment el senyor Pujol —estava a Amsterdam— va dir..., va rectificar immediatament, va dir que no hi havia motiu per destituir el senyor Planasdemunt. Doncs, a les poques hores va rectificar i va dir que el que el senyor Macià Alavedra havia fet anava a missa. Dic, literalment, el que van ser les expressions dels diaris.

Però és que això no acaba aquí perquè ara tenim una sentència. Quan hi va haver la sentència o els fets provats del senyor Mariano Rubio, alguns alts dirigents del Partit Socialista Obrer Espanyol —i saben que els hem criticat molt— van dir que el senyor Mariano Rubio havia traït la seva confiança i s'havia equivocat. Algú de vostès ha escoltat, després de la sentència del senyor Planasdemunt, una sola paraula en aquest sentit del conseller d'Economia i Finances o del president de Catalunya? Silenci absolut. Més greu: silenci absolut, no; el senyor conseller d'Economia i Finances, un cop coneguda la sentència, va dir que la considerava forta i dura.

És a dir, es coneixen unes irregularitats, primer es diu que no passa res, que tot són campanyes; no es fa res; hi ha una sentència ferma, i encara es continua sense fer res. La pregunta és: aquesta actitud laxa, negligent, fins i tot irresponsable del Govern i del seu president, com s'explica? Jo crec que només s'explica a partir que el senyor Planasdemunt era una peça clau d'un determinat engranatge; si no, no es pot explicar; si no, no ho entenc, i donin-me una altra explicació. El senyor Planasdemunt era el responsable màxim...; no ho decidia ell exclusivament, però a ningú se li escapa el seu poder d'influències sobre uns avals que, en un informe de la Sindicatura de Comptes, han aparegut amb nombroses irregularitats de tramitació.

Però un exemple d'això, un exemple d'això. El senyor Planasdemunt, sent director de l'Institut Català de Finances, és membre del Consell d'Administració de premsa catalana, de l'Avui; és com si el director del Banc d'Espanya fos membre del Consell d'Administració d'El País, d'El Mundo o de Diario 16, cosa incomprensible. Doncs, aquí, no; aquí ha estat així. Durant anys el senyor Planasdemunt compatibilitzava la seva funció de director de l'Institut Català de Fi-

nances amb la seva pertinença al Consell d'Administració d'un diari, diguem-ne, d'òrbita convergent, utilitzant les paraules que el senyor Pujol ens deia abans.

I aquest Institut Català de Finances avala amb 150 milions de pessetes, fa un aval de 150 milions de pessetes, i segons l'informe d'un diputat d'aquest Parlament —que, d'entrada, crec—, fins i tot la concessió de l'aval es fa dos dies abans que es faci la sol·licitud, però això, fins i tot, seria accessori, eh?, és a dir que la concessió de l'aval es faci dos dies abans de la sol·licitud fins i tot seria accessori. El que estic dient és que no pot ser que el president de l'Institut Català de Finances i de l'Institut Català de Crèdit Agrari sigui membre d'un consell d'administració d'un mitjà de comunicació a Catalunya. No pot ser; això és incompatible. I menys encara que des d'aquest mateix Institut Català de Finances es faci un aval de 150 milions de pessetes.

El cas del senyor De la Rosa. Prèviament a la història, dues consideracions. Ahir, el senyor Pujol, les explicacions —va estar mitja hora parlant d'això: vint-i-cinc o vint-i-set minuts inicials, i, al final va tornar a reprendre aquest tema, però va estar mitja hora, perquè el tema és important—, les contestes del senyor Pujol, les explicacions, van ser les següents: «Escoltin, jo, una vegada, vaig dir que el senyor De la Rosa era un model d'empresari, una vegada.» El gran argument va ser: «Escoltin, no em diguin a mi res perquè altres ho van fer abans —altres ho van fer abans.» I va dir que l'única relació del senyor De la Rosa amb la Generalitat eren els avals.

Aquestes explicacions —vaja, no cal que perdi molt temps; en tot cas, a les rèpliques i contrarèpliques ens hi podem estendre— són per a nens petits, i ara són bastant espavilats, els nens petits; aquestes explicacions, no se les creu ningú. Però, a més a més, tot això, ho va lligar el senyor Pujol amb el tema que: «Escoltin, i, a més, Catalunya mai ha estat de la «cultura del pelotazo».» I jo hi estic totalment d'acord: la història, la tradició històrica, econòmica, industrial de Catalunya és absolutament diferent a la «cultura del pelotazo». Però fixin-se vostès: avui, els dos exponents màxims de la «cultura del pelotazo» a l'Estat espanyol són Mario Conde i Javier de la Rosa. I resulta que una d'aquestes persones, un dels màxims exponents de la «cultura del pelotazo» no va ser Catalunya qui el va avalar, eh?: va ser el Govern. Per tant, certament que Catalunya no és de la «cultura del pelotazo», però sí que el Govern català va avalar un dels màxims exponents de la «cultura del pelotazo».

I aquí hi torna a haver la manipulació de sempre, entre Catalunya i el Govern. No, no, evidentment que Catalunya..., estic segur que Catalunya no hauria avalat el senyor De la Rosa, estic segur que els empresaris catalans no haurien dit que el senyor De la Rosa era un empresari model, estic segur que no. Això, no ho va dir Catalunya. No donin avui com a línia argumental de defensa que Catalunya no és la «cultura del pelotazo». Ja ho sabem. El que diem no és que Catalunya..., és que vostès —vostès—, el Govern de Convergència i Unió va ser qui va disposar la confiança en el senyor Javier de la Rosa, i, per tant, avui el problema no és

discutir la cultura de Catalunya, no: és discutir les decisions polítiques seves.

I amb això què vull dir? Vull dir que aquí la pregunta que ahir va quedar absolutament sobre la taula és una pregunta que torna a estar oberta: com és que el Govern català, a una persona de la trajectòria empresarial i professional del senyor De la Rosa, li va donar aquesta confiança? No repeteixo els motius de confiança, però sobretot que el va convertir en un model social —que el va convertir en un model social. Avui no hi ha dubte; l'any 87, en aquest debat, en aquest Parlament, el senyor Ribó i el senyor Pujol van tenir un gran debat, i des del 87 un dels temes de debat entre el nostre Grup Parlamentari i el Grup Parlamentari de Convergència és un tema que avui la realitat ha superat. Nosaltres vam dir, des del 87, que el senyor De la Rosa ens portaria problemes, que el senyor De la Rosa no era un empresari que es pogués qualificar de productiu; dèiem d'«especulatiu». Vostès hi insistien: «Aquest és un senyor de model productiu.» Avui no cal que ho continuem discutint. Clar que alguna cosa va fer bé, evidentment —evidentment—, però aquest senyor està a la presó, i no està a la presó per haver aprofundit i enfortit el teixit productiu de Catalunya.

Però, a més a més, el senyor De la Rosa està a la presó perquè s'ha enriquit irregularment, arruïnant molts petits accionistes. Jo no sé si el senyor Pujol —suposo que sí— ha parlat amb algun petit accionista; val la pena que hi parli: alguns d'ells ploreu, pels quatre o tres milions de pessetes que van invertir, i que algun deia: «A més, el president deia que era una persona absolutament sensacional», eh? És a dir, d'accionistes que s'han arruïnat, d'empreses que s'han ensorrat i, a més a més, que s'ha posat en perill l'operació de Port Aventura.

I, en relació amb Port Aventura, simplement dir, senyores i senyors diputats, que avui hi ha una cosa que s'ha demostrat clara, no? Que el senyor De la Rosa va bloquejar mil milions de pessetes en dos mesos, posant en perill el projecte Tibigardens. Però el que és més greu és que aquestes informacions van aparèixer en els mitjans de comunicació el mes de febrer i març, el nostre Grup Parlamentari el mes de març va preguntar, i fins al mes de juny el Govern català, mitjançant el conseller d'Economia i Finances, no va venir a la Comissió d'Economia i Finances, i no havia localitzat, amb una investigació important que havia fet, no havia localitzat els mil milions de pessetes. Només quan el nostre Grup va explicar el procediment mitjançant el qual estaven bloquejats mil milions de pessetes, el senyor conseller d'Economia i Finances va sortir suspès de l'examen de juny i va dir que al setembre tornaria. I al cap de poques hores, de tres o quatre hores, allò que el senyor conseller d'Economia i Finances no havia pogut fer en mesos, ja ho va confirmar: aquella mateixa tarda va treure una nota de premsa dient que s'havia confirmat el bloqueig de mil milions de pessetes.

Això sí, a partir d'aquí hi ha el segon argument, l'argument que encara deia avui el senyor Pujol —ahir, perdó. El senyor Pujol, ahir, deia: «Escolti, el parc s'obrirà, es farà.»

Jo m'he cansat de repetir, i avui ho torno a dir —amb totes les diferències, però això intenta tirar enrere aquest argument—, que és com si avui el senyor Roldán aparegués i digués: «Escolti, les casernes estan fetes»... L'argument que les casernes estiguin fetes i que el parc es faci no és argument suficient, perquè, en democràcia, cal fer les coses, però cal fer-les d'acord amb la llei, d'acord amb les normatives. I el que estem dient és que el senyor De la Rosa va incomplir, en un determinat moment, posant en perill el projecte, una part de l'aval, i que els mecanismes de control del Govern *no van funcionar*. No van funcionar.

Ahir, i avui, el senyor president deia que no hi havia hagut cap relació més. Jo no voldré caure en això que el senyor Pujol qualificava de rapinyaires, donant noms de les relacions, però que avui el president de Catalunya no accepti que, al voltant del *boom* del Javier de la Rosa, importants càrrecs del seu Govern, importants ex-consellers, familiars d'ex-consellers i consellers... Segur que molts de forma justa i que no han fet res dolent, no dic això, però tot això, globalment, té un sentit polític. I no entenc com el president seu aquí tan tranquil: «Escolti, aquí no ha passat res». És que no puc creure res del que diu, ja; no puc creure res.

Hi insisteixo, el problema no és que se'ns digui: «Escolti, donin noms». Molts noms els coneixem, i altres no els coneixem, i segur que amb molts noms que coneixem no ha passat res, però què vol dir per a un govern que en aquest projecte, amb aquesta persona, amb aquestes característiques, hi hagi hagut tantes persones que hagin estat al voltant d'aquest projecte, algunes deixant el Govern català, amb alts càrrecs, que immediatament, tot i que en la seva funció pública havien estat treballant en aquest projecte, van anar des de la vessant privada a treballar en aquest projecte.

El senyor Pujol no pot dir que no hi ha hagut cap relació quan aquí se li ha dit això de la clínica New Teknon. Però la clínica New Teknon és més greu, senyor Pujol: vostè sap que l'Ajuntament de Barcelona va denegar la llicència municipal, l'Ajuntament de Barcelona va denegar la llicència municipal i no va passar res, però el Govern català, quan era el senyor Molins conseller, es va apropiat d'aquesta llicència i la va concedir al senyor De la Rosa. I avui això està *sub iudice*, els veïns han portat això als tribunals. I, per acabar-ho d'arreglar, el senyor Pujol va a la inauguració, un altre cop més, plantejant el senyor De la Rosa com un dels salvadors de Catalunya. Això no és tenir relació? Què és tenir relació? Donar un taló i que et signi que l'he cobrat? Això és tenir relació, això és tenir relació política, i si el president de Catalunya s'entesta a dir que no hi ha hagut relació, cada cop se'l creurà menys gent.

Senyores i senyors diputats, la història de la relació entre el senyor De la Rosa i el Govern català no es pot entendre, ningú la pot entendre, sense complicitats, sense favors, sense interessos partidistes i personals, sense encobriments, sense connivències. Sense tot això, és impossible entendre aquest cas, expliqui el que expliqui el senyor Pujol.

Però —i ara sí, per acabar— crec que la discussió que estem fent avui en aquest Parlament va més enllà del cas De la

Rosa. Jo crec que, avui, allò que discutim de fons ja no és ni tan sols el senyor Javier de la Rosa. Avui la qüestió que discutim és la pèrdua de credibilitat ètica i moral del Govern de Convergència i del seu president. El que està en el fons de tot això és que avui el Govern català ha perdut una part importantíssima de la moral i de l'ètica de govern. I per què l'ha perdut? Perquè hi han evidències, moltes, de pràctiques irregulars, del Govern o de persones que gaudeixen d'impunitat política fins ara, de persones molt properes al Govern o al president del Govern. En aquest sentit, el senyor president té l'obligació —la tenia ahir i no ho va fer: dubto que avui ho faci; jo li demano que ho faci—, té l'obligació de donar explicacions que siguin creïbles, que siguin creïbles. En segon lloc, ha d'actuar en conseqüència, caigui qui caigui, fins i tot si retornar la credibilitat vol dir que ha de caure ell. Dubto que ho faci, dubto que ho vulgui fer, i ni tan sols sé si ho pot fer, ni tan sols sé si avui el president de Catalunya està en condicions de fer això. Però en tot cas els vull dir que el nostre Grup està fermament convençut que, si no ho fa, si no fa això, l'evidència que el mateix president de Catalunya és un dels principals problemes de futur per a Catalunya es farà cada cop més gran.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, senyor president... M'ha de disculpar, senyor Saura, si potser no contesto d'una manera prou ordenada, tot el que li he de dir, perquè, naturalment, són molts temes i m'és una mica difícil de confegir bé la resposta, no?

Comencem... Bé, en primer lloc, jo no intento..., jo no justifico res respecte al tema De la Rosa. Jo, el que explico, explico com es van fer les coses, com van passar, en quin context, per què es van fer, què opinàvem nosaltres en aquell moment, doncs, de determinades decisions d'aquest senyor, o què pensàvem que podia sortir-ne, de l'aportació d'aquests capitals kuwaitians, etcètera. Jo explico això. Jo comprenc molt bé, molt bé, que avui, vistes les coses avui, sense context, i sobretot sense antecedents, doncs, molta gent —com vostè subratlla, senyor Saura—, doncs, se'n faci creus, no?, i digui: «Com és possible, que hagi estat així?» Bé, aleshores, l'única explicació que nosaltres tenim és explicar, és dir per què es va fer, quina era la circumstància quan es va fer, quin era l'objectiu, quina era la informació que nosaltres teníem en aquell moment en determinats aspectes, etcètera. I això és el que jo he fet i el que tornaré a fer avui. Vostè diu: «Això no és creïble.» Bé, escolti, doncs si no és creïble, jo no li podré donar més explicacions que les que tenim. Vostè se les creurà o no, l'opinió pública se les creurà o no, els altres partits se les creuran o no, però nosaltres no ens podem inventar unes explicacions que no siguin simplement les que són. I són les que vaig donar ahir. I en cap moment vaig dir «no ha passat res». Sí, ha passat molt. Ha passat tant, que vaig canviar radicalment el meu discurs, i en comptes de dedicar-lo al que en principi estava

previst, doncs, el vaig dedicar..., com vostès repetidament han subratllat, la meitat del discurs el vaig dedicar precisament a aquest tema. Ha passat molt, moltíssim. És el tema més gros que tenim. És allò que deia: se'ns ha instal·lat, se'ns ha entravessat una pedra grossa enmig del camí.

Bé, no sé si puc afegir gaire coses més pel que respecta al senyor De la Rosa, respecte al que li vaig dir ahir, després de la seva intervenció d'avui. Suposo que després, potser, en la rèplica, vostè em donarà peu a algun altre comentari. Però, en tot cas, permeti'm que passi ara més directament al tema que vostè diu que és el meu clamorós silenci d'ahir: el cas Planasdemunt. És el més clamorós silenci d'ahir perquè evidentment, doncs, era complicat ficar-ho tot a dintre, perquè sabia segur que avui sortiria i perquè és un tema que la resposta, per a nosaltres, i per a mi concretament, és fàcil. És fàcil perquè vostè ha dit «hi ha una sentència», vostè ha dit «hi ha una sentència»... Sí, senyor, hi ha una sentència, i justament és aquesta sentència la que ens dóna la resposta fàcil. Perquè no és cert que hi hagués per part meua i per part del conseller coneixement amb antelació, com vostè deia, de quina era la situació, però a més hi ha això, concretament hi ha això —i ara jo li llegiré una sèrie de fets provats de la sentència que són, al meu entendre, molt resolutius de cara al que vostè plantejava.

La sentència, la sentència que condemna el senyor Planasdemunt a set anys, diu: «L'honorable conseller d'Economia i Finances li va recordar expressament l'existència de la legislació sobre incompatibilitats que l'afectava» —això és reconegut com a fet, això és fet provat. Segon, en el fonament de dret tretzè de la sentència es puntualitza que «l'acusat, senyor Planasdemunt, ha reconegut haver rebut l'advertència del conseller d'Economia i Finances sobre la legislació d'incompatibilitats». I diu després: «Les referències contingudes en la sentència són coincidents amb les declaracions fetes al Parlament pel conseller d'Economia i Finances en 8 d'octubre i en 18 de desembre de 1992, en les quals manifestà que Planasdemunt li havia assegurat en el moment de ser nomenat director que dimitia del seu càrrec en una empresa que havia fundat i que posava les accions en venda. El conseller va tenir coneixement en maig o juny del 92 de la vinculació de Planasdemunt amb BFP i amb l'afer dels pagarés, i quan va cridar Planasdemunt aquest li va assegurar que no hi tenia res a veure i que havia dimitit per carta adreçada a l'empresa, però que s'havia endarrerit la inscripció en el Registre. Quan al setembre es va conèixer l'existència d'accions judicials, li va demanar la dimissió...», dimissió que per cert no pot imposar el conseller, sinó que ho ha de fer el Consell —però això sigui dit incidentalment— de l'Institut, «li va demanar la dimissió, a la qual cosa es negà Planasdemunt per considerar que suposava reconèixer la seva culpabilitat en l'afer.» I és aleshores que es va portar això, concretament, a la Junta, al Consell d'Administració de l'Institut Català de Finances. D'altra banda, la sentència no imputa a l'acusat, senyor Planasdemunt, la comissió de fets delictius com a director de l'Institut Català de Finances, sinó l'exercici d'una activitat privada.

Aquest tema Planasdemunt ens..., ens dol molt, perquè evidentment no fa cap bé tampoc a aquesta imatge que volem salvar, i que em penso que tenim dret a salvar, i que a més salvarem, però, de tota manera, entenem nosaltres que amb aquesta sentència queda clar quina és la definició de responsabilitats. Per això, quan algunes vegades m'han demanat la dimissió del conseller Alavedra amb motiu del cas Planasdemunt, jo, i sobretot amb aquesta sentència a la mà, amb aquests fets provats de la sentència, jo m'hi he negat sempre. Aquesta és la situació, des del nostre punt de vista, del tema Planasdemunt. I, com veu, pel que li acabo de dir, no m'era difícil parlar-ne ahir; però, evidentment, per no entatxonar-ho tot, i segur que avui m'ho preguntarien, ho vaig reservar per a avui.

Pel que fa al Pla de protecció contra incendis, que efectivament es va presentar durant el mes de juliol, jo he de recordar —a vostè, senyor Saura, i a tota la cambra— que abans de fer el Pla de protecció contra incendis necessitàvem que hi hagués la norma bàsica de l'Estat; que aquesta no es va aprovar fins a l'any 1992; que després s'hi va començar a treballar, en aquest Pla de protecció, amb les consultes que s'havien de fer a tots els organismes de la Generalitat i territorials; que ja estava informada la Permanent de la Comissió de Protecció Civil, i que estava pendent només de l'aprovació d'un plenari, ja convocat, un plenari de la Comissió de Protecció Civil. I mentrestant es va produir l'incendi del dia 4 de juliol. Però vull dir-li, en tot cas, amb el que li acabo de dir, que no hi havia, diguem-ne, oblit d'aquest tema, ni menysvaloració, sinó que ens hi havíem posat a treballar a partir del moment que podíem, és a dir, a partir del moment en què hi va haver aprovada la norma bàsica, que es va consultar amb qui s'havia de consultar —que això, com vostè sap, sempre endarrereix molt les coses, i així ha de ser, no me'n queixo—, però finalment, quan s'havia aprovat per la Permanent, repeteixo, i finalment, això sí, van venir els incendis abans.

I pel que fa al Pla territorial de protecció civil també li he de dir que està presentat per a la seva aprovació a la Permanent de la Comissió de Protecció Civil des del mes, concretament..., si no ho recordo malament, perquè li estic parlant de memòria, em sembla molt que és des del mes d'abril.

Bé, dit això, i passant a altres qüestions que vostè ha plantejat... (*Pausa.*) Si m'ho permet, ara és un d'aquells moments en els quals em convé buscar..., mirar de salvar el fil de la meua intervenció... (*L'orador repassa les seves anotacions.*) Sí. Vostè diu que nosaltres... Ho posa com a exemple d'una política al servei dels interessos, fins i tot, segons com, especulatiu, el tema de la Llei de costes. Nosaltres, efectivament, volem recuperar competències que a través de les lleis de bases varem perdre, i la Llei de costes la posem sempre com la més significativa, en aquest sentit. En podríem posar d'altres: per exemple, la Llei de ports, la Llei de ports. I també la Llei de ports és de les que estem plantejant de cara a això, de cara a recuperar unes competències que a través de les lleis de bases ens varen ser, diguem-ne, preses.

El problema és que..., no és..., nosaltres no volem... Vostè diu: «I per què volen això? Perquè es pugui construir». No, no és cert. De fet, de fet, de fet, em sembla que amb la mà sobre el cor hem de dir que, si s'analitza bé el que ha estat la política d'urbanisme de Catalunya durant tots aquests anys, no es pot dir que hagi estat una política especulativa. Jo crec sincerament que la Direcció General d'Urbanisme i tota la política de planificació justament ha estat en aquest sentit prou disciplinada. Si fem una comparança del que han estat actuacions d'aquest tipus ara, per exemple a la Cerdanya, posem per cas, o a la Costa Brava, o a tants d'altres llocs, amb el que era abans, es veurà... —i en general a tot Catalunya—, es veurà que no ha estat una política de facilitat. El que passa és que nosaltres el que volem és recuperar la competència, i no podem admetre que hi hagi una franja de territori, cent metres, en els quals la Generalitat no tingui competència. No ho podem admetre i això és el que volem recuperar. I alguna vegada que s'ha acostat algun grup polític demanant-nos que en aquesta Proposició de Llei que hem presentat al Congrés dels Diputats, a part del que fa referència a la recuperació de competències, hi introduíssim altres coses, nosaltres a això ens hi hem oposat. Nosaltres simplement volem recuperar la competència i volem que la responsabilitat que les coses vagin tècnicament o políticament bé o malament dintre d'aquests cent metres correspongui a la Generalitat i no correspongui al Govern central.

Perquè..., entenguí'm el que vull dir: nosaltres ara mateix hem fet una intervenció, ara que es firmarà el tractat transfronterer entre Espanya i França, hem demanat i se'ns ha concedit de tenir una reunió, a la qual per altra banda hem demanat que es convidessin les altres comunitats frontereres amb França, perquè ens temíem que passés una cosa similar, que amb la idea que hi havia hagut abans, i que ara veig que afortunadament s'ha deixat de banda, que la frontera era una cosa que s'havia de vigilar molt, i que era de competència central, se'ns tragués la possibilitat d'actuar en el territori més immediatament proper a la frontera. Això és el que volem i res més que això, i crec sincerament que dir una altra cosa, doncs, és, per dir-ho així, prejudicar d'una manera que em fa l'efecte, sincerament, crec sincerament, que no hi ha dret a fer-ho, que ningú té dret a fer-ho.

Vostè diu que no vaig parlar de les persones, i això no és cert. I de fet, de fet, i ho he dit moltes vegades, una preocupació important, fins i tot des del punt de vista de doctrina política, del Govern de la Generalitat són les persones. I ahir, concretament, sí que, d'una manera breu —perquè naturalment no volia allargar massa un discurs que per mor de les circumstàncies en realitat es va convertir en dos discursos i no en un sol discurs, el que tenia pensat fer i el que varem haver d'introduir de cara a tots aquests temes d'en Javier de la Rosa—, jo explicava totes les inversions... Un dels punts en què em vaig aturar, precisament, va ser explicar les inversions que la Generalitat havia fet, i com havien evolucionat aquestes inversions des del punt de vista de l'atenció a gent que té problemes, a gent gran, a la infància, a l'atenció primària, a les persones amb disminució... No els ho tor-

no a llegir perquè no voldria allargar-me més del compte, però... I vaig fer una referència al PIRMI, per cert, vaig fer una referència al PIRMI. Que, per cert –no sé on va ser, perquè no ho vaig mirar–, en algun banc, o en algun..., algú, quan vaig parlar del PIRMI, em va parlar..., em va mirar..., va fer un..., vaig..., em va semblar notar un to d'aquests una mica fet amb una certa ironia, amb una certa broma. Doncs no ho facin! Oi que el PIRMI és una de les coses, senyor Saura, que demostra fins a quin punt la preocupació per les persones, per les persones, és important o no? Em sembla que això m'ho admetrà. Doncs, bé, jo el que li voldria dir és quin és l'informe, quina és la valoració que del PIRMI, per exemple, fa Comissions Obreres. Comissions Obreres, per exemple, en aquest llibret, *Informe valoratiu sobre l'aplicació del PIRMI a Catalunya*, diu: «Tres anys després, el que sembla quedar és el convenciment de tots aquells que d'una manera o altra participen i coneixen el PIRMI que aquest ha estat un instrument útil». I això ho firma un senyor que es diu Joan Coscubiela, secretari de Relacions i Acció Institucional de Comissions Obreres. I després diu: «Cal fer ressaltar que de manera majoritària el PIRMI es valora positivament, ja que es considera que constitueix un bon programa d'intervenció des del camp del treball social amb aquells col·lectius i persones més greument afectats per problemàtiques de pobresa i/o marginació». És a dir, tothom és persona, però per nosaltres ho són més aquells que estan amenaçats... –per nosaltres i per vostès–, més aquells que estan amenaçats de pobresa i marginació. Vostè diu: «D'aquests, no en parlen». Sí que en parlem; tant és així que la senyora Lola Rodríguez –Àrea d'Acció Social de Comissions Obreres– diu ara també el que els acabo de llegir. Per tant, aquesta, entenc sincerament que és una acusació absolutament mancada de fonament.

Tampoc no és vàlid el que m'ha dit vostè, el que ens ha dit abans, sobre que nosaltres, doncs, fèiem pagar determinats serveis de benestar social. Evidentment, hi ha coses en les quals sí que és cert que hi ha una aportació –aquí i a tot arreu, no?–, i hi ha una aportació, concretament, del 75% de les persones grans que estan en residències, i de disminuïts, i si excepcions hi ha en això és d'exoneració d'aquestes obligacions quan hi ha responsabilitats familiars, i naturalment quan, simplement, no hi han mitjans de cap mena.

Permeti'm que li recordi que la Llei nostra sobre això diu: «Ningú no pot quedar exclòs de la prestació de serveis per insuficiència o manca de recursos econòmics.» I diu: «Ni la qualitat del servei ni la prioritat en l'atenció dels casos poden ser determinades per l'existència de contraprestació». I, per altra banda, li vull fer notar –i això no serveix, però vull dir-li– que, en canvi, sí que hi han moltes administracions, per exemple de comunitats autònomes, i els hi podria llegir, dir tal i tal i tal i tal... Una d'elles –i ho dic perquè al senyor Vidal-Quadras potser li agradaria, doncs, tenir aquesta informació–, una és Galícia, en la qual la Llei 4/1993, gallega, de serveis socials, article 79, diu que han de quedar afectats, en el cas d'aquests serveis socials, el patrimoni dels beneficiaris. Però, en fi, això només per poder completar la seva informació.

Ara, tornant a vostès, concretament, això realment no és cert, que no hi hagi una actitud precisament molt oberta. El que sí que és cert és que totes les administracions tenim una certa necessitat, de vegades, de protegir-nos contra determinats abusos, i aquests abusos hi són, i vostès ho saben perfectament. I tota aquella gent, sobretot, que té responsabilitats de govern –per exemple, els alcaldes que hi han aquí presents–, són conscients de fins a quin punt, en aquests camps també, en aquest camp també, doncs, realment, hi han abusos dels quals les administracions –totes: les municipals, la del Govern de la Generalitat, etcètera– ens hem de protegir. (*Pausa.*) Si després li interessa aquest..., i no el tingúes, aquest informe de Comissions Obreres, jo amb molt de gust li passo, eh? (*Rialles.*)

Bé, permeti'm un moment, altra vegada, que busqui el meu fil... (*L'orador repassa les seves anotacions.*) Ara no el trobo, veuen? (*Pausa.*) Bé, no el trobo, però, en fi, ja improvisarem, suposo.

Vostè ha insistit en aquest tema..., vostè ha insistit en aquest tema, abans, ja també de política més general, en el qual jo sí que m'interessa dir-hi alguna cosa, no? Diu: «Vostès rebaixen els impostos dels empresaris.» Mirin, això que hem fet nosaltres és el que diu el *Llibre blanc Delors*, de la Comissió. Bé, vostè, naturalment..., vull dir, naturalment, el senyor Delors pot ser un reaccionari, potser, pot ser un reaccionari, no? I tota la Comissió també ho pot ser, i la política inspirada per la Unió Europea pot ser que sigui reaccionària i antisocial, però, en tot cas, com a punt de referència, no deixa de ser un punt d'una certa importància. És exactament això, el que diu. Perquè se surt de la base que la creació de riquesa –i això també ho vaig dir ahir–, fonamentalíssimament, depèn de les empreses, i això ho hem dit sempre, i comprendran fins a quin punt nosaltres estem en contra de la política especulativa, malgrat el que ara es vulgui dir amb motiu del cas De la Rosa.

Rebaixar els impostos de les empreses per tal que les empreses guanyin en competitivitat i per tal que puguin –les empreses– crear allò que a vostè el preocupa i a mi també, i que és el que ens preocupa més a tots perquè sabem que és el que serà més difícil que reaccioni, ho sabem, que és la creació de llocs de treball.

I referent a això –les empreses–, vostè diu: «Vostès són els representants de les multinacionals.» No, nosaltres no som els representants de les multinacionals. Nosaltres intentem representar una política que creï riquesa i que creï llocs de treball a Catalunya, i per fer això necessitem moltes coses: l'acció de l'Administració pública, l'actitud general de la gent, la col·laboració, òbviament, dels sindicats, etcètera, i després necessitem les empreses. I, d'empreses, en necessitem de petites, de mitjanes i de grans. I en necessitem de casa i en necessitem de fora. És a dir, si nosaltres no haguéssim aconseguit uns quants centenars de milers de milions de pessetes, i probablement, en tots aquests anys, més d'un bilió de pessetes d'inversions estrangeres, d'una manera molt especial d'inversions industrials, la nostra economia no seria el que és.

Dic això perquè algú ha dit alguna vegada que no ens preocupàvem, que ens preocupàvem de les multinacionals i no de les empreses petites i mitjanes —ara no és el cas, perquè vostè això no ho ha dit i, per tant, no tinc per què contestar-ho; ho havia preparat per si de cas vostè hagués insistit més en això—, realment, l'acció de la Generalitat ha estat centrada, com li puc demostrar, si cal, en les empreses petites i mitjanes, però no deixa de ser cert que perquè acabí d'anar bé la nostra economia necessitem també tenir empreses grans, i algunes, moltes d'aquestes empreses grans són multinacionals. I no deixa de ser cert, també, que a través d'aquestes empreses multinacionals es dona feina i es dona possibilitat de creixement, de creació de llocs de treball, etcètera, a les empreses més petites o mitjanes de casa nostra, se les impulsa, se les projecta, se les ajuda a internacionalitzar-se, etcètera. Aquest és el nostre plantejament.

Que nosaltres hem defensat empreses multinacionals que hi han a Catalunya perquè no vagin a una altra banda? O, simplement, perquè no perdin competitivitat davant d'altres empreses multinacionals que no són a Catalunya? Segur! Segur que ho hem fet. I també ho hem fet amb Iveco, i també ho hem fet amb Nissan, i també —i també, evidentment, i és prou conegut— ho hem fet amb SEAT. I ho hauríem fet, si els holandesos s'hi haguessin quedat, amb La Seda; ho hem fet amb La Seda, però sense els holandesos, perquè se'n van anar una mica, per dir-ho així, a la francesa. (*Remor de veus.*)

Respecte a aquest tema de les pensions, home, jo li agrairé que vostè no em faci dir el que no he dit. I a això hi ha una certa tendència, hi ha una certa tendència a fer-ho. No ve del tot a tomb, però sí que es pot dir que precisament a l'última campanya electoral, en aquell debat televisiu que hi va haver entre el president del Govern i el candidat del Partit Popular, el president del Govern va dir una cosa que no estava bé; allò que se'n diu..., en l'escalfament de la campanya potser es fa, però que no està bé: va atribuir al senyor Aznar una cosa que no havia dit. I ara també me l'atribueixen aquí; a mi amb menys gravetat, perquè no estem en un debat molt transcendent des d'un punt de vista electoral. I el senyor Aznar, que evidentment no s'esperava això, perquè això no ho havia dit, no va reaccionar bé, i després, durant vuit dies tota la militància del Partit Socialista es va dedicar a anar per segons quins ambients explicant: «Ja heu vist que l'Aznar diu que us retallarà les pensions?» Això, que no sé si és de bona guerra o no —jo diria que no—, però, en tot cas, jo no voldria que se m'apliqués a mi i que se'm fes dir una cosa que no he dit. Perquè, per altra banda..., i, per cert, sigui dit de passada: això és el que jo ahir deia, que la responsabilitat de mullar-se primer en el tema de pensions, que algú s'hi haurà de mullar, correspon al Partit Socialista i al president del Govern, és perquè, naturalment, després d'aquesta maniobra electoral, ningú té la necessitat, ni ningú voldrà, ni ningú té el deure, oi?, de fer-ho, i els correspon a vostès de començar a explicar què s'ha de fer.

Bé, però dit això —dit això—, del que es tracta justament és de no desmantellar el nostre sistema de seguretat social, i

en aquest sistema de seguretat social, una de les coses importants que hi ha és, com vostè sap, el tema de les pensions. El que passa és que, per salvar el nostre sistema de seguretat social, ens caldrà introduir-hi reformes. Això, segur. I jo..., vostè és un home que demostra, quan puja en aquesta tribuna, sempre, que ha fet un esforç d'informació i un esforç, doncs, de treballar els temes, i jo li suggereixo que vostè es llegeixi, a partir del mes de gener de l'any que ve, tots els pressupostos que s'hauran fet a Europa, però sobretot aquells que han estat fets per allò que es diu governs progressistes; per entendre'ns, el pressupost del Govern holandès —que està presidit per un socialista sindicalista—, o bé el pressupost del nou Govern suec, que, com saben, torna a ser un govern socialista. I veuran que aquests governs —i molts d'altres no socialistes, també, però li dic aquests dos exemples concrets—, aquests governs fan un gran esforç per salvar el model social, però, evidentment, introdueixen, per una banda, tot un element de reflexió sobre com es pot salvar el model social, i segona, introdueixen determinades, diguem-ne, modificacions dintre del sistema que, sense disminuir el volum global dels diners que es dediquen a la seguretat social, de tota manera reforcen més uns punts especialment delicats o amenaçats en detriment, de vegades, d'alguns altres. Però això no és un tema per parlar-ne ara, aquí, d'una manera improvisada: és un gran tema —és un gran tema—, però probablement per parlar-ne en un altre moment.

No tinc la impressió..., perdoni un moment, deia que no tenia la impressió que em quedés res per contestar, però voldria estar-ne segur. Sí: el tema de la clínica Nova Teknon. Aquí el que hi ha és el següent: hi va haver una decisió, ja antiga, perquè encara va ser de l'època de la Corporació..., no, ja antiga, sí, per tal que passés a ús sanitari almenys una part d'aquell terreny. Després hi havia d'haver l'aprovació definitiva per part de la Generalitat; la Generalitat va plantejar certs problemes referents a alçada, concretament, i en general va introduir noves exigències de cara al compliment de les condicions d'edificació de la zona d'equipaments, i finalment es va arribar al moment en què s'havia de donar la llicència, i aleshores, efectivament, hi va haver una no-resposta a la petició que havia fet la societat promotora de la clínica per tal que se'ls donés la llicència. I vostès saben, i no és la primera vegada que passa, que quan hi ha una denúncia de mora, si està justificada, la Generalitat es pot subrogar de donar aquesta llicència; ho hem fet altres vegades, i entenem que, a més, és una cosa que s'ha de fer quan està justificat, perquè no es pot obligar la gent, diguem-ne, a demores molt importants de cara a determinades inversions que, si no es fan al seu moment, no poden ser eficaces ni poden ser eficients.

Ara, concretament, no vull..., faig un comentari de caràcter general, perquè això ha passat altres vegades i sempre, naturalment, dona lloc a un cert enfrontament entre la Generalitat i l'ajuntament que sigui —perquè això no passa només amb l'Ajuntament de Barcelona, altres vegades ha passat amb altres ajuntaments—, però, en tot cas, el que li vull dir és

que es va fer això, que la Comissió d'Urbanisme de Barcelona fou més exigent encara que el que havien sigut les actituds inicials de la ciutat de Barcelona i que és cert que després hi va haver unes oposicions d'uns veïns, d'uns veïns d'allà, que consideraven que l'edifici els podia perjudicar en la vista... Que, per cert –sigui dit de passada–, alguns d'aquests veïns els conec bé, i algun d'ells fins i tot és amic meu, i nosaltres vam entendre que eren unes oposicions que no estaven justificades. I això és tot el que li puc dir sobre aquests temes. No sé si m'oblido algun tema especialment important, senyor Saura, però, en fi, suposo que vostè tornarà a fer ús de la paraula i, si de cas, ja m'ho farà avinent.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Saura, deu minuts per a un torn de rèplica.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, vostè ha faltat a la veritat en algunes de les coses que ha dit, suposo que per mala informació. Vostè no pot dir que la proposta que presenta al Congrés de Diputats –que tinc aquí– de la Llei de costes és només tenir competències aquí. En això hi estem d'acord. La proposta que vostès plantegen a l'article primer és la modificació de l'article 21, que diu que se suprimeix la protecció, no que la competència sigui nostra, que se suprimeix; fins al punt que Depana i Greenpeace han fet un gran comunicat, un extens comunicat als grups parlamentaris del Congrés de Diputats i també a vostès perquè mantinguin la protecció de la costa. I si vostè..., si jo li dic això i surt aquí dient, «No, senyor Saura, no és això; el que és és que volem les competències», no està dient la veritat. Si ho vol, li ho puc llegir.

En segon lloc, els aiguats, les inundacions. Vejam, la norma bàsica de protecció civil és del 92; ara, senyor Pujol, el País Basc, València i Madrid tenen aprovat, per la Comissió de Protecció Civil de l'Estat el Pla Territorial. Aquí, la setmana passada hi va haver una reunió on la senyora consellera va plantejar aquest tema, reunió que es va convocar el 14 d'octubre, i van quedar per donar-hi el vist-i-plau el 12 de desembre. Ara, la norma bàsica del 92, del 24 d'abril del 92, diu que les comunitats autònomes redactaran un pla d'inundacions. On el tenen? On el tenen, vostès, aquest pla d'inundacions? No hi ha pla d'inundacions i, per tant, no existeix.

Segon, en relació amb les persones. Vejam, senyor Pujol. En primer lloc, el tema de la renda mínima d'inserció..., jo crec que li deuen haver passat a última hora aquest informe i no se l'ha llegit del tot, aquest informe que jo no porto aquí, però me l'he llegit amb atenció. Suposo que l'hi han passat a última hora i no se l'ha pogut llegir tot, perquè si vostè s'hagués pogut llegir tot aquest informe de Comissions, no hauria pogut dir, entre cometes, algunes de les «barbaritats» que ha dit aquí, perquè dir que Comissions diu que això és bo, i només dir això, això és tornar a faltar a la veritat. Comissions, què diu? Comissions diu que aquest és un instrument útil –li vull recordar que el primer grup parlamentari que ara fa tres o quatre anys va plantejar en aquest Parlament la necessitat de fer això va ser el Grup d'Iniciativa per Catalunya, i es va fer–, però, és clar, vostè ha de dir altres coses, senyor Pujol.

Per exemple, que està en l'informe de Comissions. Vostè, per què no diu que el salari social, l'any 1991, era de 37.000 pessetes. Vostè sap de quant va ser, el 92? 37.000 pessetes. Vostè sap de quant va ser, el 93? 37.000 pessetes. Vostè sap de quant és, el 94? 37.000 pessetes. Fantàstic! La sensibilitat social d'aquest Govern porta que una cosa que és un instrument útil, que s'obre l'any 1991, no es modifica ni una sola pesseta: 37.000 durant quatre anys. I vostès em podrien dir: «Però és que són molts diners!» Són molts diners: són 3.000 milions de pessetes, però, senyor Pujol, vostè sap quantes persones hem ajudat amb això, des de la seva implantació? Que els parlava de 300.000 parats, 900.000... Sap quants? 22.000. Aquest instrument és important, però que en quatre anys només hagi afectat 22.000 persones és poc. Què estic dient? Que és inconcebible –que per a nosaltres és inconcebible– que un instrument a persones que no tenen absolutament cap ingrés no s'hagi modificat durant quatre anys –no s'hagi modificat durant quatre anys.

El mateix li podria dir dels minusvàlids, de qui vostè parlava ahir. L'any 92 el 40% de les sol·licituds que els minusvàlids van fer es van denegar, però l'any 93 va ser el 60%. El mateix dels serveis socials. Miri, abans, les residències es cobraven, i nosaltres hi estàvem d'acord. El que diem és que avui es pot cobrar tot, tot, i que no hi ha cap norma regulada que determini a qui es pot cobrar i a qui no es pot cobrar.

En els temes d'irregularitats. Jo crec que, quan vostè parla del senyor Planasdemunt, he dit inicialment que vostè havia dit no tota la veritat i de veritat és que em preocupa molt, quan vostè surt aquí i fa l'explicació que fa, del senyor Planasdemunt, em preocupa moltíssim; és a dir, surto molt més preocupat. I li diré per què. Primera: jo li he dit que vostè coneixia des del maig del 92 això; vostè surt: «sí», «no», «sí», «no», no se sap, no se sap. Jo dic que, com a mínim, vostè surt aquí..., senyor Pujol, vostè ho coneixia o no des del maig del 92? Contesti. Jo crec que de més abans, però segur que des del maig del 92.

Segona, vostè diu: «Escolti, li vam fer advertiment!» També dius: «Fantàstic.» I vostè, quan dels advertiments del compliment de la llei no fan cas, què fa? Es queda amb l'advertiment? Hi ha una persona –però no el bidell d'una escola; no, no: el màxim responsable de la institució financera de Catalunya–, se sap que és possible que faci irregularitats, i un dia, prenent cafè, se li diu: «Escolta, vés *al tanto*», i ja està. Això no és de rebut, senyor Pujol; vostès havien d'actuar.

Segona, vostè diu una altra cosa que també és una mitja veritat; vostè diu: «Ha quedat demostrat que aquest senyor amb el diner públic no ha fet estafa o no ha fet coses irregulars.» L'altre dia, un diputat del meu Grup feia un comentari en la discussió, que era dir: «Aquí estem davant d'un cas del doctor Jekyll i *mister Hyde*», és a dir, s'ha demostrat que una persona ha fet estafa amb diners privats, i podem creure que és un nen Jesús amb diners públics, ho podem creure. Ara, deixi que ho investiguem, perquè, si resulta que hi ha una sentència que diu que aquest senyor ha fet diners, ha fet estafa amb diners privats, nosaltres podem creure que un es-

tafador amb diners privats pot ser un nen Jesús amb diners públics, ho podem creure; ara, tan difícil és demanar que ho comprovem?, tantes campanyes de difamació és?

I vostè ha dit una altra cosa que també és dir mitja veritat, senyor Pujol. Vostè diu: «I la sentència demostra que aquí no hi ha hagut cap problema amb el diner públic.» Aca-bi d'explicar que a dos empreses lligades a BFP se'ls van donar avals. I sap per què la sentència diu que no hi ha res? Vostè ho sap? És clar que ho sap: perquè la tipificació d'aquest delictes es va fer quatre dies després de la concessió de l'aval i, per tant, aquest cas està arxivat perquè en aquells moments això no era delictes. Per això, digui-ho tot, digui que sí, evidentment, el senyor Planasdemunt va concedir crèdits a aquest *pool* d'empreses i que es va arxivar el cas perquè, quan va passar això, això no estava tipificat com a delictes. Si vostè no diu tot això i diu unes altres coses, surto preocupadíssim de l'explicació que el Govern català dóna d'això.

Del senyor De la Rosa. Jo continuo sense entendre aquesta contradicció entre «nosaltres, Govern català, estem en contra de la cultura del *pelotazo*, però hem donat suport a una de les dos persones que són els màxims representants de la cultura del *pelotazo*». Jo no sóc molt llest, però algunes coses les entenc. Com quadro això? El Govern català diu: «Nosaltres estem en contra de la cultura del *pelotazo*», però durant set anys –set anys– s'ha donat suport, aval polític, financer, social, com a model, a una de les persones que resulta que és avui un dels dos representants màxims de la cultura del *pelotazo* i que quan se li va donar hi havien ja suficients experiències per pensar –i així nosaltres ho vam dir aquí– que aquest senyor, d'economia productiva, no en tenia res.

De New Teknon vostè també pot fer aquí..., pot fer el que vulgui, pot anar traient paperets, no sé què... Fets: L'Ajuntament no dóna la llicència, vostès la donen. No ho fan tan sovint això, no ho fan tan sovint. Vostès la donen, i a més van a aquesta inauguració. Però, en tot cas sí, que hi ha una cosa nova: aquesta és una relació que vostè va dir ahir que no existia, vostè ahir va dir: «aquí no han existit relacions»; clar que han existit relacions! New Teknon és un exemple més de la relació, i no és pas un exemple petit.

Miri, ahir, a altes hores de la nit, en el tema de les relacions, un amic meu em va trucar perquè una persona que havia estat treballant en l'òrbita del senyor De la Rosa i que podia tenir relació amb el Govern, amb cercles del Govern català, estava preocupat per si jo anava a donar una determinada relació seva aquí. No sabia ni del que em parlava, ni de la persona, ni de res. Aquí hi han dos interpretacions: «El senyor Saura dirà tantes burrades que *al tanto*; aquest és un rapinyaire»; aquesta n'és una, d'interpretació. Però hi ha una altra interpretació: avui hi ha gent preocupada dins del Govern de Catalunya, i jo crec que han d'estar preocupats amb raó –que han d'estar preocupats amb raó–, i això implica que el president de Catalunya hi entri a fons.

Li he dit que vostè deia mitges veritats, i a més li vull dir que amb l'explicació que ha donat del senyor De la Rosa jo

crec que ha tornat a manipular Catalunya, la resta de Catalunya. Miri, l'any 87 –és el *Diari de Sessions* del primer debat que es va produir entre el senyor Ribó i el senyor Pujol del tema De la Rosa–, l'any 87, que nosaltres, el nostre Grup, va criticar l'entrada del senyor De la Rosa i KIO, el senyor Pujol, per defensar l'entrada deia, va dir, parlant de KIO, del De la Rosa i d'Ercros: «Davant de l'absoluta inoperància de l'Administració espanyola en aquest cas concret vénen uns senyors i ens diuen: “Escolti, això ho tirarem endavant”» –aquests senyors era el senyor De la Rosa–, «“hi donarem un gran impuls”». El senyor Pujol continua: «Magnífic! Escolti, i ara vostès» –li deia al senyor Ribó– «no tenen alcalde de Flix, però fa quatre dies el tenien, i, per tant, suposo que hi continuen tenint una força política important. Vostè baixi a Flix i despotriqui contra KIO, que no guanyarà mai més a Flix. (*Rialles.*)» –suposo que era en aquest sector (*l'orador indica els escons de la dreta de l'hemicicle*) que hi havia moltes rialles, l'any 87 hi havien rialles d'això. «Perquè, és clar, el que la gent vol és que les empreses vagin endavant, i quan hi ha una inoperància catalana o espanyola, o d'on sigui, la gent accepta aquest cop de mà tan important.» I ara ve l'important. Diu: «Ara, li dic una cosa, eh? Si KIO hagués entrat a l'economia espanyola a través de Madrid, ningú ho criticaria.» És a dir, l'any 87 el senyor Pujol ens deia: «Em vénen les crítiques de l'Estat perquè jo he estat qui ho ha portat.» I ahir ens diu: «De què em critiquen si ho han portat aquells?» (*Rialles i remor de veus.*) I això és continuat, això és continuat en el..., un doble discurs i una doble moral; és a dir, com es pot dir l'any 87 que «se'ns critica perquè nosaltres el portem» –i està aquí, senyores i senyors diputats– i se'ns pot dir avui que «com ens critiquen si el van portar ells»? Com es pot dir tot això?

I el mateix en el cas Casinos –i acabo, senyor president. En el cas Casinos, el senyor Pujol..., jo els recomano que llegeixin el discurs del senyor López de Lerma en el Congrés dels Diputats, quan va votar en contra de la comissió d'investigació–..., han dit: «Això serà un conflicte constitucional, perquè el Parlament català ja ho investigat.» Vostès recorden –hi ha un senyor diputat que ho recorda perfectament– que el 80% de la intervenció del Grup de Convergència i Unió en el debat de conclusions de Casinos de l'1 de juliol del 92 va ser dir que aquest Parlament no havia pogut investigar perquè no tenia competències, fins al punt que una resolució aprovada per aquest Parlament, per vostès, diu –la Resolució novena– que no s'ha pogut investigar perquè no hi havia competències. És a dir, aquí es diu: «No es pot investigar perquè no hi ha competències», i es va a Madrid i es diu: «Ja ho hem investigat allà.» Què ha passat en el camí? Ho hem investigat o no ho hem investigat? Si aquí diem que no ho hem investigat, investiguem-ho allà; però, si aquí vostès voten una resolució i basen tot el seu discurs en el fet que no s'ha pogut investigar, com tenen... –m'estalvio la paraula–, de dir allà que això s'ha investigat? El discurs de la doble moral! I aquest discurs de la doble moral, que sempre els problemes són els de fora, de dir una cosa aquí i de dir-ne una altra allà, amb la Llei de costes, amb Casinos,

amb De la Rosa, és un discurs —li ho he dit en la meua intervenció inicial, senyor Pujol— que vostès no podran aguantar durant molt temps.

Jo crec que possiblement s'està acabant la cultura del *pe-lotazo* i s'està iniciant l'acabament d'una altra hegemonia cultural a Catalunya, o política —perdó, no cultural—, que és que avui el president Pujol —hi insisteixo—, quan dóna aquestes contestes i diu aquestes mitges veritats i mitges mentides, això ja no es pot amagar més. Això es pot amagar un any, dos anys, quan l'obra de govern és poc important. Però vostès han construït un organisme que avui comença a tenir grans, i aquests grans no es poden aturar, i aquests grans anuncien que hi ha malalties de fons. Vostès poden fer dos coses: intervenir o fer el que estan fent aquí, dient que no passa res. I jo estic segur que vostès continuaran dient que no passa res, però que això Catalunya no s'ho creurà.

(*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Saura. El senyor president de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: La nostra argumentació en el tema de la Llei de costes és clara i rotunda: tot el que s'hagi de fer, ho volem fer nosaltres, senzillament, ho volem fer nosaltres. I, per tant, que sàpiga tothom, vostè —i ho dic ben solemnement, això—, vostè i Depana i Greenpeace i qui sigui, que nosaltres, les limitacions que s'han establert, les mantindrem, però que les volem decidir nosaltres. Volem que ho decideixi el Govern de la Generalitat i aquest Parlament. És clar, o sigui que sí, que és veritat, demanem tot això perquè ho volem fer nosaltres. I a més ho diem, ho hem dit allà, ho hem dit en públic, ho dic ara aquí: també ho volem mantenir, que quedi clar això.

Bé, el tema PIRMI. Home, el tema PIRMI..., és clar, vostè diu unes coses que no són del tot exactes; és clar, això de les mitges veritats que vostè diu també li deu passar a vostè de vegades. Per exemple, sí que hi han hagut increments; hi han hagut increments, són..., perquè no són 37.000 pessetes només, això ja ho sap vostè, oi?, que no són només 37.000 pessetes només? Són més persones a càrrec... (*Pausa.*) Perdoni, home, posats a dir la veritat, diguem-la tota, no?: que són 5.000 per la primera, 4.000 per la segona, 3.000 per la tercera; que això a cada tram es va augmentar de 1.000 pessetes precisament, i, tot plegat, evidentment que estem en un terreny, doncs, difícil des d'un punt de vista del que en podríem dir el nivell de vida, no?, però, en fi, és això: 37.000 més 5.000, 4.000, 3.000, que ara són 6.000, 5.000, 4.000. I, finalment, escolti, vull dir, jo no tinc cap obligació de llegir-me tots els..., naturalment que no, però jo, si veig que els màxims representants de Comissions, en el pròleg, em fan aquest elogi l'any 94 —l'any 94, eh!, no fa tres anys, l'any 94—, home, jo, que dec tenir més confiança en Comissions Obreres que vostè (*rialles*), doncs, m'ho crec, crec que deu estar bé això, no?; sobretot perquè a més això havia estat molt criticat al començament.

Per cert, i sigui dit de passada, he comès un error. Vostè —cosa que li alabo el gust, perquè jo també en participo— ha fet un elogi abans de Caritas, que crec que és una institució

que està fent en aquest terreny una actuació molt important, molt important i molt digna, i també s'ha expressat en sentit molt positiu respecte al PIRMI, però jo, potser equivocadament, vaig pensar que faria més efecte, doncs, si portava el text de Comissions Obreres.

En l'obra, en l'acció de tot govern hi ha coses que de vegades poden semblar contradiccions, i que ho són, mirades segons com es mirin, són contradiccions, no? Que el Govern alemany, per exemple, en un moment determinat, que era —i és encara— un govern democratacristià i no especialment pro àrab, i sobretot ben contrari al que en podríem dir alguns règims àrabs, sobretot fa uns anys, quan aquests règims àrabs eren més cantelluts, i a més molt contrari a la política de l'OPEP, en un moment determinat, en canvi, no solament acceptés, sinó que en algun cas concret fins i tot aconsellés, que alguna de les grans empreses industrials d'Alemanya anés a buscar capital àrab, o que això ho fes el senyor Agnelli amb la FIAT, en un moment determinat, que amb gran estupor també —cosa difícil d'entendre— va acceptar que un 10% del seu capital, en el moment que havia de fer una ampliació, fos de capital libi, això, què posa de manifest? Posa que, realment, una altra vegada les coses són més complicades i complexes del que sembla, i ara seria..., ara és molt fàcil, sobretot segons com haguessin anat les coses, seria molt fàcil dir: quin disbarat va ser que el Govern alemany, doncs, donés aquest consell, ho permetés i fins i tot donés aquest consell, o que el senyor Agnelli i la FIAT fessin el que van fer. Se'n van sortir bé, però, de fet, era una mesura, en el seu moment, prou contradictòria i fins i tot una mica difícil d'entendre.

Li ho dic només perquè compregui que, efectivament, moltes vegades es prenen decisions d'aquest tipus. La veritat és que en aquell cas, en aquests casos d'Alemanya i d'Itàlia, i en el cas de Port Aventura, i en el cas d'Ercros, que en un moment determinat hi hagi hagut —i deixem-ho, si vostès volen, en el cas de Port Aventura, perquè és el que, diguem-ne, ha arribat, sembla, més al final ja del seu recorregut, i hi ha arribat feliçment—..., que en un moment determinat es prenguin mesures d'aquest tipus, naturalment, finalment serà judicat d'una manera o d'una altra segons quin sigui el resultat final; per això poso el de Port Aventura, que és l'únic en el qual assumim una responsabilitat directa i que, per altra banda, afortunadament és el que o dels que està més ben orientat de cara al futur. Simplement li voldria fer notar aquesta certa complexitat que tenen les coses.

El senyor Planasdemunt mereixia la nostra confiança, perquè? És que el senyor Planasdemunt no era una persona..., diguem-ne, no era un saltataulells que ens havíem..., que havíem trobat un bon dia i l'havíem fet president..., o director..., president de l'Institut Català de Finances. Havia sigut durant molts anys secretari de la Borsa; segona, després va ser director general, i a més portat per un home —i cito el seu nom no per res, sinó perquè és un home que mereix a tothom, ens mereixia a tots confiança respecte al seu rigor, que era en Trias Fargas—; després, per recomanació fins i tot

d'en Trias Fargas, va ser nomenat conseller d'Economia; després va plegar; va tornar a ser secretari de la Borsa, i al cap d'un temps... —i tot això són càrrecs d'aquells que, realment, inspiren confiança—, va ser director..., president de l'Institut Català de Finances.

I, si bé és cert que en una determinada data es va sentir algun rumor..., i és per això que, justament, el conseller el va requerir, li va preguntar, i l'altre li va dir que no, que ja estava tot resolt. I en això m'hi ratifico, m'hi ratifico, que ell ens va dir en aquell moment, i nosaltres ho vam creure... I aquí sí que vostè ens pot dir que tenim un pecat de credulitat, segurament ens ho pot dir, però ens va assegurar que la situació estava resolta. I això, per altra banda, és el que diu la sentència.

I, entengui'm, sí que en faig cas, de les sentències. Jo sempre he dit que jo les sentències les accepto, fins i tot quan ens van en contra. Bé vam haver d'acceptar la sentència que ens va causar tants problemes, per exemple, de la segregació entre Vila-seca i Salou. Per exemple, no? Doncs, aquesta també, i aquesta diu el que els he dit abans, i que ho deixa clar: «La sentència no imputa a l'acusat», etcètera, etcètera, «fets delictius com a director de l'Institut, sinó en exercici d'una activitat privada».

Vostè em diu —cosa que jo ignorava— que al cap de quatre dies, aquesta norma es va canviar. Bé, doncs, suposant que sigui així... (*Pausa.*) Ho he entès malament, doncs. Per tant... Però suposant... El que sí que queda clar és que, segons diu la sentència, el que va fer aquest senyor no havia de ser pres en consideració de cara a altres possibles conseqüències.

I, per altra banda, li vull dir que la Sindicatura de Comptes sé que s'ha mirat —i vostè hi ha fet referència— pel dret i pel revés l'Institut Català de Finances, i vostè mateix ha dit que hi han hagut coses que la Sindicatura de Comptes ha considerat que no estaven prou bé a l'Institut Català de Finances, però no ha dit que, de tota manera, l'informe global, és a dir, el que en podríem dir el concepte global que treu i que emet i que exposa la Sindicatura de Comptes, és positiu, és positiu respecte al funcionament de l'Institut Català de Finances.

Anant a un altre tema... Vostè diu: «Oh, i també van tenir relació amb Teknon.» No, no, amb Teknon no hem tingut cap relació. Hem tingut les relacions que té l'Administració, en un moment determinat; això sí, naturalment, això sí, i tantes com vulguin, amb Teknon i amb tantes altres empreses. Però no hi ha una relació en el sentit de dir: «Home, fes això, a veure si poguéssim fer allò», com, per exemple, hi va haver en el cas de Port Aventura o de Tibigardens, que és l'únic cas en el qual hi ha una actuació d'aquest tipus. Ni amb Cross, que vam seguir tan de prop, i a més vam seguir amb l'esperança que una cosa que estava morta, ja, doncs, fos ressuscitada, aquesta és la veritat. Però ni amb Cross hi va haver una relació, diguem-ne, d'assumpció directa de responsabilitat, ni que fos en el sentit de dir —que, en tot cas, és la de Tibigardens—, en el sentit d'incitar, o d'empènyer, o de demanar que es prenguessin per part de Javier de la Rosa la decisió que va prendre.

Això no és el cas de Teknon. Amb Teknon hi ha —li ho torno dir, a veure si ho sé explicar una mica millor, ara—, hi havia una destinació d'aquests terrenys per a equipament, i això, que hi era ja des del moment que va entrar en vigència el Pla general..., després va venir el Pla especial, en el qual, aleshores, per iniciativa de l'Ajuntament, s'hi va posar que fos d'ús sanitari; després va venir el moment de l'aprovació definitiva, i la Generalitat hi posà condicions més exigents de les que havia posat el mateix Ajuntament; després va venir el moment de la llicència, i en aquell moment l'expedient s'aturà i causà silenci, hi va haver silenci durant molt de temps. I repeteixo que, més d'una vegada, puc dir que en situacions d'aquest tipus —en situacions d'aquest tipus— la Generalitat s'ha subrogat, perquè hi té dret, a fer-ho, té dret a fer-ho, i ho ha fet. No és l'única vegada, però, evidentment, si veiem que en un moment determinat hi ha una iniciativa que pot ser interessant i que, per la raó que sigui, queda aturada per aquest silenci, hi intervé la Generalitat. He de dir, però, que amb posterioritat a això, va passar el següent, i és que, per poder donar llicència, necessitava —la Generalitat— l'informe de Bombers de Barcelona i, pel tipus d'edifici, necessitava llicència d'activitat, que van ser donades per l'Ajuntament, amb l'informe de Bombers favorable, la llicència d'activitat. I, a part d'això, no hi ha cap relació. Perquè, per no haver-hi relació, no hi ha concert, ni tan solament, amb aquesta clínica. Vull dir, vostès saben que hi ha moltes clíniques privades que tenen concert amb la Generalitat: no és aquest el cas.

I l'última cosa que em sembla que li he de contestar és el tema sobre per què ens vàrem oposar a la investigació de..., a la creació d'una comissió a Madrid. Jo estic d'acord amb vostè —tots, de vegades, quan venim a la tribuna, doncs, com que hem de fer discursos una mica improvisats, podem dir certes inexactituds— que no hauria sigut anticonstitucional, això. Jo estic d'acord, jo estic d'acord, en canvi, amb el que va dir el president del Tribunal Constitucional, el senyor Piñero; el senyor Piñero va dir: «Home, jo crec que no hauria sigut anticonstitucional, però evidentment és una cosa que políticament no s'havia de fer.»

I nosaltres —perquè serveixi a més per norma, i perquè en tinguin referència, com a punt de referència per sempre— sempre ens oposarem, sigui quin sigui, que un tema que s'hagi estudiat en comissió aquí després s'estudiï a Madrid. Això, no per raons constitucionals, però sí per raons polítiques. Entenem que si nosaltres decidim estudiar una cosa aquí, amb les limitacions que ja sabem que tenim —amb les limitacions que ja sabem que tenim—, doncs, nosaltres, almenys, ens oposarem que després s'estudiï a Madrid. Si algú vol que això es plantegi d'una altra manera, i mentre aquest Parlament —cosa que tenim demanada— no aconsegueixi el mateix tipus de..., les mateixes possibilitats de convocar gent que té el Congrés de Diputats, si algú fa aquesta petició, sàpiga que, si vol cridar segons qui, ho ha de traslladar a Madrid. D'entrada, ho repeteixo: mentre la nostra petició que hem fet... —que el Grup Parlamentari de Convergència i Unió està absolutament d'acord que ens siguin do-

nades el màxim de possibilitats de convocatòria—, fins que això no se'ns hagi concedit.

A part d'això, senyor Saura, estem en aquell terreny que hem dit abans, no? Vostè diu «A», jo dic «B», l'altre diu «C», jo torno a dir «A», etcètera, el que sigui —o torno a dir «B», millor dit—, i, és clar, són coses que, a nosaltres, sobretot, ens posen en una situació difícil en un sentit, no? Que nosaltres hem de donar la prova negativa. És a dir, torno a dir això: si jo dic al senyor ics: «Jo t'he donat tant, d'una manera fraudulenta», i ho dic prou ben dit, o simplement, pitjor encara, ho insinuo, ho deixo caure amb una frase hàbil, que dringa malament, doncs, bé, jo, doncs, resultarà que ell no podrà demostrar que m'ha donat això, però jo no podré demostrar que no m'ho ha donat.

I bé, i això, aleshores, a més, és un tema que, com la cançó de l'enfadós, pot durar dies i setmanes i mesos i tot el temps que calgui, no?, i ja ho entenem. I que això pot causar un desgast al Govern? També ho assumim, també ho assumim. Jo he assumit, des d'aquí, sense cap mena d'angúnia, he explicat per què varem prendre unes determinades decisions, i he dit per què, doncs, vam veure bé que hi hagués aquesta intervenció a Cross. Nosaltres i d'altres! I si ho dic és simplement perquè és veritat, i perquè, a més, no ho hauríem pogut fer sense el Banc d'Espanya i el Ministeri d'Indústria. Varem creure tots nosaltres —però nosaltres..., ho poso, evidentment..., no m'amago darrere de ningú— que poder salvar Cross —Ercros, fins i tot—, poder salvar Port Aventura, en un moment determinat, i algunes altres empreses del país, que això era convenient fer-ho. Ens va semblar que ho podíem fer, varem córrer un risc... Un risc que, des d'un punt de vista econòmic, de cara a aquestes empreses, ha anat bé, en general. Que, de cara... I aquí és ara quan els jutges hauran de determinar si això es va fer..., si en la mecànica de fer-ho hi van haver falles que puguin ser, diguem-ne, objecte, diguem-ne, d'acusació, o de condemna: això és el tema que queda pendent, i és greu i important, i pensarà fins a quin punt, doncs, em preocupa la situació d'aquestes deu mil persones —que ja eren accionistes del Consorci Nacional de Leasing abans de l'entrada, de tota manera, del senyor De la Rosa—. Bé, i finalment, doncs, que nosaltres siguem capços de convèncer el país o no del que diem, doncs, això el temps ho dirà.

En tot cas, crec que..., tingui per segur que tot el que haguem de fer, i els sacrificis que haguem de fer, del tipus que siguin, per tal d'aconseguir-ho, els farem, per una raó molt senzilla: perquè —com vostè ha dit, i altres han dit, i jo vaig dir ahir ja abans que ningú— el projecte de país que tenim, doncs, requereix que nosaltres puguem donar aquesta imatge de credibilitat, que crec que, per altra banda, sincerament, per la nostra història, i pel que hem fet, ens mereixem.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Contrarèplica de cinc minuts, senyor..., i que es compleixin.

El Sr. SAURA: Gràcies, senyor president. Senyor Pujol, no és veritat que, la Llei de costes, vostès vulguin les competències per mantenir el que hi ha. Vostès proposen una modificació, que diu..., on diu avui que no es podrà cons-

truir, vostès diuen: «A los efectos de lo previsto en el artículo anterior, los terrenos colindantes con el dominio público marítimo-terrestre estarán sujetos a las limitaciones y servidumbres previstas en la normativa urbanística.» Sap què vol dir, això? Que l'ajuntament pot determinar que es construeixi o que vostès poden determinar que es construeixi. Si vostès volen que siguin competències nostres, però que no es modifiqui, l'únic que han de fer és la modificació del posterior article, que diu que les competències siguin nostres; no han de modificar l'article 21. Per tant, vostès proposen al Congrés de Diputats que es pugui construir a la costa catalana.

La PIRMI. L'argument que el senyor Pujol utilitza em recorda com si... El senyor Pujol ha dit de vegades «L'Estatut és bo», i és com si algú a Madrid, per no donar-li competències, digués: «Escolti, atès que el president Pujol ha dit que l'Estatut és bo, què ens demanen, si ja va bé?» Senyor Pujol, Comissions demana que la renda mínima per inserció sigui per llei, que sigui com a mínim del 75 o del 80 del salari mínim i que s'actualitzi cada any. I vostès, la prestació bàsica de 37.000 pessetes, no l'han modificat. Vostè pot fer també els jocs de mans que vulgui, però vostès no ho han modificat. I, possiblement, aquest tema l'haurien de modificar, el primer de tots que haurien de modificar.

El senyor Pujol diu: «Escolti..., ara, dir això del capital àrab? És complex, això, eh? Ara és fàcil.» Ell diu: «Ara és fàcil». Això és el que vostè fa: «Ara és fàcil, dir-ho.» Però és que nosaltres ho vam dir quan era difícil. L'any 87, quan dir això era difícil, ho vam dir nosaltres, amb un acudit seu: «Si vostès diuen això no tornaran a recuperar l'alcaldia de Flix», i rialles. Qui ho va dir quan era difícil érem nosaltres. No venim aquí per primera vegada dient això, ara que seria fàcil: ho vam dir en aquells moments. Vam dir que el que el senyor De la Rosa es posés al front... —no vam dir el capital àrab—, que el senyor De la Rosa es posés al front de determinats negocis, vam dir que era dolent, especulatiu, i ho vam dir en moments difícils.

Senyor Planasdemunt: jo estic totalment d'acord que el senyor Planasdemunt no és cap saltataulells. Jo he dit en la meua intervenció inicial que el senyor Planasdemunt és una peça en un engranatge. És una peça en un engranatge. Perquè, a veure, vostè no m'ha dit res del fet que el senyor Planasdemunt estigués en el Consell d'Administració de l'Avui. Ni una paraula, d'això. Això no ho considera important? Vostè no ho sabia? Vostè tenia alguna cosa a veure, amb això? Què era, que el senyor Planasdemunt un dia va dir: «Mira, escolta, vull estar en aquest Consell»? O algú el va posar en aquest Consell? I això forma part d'una operació més àmplia o no? I com és possible, que un aval de 150 milions de pessetes es concedeixi dos dies abans que es demani? Quan el vaig a demanar em diuen: «Escolta, ja te l'hem donat abans-d'ahir». Com és possible, tot això? Vostè, de tot això, absolutament calla. Calla. I em continua insistint que el senyor Macià Alavedra el va advertir. El senyor Macià Alavedra havia d'obrir un expedient, o una investigació, si no volia obrir l'expedient.

Escolti, l'Institut Català de Finances va concedir avals a empreses participades per BFP. Això està provat! I no se l'ha pogut condemnar des del punt de vista de la justícia perquè en aquells moments el tràfic d'influències, quan es va donar, quan va passar això, el tràfic d'influències no era delictu. Si no, estaria condemnat; si no, el senyor Planasdemunt estaria condemnat també per això. És a dir que el senyor Planasdemunt va cometre irregularitats amb diner públic.

I per això, perquè el senyor Planasdemunt és una peça d'un engranatge, per això vostès mai l'han pogut tocar. El senyor Planasdemunt, és possible que en el tema de BFP actués per lliure. Jo m'ho crec. És possible. Però en la resta de temes el senyor Planasdemunt no actuava per lliure, i com que no actuava per lliure, el conjunt no el podia tocar, perquè estava complint uns determinats objectius, el senyor Planasdemunt.

I en el tema de Casinos, senyor Pujol, vostès no és que van dir-ho en l'acalorament de la discussió..., no, no, no només en l'acalorament de la discussió —que no va ser, per part del senyor Escudé, molt acalorada—, sinó en la resolució escrita; en la resolució escrita vostès diuen que el Parlament de Catalunya no té competències per investigar, i, per tant, que no s'ha pogut investigar. Per tant, no em diguin que no es pot investigar alguna cosa que s'ha investigat, perquè vostès ens han fet votar que això no s'ha investigat. I, a partir d'aquell moment, tots els moments en què hem demanat comissió d'investigació, el senyor portaveu de torn ha dit des d'aquesta tribuna que, com vam dir el dia de Casinos, aquest Parlament no pot investigar.

I vostès per què no investiguen Casinos, senyor Pujol? Aquest és un d'aquests altres grans, perquè, com que amb la poca investigació, que no se'ns va admetre en aquest Parlament, i amb les poques dades que el nostre Grup va aportar, a Casinos, per a nosaltres, és evident que hi ha hagut finançament irregular de Convergència Democràtica. I vostès ho faran tot: crisis constitucionals, invents..., el que sigui, per tal que no s'investigui.

I del senyor De la Rosa... —i acabo—, el senyor Pujol diu: «És clar, és que vostès no se sap de què ens acusen i no ens podem defensar, nosaltres no ens podem defensar. Per tant, això és difícil, no?» Jo crec que està provat —el conseller d'Economia i Finances en el seu informe ho diu— que el senyor De la Rosa en un determinat moment va utilitzar incorrectament mil milions de pessetes.

Qualsevol caixa d'estalvis o qualsevol banc, si el caixer de la caixa, durant dos mesos, s'emporta deu mil pessetes, el sancionen, i evidentment que, si no el sancionen, el director de la caixa no ha fet cap delictu, evidentment que no; evidentment que quan vostès no l'han sancionat ni controlat no han fet delictu, evidentment que no, però vagin vostès a qualsevol banc, a qualsevol, al Banesto, al Popular, i que el caixer de la caixa agafi vint mil pessetes i se les emporti dos mesos, i arribi l'interventor, controli..., què passa? Doncs bé, aquí tenim un caixer gran, poderós, que agafa mil milions de pessetes i durant dos mesos els utilitza per a una al-

tra cosa. I el Govern què diu? Res, res. No només no diu res, sinó que quan els diem —perquè els ho vam dir el mes de març—: «Escolti, que aquell senyor té mil milions de pessetes», obren una investigació de tres mesos. Vénen amb la investigació acabada, el senyor Alavedra: «Aquí no hi ha cap desviament de diners.» I aleshores els grups de l'oposició li expliquem en comissió, en mitja hora, amb els nostres mitjans, que sí que hi ha hagut desviació de diners. I aleshores l'argument és: «Però, el parc, el construirem.» Home!, què és tot això?

Hi insisteixo, senyor Pujol, hi insisteixo: vostès no estan donant cap explicació, no la poden donar —jo crec que el més preocupant és que no la poden donar—, i, en aquest sentit, nosaltres marxem d'aquest debat amb la sensació que la credibilitat política i moral del Govern català avui està per terra.

Gràcies, senyor president.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura. El president de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Sí, molt breument, només, primer, per tranquil·litat del senyor Saura, del Parlament i de l'opinió pública. Aquests crèdits als quals ha fet referència, a dues empreses relacionades —diu— amb el senyor Planasdemunt, vull dir quina és la seva situació: en fi, crèdits correctes, normals, un dels quals està cancel·lat —un dels quals està cancel·lat— i l'altre està complint els terminis i, concretament, ha amortitzat el que li corresponia amortitzar fins al dia d'avui. Aquesta és la situació d'aquests dos crèdits, que és absolutament normal.

Quant al de l'aval, jo no li puc dir res més, perquè, tot això, ho hem dit mil vegades; això sí que ho hem dit mil vegades i jo aquí, segons com, hauria llegit una cosa que ja va llegir l'altre dia el conseller Alavedra a la Comissió, que són tots els informes; un d'ells, concretament, el que hi ha, i en el qual totes aquestes qüestions que planteja el senyor Saura estan contestades d'una manera absolutament satisfactòria. A més, jo ahir vaig demanar que hi hagués —perquè acabés de quedar tothom ben tranquil—, doncs, l'informe de la Sindicatura de Comptes, que això no es plantegés només a la Comissió de la Sindicatura de Comptes, sinó en el Ple, i, per tant, nosaltres ens reiterem en el que hem dit moltes vegades. L'altre dia va estar més de cinc hores el conseller explicant-ho, llegint aquests informes; naturalment, si aleshores no se'ls va donar vàlidesa, tampoc se'ls en donaria ara; no cal que ho tornem a llegir, no? Però, en fi, en tot cas, vindrà la Sindicatura de Comptes i, definitivament, això ho resoldrà.

I finalment, vull dir, respecte al tema de Casinos —que és un tema, per altra banda, que està en mans dels jutges i que ells ja ens diran el què—, però, el que vull dir és que jo ahir vaig demanar que el Tribunal de Comptes examini els comptes de Convergència, i, per tant, si alguna cosa hi hagués en aquest sentit, doncs, també sortiria. Però, a part d'això, sobretot, hi ha aquella gent que realment pot citar tothom, més que qualsevol Parlament, que són els jutges. Ja sortirà, això; si és que ha de sortir alguna cosa, ja sortirà.

En tot cas, jo em ratifico en allò que he dit abans: aquest és un debat difícil per a nosaltres, pel que ja he explicat, perquè és molt difícil sempre donar la prova negativa, és a dir, la prova que no s'ha fet una cosa, però, de tota manera, sí que els vull dir que l'afrontem tots, i d'una manera especial jo, com a president de la Generalitat, amb una tranquil·litat plena d'esperit, en el sentit que hem estat actuant de la forma que havíem de fer-ho.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Dos minuts, només.

El Sr. SAURA: Senyor Pujol, prova negativa, no: prova positiva. El senyor Planasdemunt va concedir avals a empreses en les quals ell tenia interessos particulars. Prova positiva. I vostè, això no pot... Què em diu? Que se'n va cancel·lar un. Quina casualitat: un, ràpidament, es va cancel·lar. Com és que el van demanar, si es va cancel·lar? I l'altre s'està pagant. I què? Si el problema és que no es podia produir la concessió, perquè això era fer tràfic d'influències, això era tràfic d'influències. Què passa? Que tràfic d'influències jurídic no era delictu quan es va produir —ara ho és—, i tràfic d'influències polític, quina resposta té per a vostès? Cap. Per què? Perquè era una peça seva, senyor Pujol: el senyor Planasdemunt era, en definitiva, una peça d'aquest entramat que vostès tenen. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Saura.

Fins a dos quarts de cinc d'aquesta tarda, se suspèn la sessió.

(*És un quart de tres del migdia i set minuts.*)

La sessió es reprèn a tres quarts de cinc de la tarda i quatre minuts. Presideix el president del Parlament, acompanyat de tots els membres de la Mesa, la qual és assistida per l'oficial major i el lletrat Sr. Muro.

Al banc del Govern seu el president de la Generalitat, acompanyat de tot el Govern.

El Sr. PRESIDENT: Es reprèn la sessió.

Prossegueix el debat amb la intervenció del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya. Té la paraula el diputat senyor Colom.

El Sr. COLOM: Senyores diputades, senyors diputats, molt honorable president del Parlament, molt honorable president de la Generalitat, «se'ns ha entravessat una pedra en el camí i aquesta pedra l'hem de treure»; frase que ha fet fortuna i amb la qual va començar pràcticament ahir el vostre discurs d'obertura del debat d'orientació de la política general dient que prevèieu un discurs diferent, però que el cas De la Rosa, la pedra que se'ns ha entravessat, gens suposadament en el camí, us feia fer una certa marrada.

I nosaltres ens pensàvem que la trauríeu, aquesta pedra, del camí, que parlaríeu clar i que assumiríeu les responsabilitats polítiques que entenem que el vostre Govern hi té. La pedra, de fet una gran roca a hores d'ara, encara és al bell mig del camí; no la va treure ni ahir, ni tampoc em penso

que l'heu tret aquest matí al llarg de la primera part del debat a partir de les intervencions de l'oposició. Hàbilment —ho haig de reconèixer— va intentar fer veure que la trèieu, aquesta roca; però finalment resulta que va acabar repartint responsabilitats a tothom, procurant fer veure que molta gent hi estava embolicada, en tot aquest afer, però que no hi havia cap base per demanar dimissions i responsabilitats polítiques al Govern de la Generalitat. L'enfocament que va donar al debat, ahir, forçosament m'obliga, també contra el que tenia anunciat, a començar amb el cas del senyor Javier de la Rosa i nosaltres —ho haig de dir— l'únic que afirmem és que és evident que l'empresonament recent d'aquest senyor —hi ha algun altre empresonament recentment també— per diferents motius ha impactat la societat catalana i ha esquitxat inequívocament el Govern de la Generalitat que, al nostre entendre, ha d'assumir responsabilitats polítiques per tot aquest afer; com han d'assumir altres, o ja n'han assumit en part, en la llarga llista de la vergonya, la dels casos de corrupció a Catalunya, a Espanya, a Galícia o a Euskadi: el cas Casinos, el cas Planasdemunt o afer d'aval de diferents organismes de la Generalitat, el cas de la construcció de Burgos, el cas Hormaechea, les col·locacions massives en la Xunta de Galícia, Flic, el cas Juan Guerra, Ollero, el cas García Valverde - Renfe, el cas Filesa, el cas Roldán, el cas Rubio, Alberó, Osakidetza, bé, també les escurabutxaques basques, el cas Pujana, el cas Enatcar, el cas Viajes Ceres, i tinc la sensació que a la llista de la vergonya encara hi haig de posar alguns punts suspensius, són arguments suficients per desqualificar qualsevol crítica de la corrupció que es pugui fer en aquesta cambra per part d'alguns partits polítics.

Esquerra Republicana de Catalunya, president, senyores diputades i senyors diputats, reclama des d'aquest debat de política general del Parlament de Catalunya a jutges i a fiscals, a Catalunya i a Espanya, el coratge per completar una veritable operació de mans netes i a fons. No repetiré tot el que ja s'ha dit i escrit sobre el cas que ens ocupa ara, el cas De la Rosa; només recordaré que Esquerra Republicana de Catalunya reprova el Govern de la Generalitat, a banda del fet mateix de concedir l'aval de 10.000 milions a un conegut estafador —a criteri, això de «conegut estafador», de milers d'accionistes perjudicats per la seva gestió—, reprovació, doncs, per múltiples negligències. En síntesi, reprovem el Govern de la Generalitat; primer, per no controlar amb eficàcia la utilització de l'aval; segon, per no investigar amb eficàcia en els moments de les primeres denúncies parlamentàries des d'almenys el 7 d'abril d'enguany fins al 22 de juny d'enguany pel que fa, si més no, al Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya en les seves intervencions en aquesta cambra; tercer, per no actuar contra qui desvia una part de diners de l'aval: Javier de la Rosa; quart, per no actuar contra qui oculta informació: també Javier de la Rosa; cinquè, per ocultar, per no actuar —perdó— contra qui oculta informació i, a més a més, en dona de falsa: la Caixa de Tarragona, i sisè, per no investigar d'altres denúncies.

En la interpellació que va substanciar el nostre diputat, el senyor Josep Bargalló, el dia 7 d'abril d'enguany, varen parlar de la dimissió del senyor Carles Vilarrubí per negar-se a una anterior desviació de diners de l'aval o d'uns xecs a una empresa de De la Rosa que Anheuser Busch va aturar. No ho han investigat; la setmana passada, quan el conseller Alavedra va comparèixer davant de la Comissió d'Economia i Finances d'aquesta cambra, va respondre a una pregunta d'aquest tipus dient: «No en tinc constància.» Ja està!, com si no hagués passat res. No ens creiem a aquestes alçades, senyor president, que el Govern no conegués la desviació per molt que De la Rosa ometés informació o que Caixa de Tarragona en donés de falsa, d'informació. La paraula d'un diputat, si més no, és tan important com la paraula d'un director general d'una caixa.

Ahir dèieu que calia trobar un soci capaç de garantir la inversió necessària –52.000 milions d'inversió directa pel cap baix, va dir, i segur que és cert– per tirar endavant el projecte del Parc Busch, després Tibigardens, actualment Port Aventura; i no era fàcil, ja ho reconec, que no devia ser fàcil, i el va trobar, aquest inversor, que va, des del vostre punt de vista, salvar de moment el projecte que finalment es farà segur realitat amb Port Aventura –esperem que no hi hagi un quart nom. Nosaltres, president, ho sabeu, des del primer moment hi hem estat a favor, d'aquesta inversió, hi hem estat a favor, del parc recreatiu turístic de Vila-seca i de Salou i tant de bo arribi a bon port. I moltes vegades se'ns ha dit que si nosaltres volíem aturar aquesta inversió turística a Catalunya i ho haig de tornar a repetir; hem repetit en més d'una ocasió que no és cert que..., tornem a dir que tant de bo s'arribi a fer i a cloure aquesta operació.

Però, un cop trobat el senyor De la Rosa, us haig de preguntar: no el coneixíeu, aquest senyor?, no coneixíeu ja la seva trajectòria? Ja havia fet els seus primers mèrits, el senyor De la Rosa: un forat de prop de 100.000 milions –de fet 98.526 milions de pessetes– a la Banca Garriga Nogués; un forat i prop de 100.000 milions –estem parlant dels anys 74, 85–; per tant, prop de 100.000 milions d'aquests anys són molts més cents milers de milions avui; és, per tant, un forat, jo diria, si més no, de la consideració del que el senyor Mario Conde ha fet actualment a Banesto, si més no, eh?, a preus d'avui. I això ho havia fet abans, president, que el fitxéssiu o que acceptéssiu que el senyor Javier de la Rosa fos l'home que reafiorés el projecte de Tibigardens en aquells moments, o del Parc Busch en aquells moments –no recordo si ja havia passat el segon dels noms–, i havíeu de saber que era l'exemple genuí no pas de l'economia productiva, sinó estrictament especulativa, i en aquelles circumstàncies dèieu que era model de l'empresariat català.

Us haig de confessar que vaig sentir i he sentit sempre vergonya i indignació, segurament, com molts petits i mitjans empresaris: els que generen treball, els que generen riquesa, aquells que s'aixequen d'hora, aquells que treballen bé, aquells que venen, aquells que procuren cobrar, aquells que es queden una part de benefici, òbviament, per aquest treball, aquells que reinverteixen una part del benefici, com

molt bé va dir; vergonya i indignació quan vèiem que posàveu com a model d'empresari justament un dels més grans especuladors, si més no d'aquest país, en aquesta època.

És per tot això que demanem responsabilitats polítiques al Govern de la Generalitat, president, i que centrem en primera instància –ho sap ja el conseller, ho sabeu també vós– en el conseller d'Economia i Finances del vostre Govern, l'honorable senyor Macià Alavedra; li hem demanat públicament i reiteradament la seva dimissió, però ben bé no sé per què s'aferra al càrrec; i quan hom s'aferra al càrrec, haig de dir que des del meu punt de vista desapareix tota capacitat de servei, que és la primera característica del polític.

Divendres passat en l'entrevista que vam mantenir, que vaig mantenir amb vós al Palau, us ho vaig sol·licitar formalment en nom del nostre grup polític i el nostre Grup Parlamentari, que, vist que el senyor Alavedra no dimitia, el cesséssiu del seu càrrec, o bé entenien que, de fet, vós mateix, que de fet esteu a l'origen de l'encàrrec polític..., dic a l'origen d'un encàrrec polític, i va tenir un gestor; no té res a veure finalment amb aquest origen, però que de fet esteu a l'origen de l'encàrrec polític que té com a primer gestor el senyor De la Rosa, quedàveu, si no esquitxat per aquest escàndol, en tapar i tolerar la no-depuració de responsabilitats polítiques. Us demano, president, que us expliqueu molt més del que heu fet. Ho heu liquidat; heu dit que ja no se n'ha..., que ja n'heu parlat. Escolteu: hi ha relacions polítiques, hi ha hagut relacions polítiques. En parlaré al final de la meua intervenció, una altra vegada, amb algunes conclusions, però hi ha explicacions que espero que doneu. Rectificar és de savis, si més no, president de la Generalitat. Rectificar és de savis.

La vessant judicial no ens pertoca, no hi entrarem. La judicatura té l'última paraula. És l'anàlisi de la vessant política de tot l'afer el que ens pertoca, i aquesta anàlisi ens fa adonar de totes aquelles servituds vostres, senyor Pujol, servituds vostres i de la cúpula de la coalició que us dona suport parlamentari, a les elits econòmiques especuladores, a les elits econòmiques sense escrúpols, a empresaris tipus De la Rosa, i n'hi ha molts d'empresaris tipus De la Rosa, no només en l'àmbit nacional, sinó en l'àmbit local o comarcal a Catalunya, que, sense cap mena d'escrúpols, al llarg d'aquesta última llarga dècada i mitja, han actuat i actuen a redós de les cúpules locals i comarcals del poder que representa la coalició de govern avui a Catalunya de Convergència i Unió.

I si voleu podem parlar d'alguns contractes polèmics en diferents consells comarcals –al Baix Camp o al Priorat o a la Conca de Barberà–, dels quals la premsa n'ha fet esment llargament, que en algun cas ha representat no la dimissió, però sí l'anunciat, si més no, arraconament futur d'algun d'aquests presidents d'aquestes institucions; concretament, el del Priorat, president.

Aquesta anàlisi, també ens fa adonar de la immoralitat que representa subvencionar i avalar la riquesa, abandonant la majoria de Catalunya, la majoria de la Catalunya empre-

nedora, d'aquesta Catalunya que treballa i que procura fer tirar endavant el país, i també la majoria de la Catalunya que no pot seguir. Aquest matí ja s'han dit les xifres, les xifres de la misèria. Des de l'any 1991, un estudi que dubto que poca gent s'hagi mirat, que està a la biblioteca d'aquest Parlament i que hem denunciat en repetides ocasions: la bossa de misèria relativa, de pobresa relativa que hi ha a Catalunya supera els 750.000 ciutadans dels sis milions i escaig de ciutadans que té el Principat de Catalunya –750.000 que viuen, en xifres de 1991, amb uns recursos, amb uns ingressos inferiors a les 500.000 pessetes per any de renda. Com es pot viure en la Catalunya d'avui amb 500.000 o menys pessetes una vida amb certa dignitat? Són 750.000, segons un estudi elaborat per la mateixa Generalitat i que està segurament dormint el son del justos en la biblioteca del Parlament de Catalunya. És aquesta Catalunya la que s'oblida, i esteu premiant els rics. Esteu apuntalant la riquesa. Esteu apuntalant, en àmbit nacional, en àmbit local, en àmbit comarcal, gent que no s'ho mereix, gent que només procura per a ells mateixos, gent que no crea riquesa, gent que no produeix, gent que només busca el bo per a ells i li importa molt poc la misèria dels altres.

És aquest un tema, president, que xoca frontalment amb tota una part que –us ho he de reconèixer– em va agradar del vostre discurs d'ahir; tota l'última part de reflexions que va fer. Em va agradar. Però és clar, el que va dir, l'última part del vostre discurs, xoca frontalment amb el que feu cada dia en la vostra acció de govern. És aquesta vostra manera una mica que el fa la mà dreta que no ho sàpiga la mà esquerra, i anem fent tots plegats, anem passant, qui dia passa any empeny, i aquesta és la política que, amb sinceritat, políticament, moralment, des d'Esquerra Republicana no podem acceptar de cap de les maneres.

Tot plegat, això: això és el que hi ha de fons. A veure, a mi, amb sinceritat –i sabeu que quan surto en els debats de política general sempre procuro que les coses, encara que a vegades una mica desdibuixades, quedin clares i siguin sempre molt sinceres–, amb sinceritat, senyor Pujol, no em preocupa tant el que hagi fet o no hagi fet el senyor Javier de la Rosa. És clar que em preocupa, però no és tant només aquest cas. No és tant només el senyor Planasdemunt. No és tant només la història que si Casinos de Catalunya us va donar cents o mils de milions a Convergència Democràtica: això està al jutge; ho sabrem al seu dia. Us negueu a investigar-ho. No hi podem fer res més; teniu majoria absoluta: què voleu que fem? Estem desassistits. De tot això, ja podem anar fent nosaltres: topem amb una paret. No amb una roca, en aquest cas, però amb una pedra considerable de la majoria parlamentària que dona suport al vostre Govern. No em preocupa tot això. Ens preocupa centralment la moral que hi ha sota d'això, el que en queda de tot això.

Dieu que donem un mal exemple als ciutadans. Dieu que desanimem la gent. Oh, i tant que sí, però a la gent el que els desanimen són actuacions com aquestes que, d'alguna manera, blindant-vos vosaltres, blindant-vos el Govern, blindant-vos la majoria, esteu permetent. Això és el que

finalment provoca aquest desànim general, aquest desencís i aquesta situació que no és bona per al prestigi de la nostra institució –del Parlament o del Govern– de la Generalitat, ni tampoc, òbviament, per a la democràcia i per al país.

Em queden algunes reflexions i conclusions sobre aquest tema, que les faré just al final de la meva intervenció.

I parlem ara del que havíem de parlar inicialment, de l'orientació de la política general, en un debat que s'escau i, ai las, ha passat molt desapercebut, massa desapercebut, en el quinzenès aniversari de l'aprovació de l'Estatut d'autonomia de Catalunya. Quinze anys és un aniversari important per commemorar, i se n'ha parlat poc. Podríem fer mirada enrere. És una dècada i mitja.

Ras i curt: president, us va deixar portar ahir per l'auto-complaença en el vostre discurs. Segurament, no ho preteníeu, però ho va fer. Com si visquéssim en el país de les meravelles. I això no vol pas dir que en quinze anys d'una certa democràcia, d'una certa autonomia, no hàgim millorat en determinats àmbits. I no vol pas dir que Catalunya no hagi avançat, ni vol pas dir que conjunturalment no puguem ara ser més optimistes pel que fa a una certa recuperació conjuntural de l'economia a casa nostra. Però d'aquí a intentar fer veure que quasi tot va bé hi ha un abisme: l'abisme de la realitat, senyor president. Ni tan sols és allò del got mig ple o del got mig buit. Tant de bo poguéssim parlar en termes de percepcions subjectives. Sincerament em sorprèn que un home com vós, tan habituat a recórrer el país –d'altra banda, com jo–, no hagi vist el país real. (*Remor de veus.*) Si el president, històricament, és un home habituat a recórrer el país, jo, modestament, també. Entenc que és la primera qualitat que ha de tenir un dirigent polític d'aquest país o un diputat d'aquest país: recórrer el seu país, conèixer el seu país, treballar el seu país. I em consta que molts altres diputats i diputades d'aquesta cambra així ho fan. Per tant, no són medalles ni per a ell ni per a mi, són per a tots el que ho fan i no ho són per als que no ho fan. (*Remor de veus.*)

Doncs, em consta que un home com vós, tan habituat a recórrer el país, no hagi vist el país real. Jo no sé si –segur que ho sabeu, segur– coneixeu perfectament el conte aquell del vestit invisible del rei, senyor Pujol, i coneixeu perfectament que ningú, al rei, li gosa dir que va despullat. Ell es pensa que porta un vestit, llàstima que no el porti. Quan el rei va pel país només troba aduldors que no li ho diuen. Quan vós aneu pel país, què us trobeu? Ciutadans, com reclamàveu ahir o us trobeu aduldors que no us ho diuen? Perquè dona la sensació, pel vostre discurs, que el vostre cofoisme us fa estar lluny de la realitat social de Catalunya avui i que us fa estar lluny del cofoisme dels problemes reals d'aquest país.

De la pagesia, en primer lloc, ni en va parlar. Res, ni una paraula. Confio que avui en parlem una mica. Vós sabeu, per exemple, que hi ha una pèrdua del mercat interior i força fragilitat en l'activitat exportadora, de manera que els màxims beneficis no van a l'empresa familiar agrària, avui ja, sovint, sinó sovint i cada vegada més als grans monopolis de transformació i de comercialització, la integració ra-

madera, els quasi monopolis del vi, l'aparició de nous especuladors que acaparen el sòl agrari. Vós sabeu que hi ha incògnites no desvetllades sobre el finançament de les principals noves infraestructures de regadiu —canal Algerri-Balaguer, entre altres. Vós sabeu que el tema de les quotes lleteres per als ramaders continuen essent un caos i un gran interrogant, si més no; si més no, si no, un més gran interrogant per a molt pagesos i potser per al mateix Departament en alguna ocasió. Sabeu també que hi ha insuficiències presupestàries cròniques, que si no s'assegura el relleu generacional a les empreses familiars que queden, cada cop menys, el futur de la pagesia catalana és fosc. I això seria absolutament mortal per al manteniment del territori i per a la mateixa noció de país.

Us he de dir amb un cert orgull que a la meva comarca, que a Osona, sí que la majoria de cases de pagès, els joves, des dels meus nebots fins a tots els joves de l'edat de vint-i-dos, vint-i-tres anys que viuen no només a Rupit i Pruit, sinó a l'Esquirol, Cantonigròs o al Lluçanès o a baix a la plana, doncs, continuen a pagès. Però també en moltes comarques del país, en moltes explotacions familiars agràries, els joves marxen. Allà on ho tenen més malament pleguen, deixen. Només quedala gent gran, de mitja edat o gran. Per tant, realment aquesta és un... Aquest, entenc que el relleu generacional ha de ser una de les preocupacions de tota la política agrària. Ho reclamem per enèsima vegada, unes qüestions que han sortit aquí, però les vull tornar a dir: el fons o banc de terres que ajudaria a millorar la base territorial de l'explotació agrària o, sobretot, l'elaboració i l'aplicació d'altres plans integrals per a totes les altres comarques on la pagesia encara és viva i vol viure el seu futur. Un pla integral per als Pirineus dintre d'aquesta elaboració i aplicació de plans integrals. Un pla urgent, en definitiva, globalment, el que reclamem, president, que s'hauria de fer en l'orientació de la política general del Govern, un pla urgent de competitivitat o per a la competitivitat del camp català.

Segon, no vau parlar dels pescadors i dels seus problemes per a la comercialització salvatge del peix que és extracomunitari, ni de tot el sector primari impactat durament pel marc de l'espai de la Unió Europea.

Tercer. Vau presentar un programa prou positiu pel que fa a la indústria catalana i al seu encaix en l'economia de la Unió Europea del segle XXI. Torno a dir que no sé si parlem de dos països diferents. Vós parleu de l'economia productiva catalana, de les pimes, com si avancessin triomfalment cap a l'Europa del 2000, i quan jo en visito moltes, també, d'aquestes empreses petites o mitjanes, al país, a pobles i ciutats, em trobo més aviat, amb excepcions, lloables excepcions, importants excepcions, però em trobo més aviat amb un teixit o amb una pobra, fràgil i desorientada indústria catalana, en molts aspectes i en molts sectors. Crec que hem de ser valents, senyor Pujol, i reconèixer que Catalunya, que es va incorporar raonablement bé a la revolució industrial, a cada onada industrial posterior hi ha anat o s'hi ha anat incorporant amb menys força i ha perdut algun llençol, en cada una d'aquestes bugades de les diferents ona-

des industrials. I que les decisions i estratègies que configuren el futur de la indústria catalana es formulen cada cop més fora de Catalunya, en un grau cada vegada més elevat.

Dissortadament, crec que hem de reconèixer que en els darrers anys s'ha iniciat un declivi industrial clar, estructural, en el nostre país. Pot haver-hi empreses noves que van bé, que són competitives. Els doneu premis de competitivitat, sigui quan hi ha trobades o els premis que organitza Se-fes o la PIMEC o altres patronals, però són algunes. Hi ha un declivi industrial clar, i això diferents professors en diferents facultats d'econòmiques del país o altres escoles que, en principi, doncs, es preocupen d'aquest tema ho han anat evidenciant en els últims anys. Encara que circumstancialment s'eixoriveixi una mica la nostra economia, i això és una mica la realitat actual sortosament, estructuralment en sortim tocats, d'aquesta última crisi. I em penso que això no m'ho podeu pas negar. I reconèixer el declivi industrial és la primera condició perquè la societat en general, empresaris, treballadors, educadors, polítics, situï el problema en el nivell adequat de prioritat.

President, des d'Esquerra Republicana de Catalunya creiem que hauríem de situar en llum roig l'estat de salut del teixit industrial català. Hauríem de fer una gran aposta per la seva competitivitat en el marc de la Unió i hauríem de proposar-nos una sèrie de projectes industrials audaços —difícils, però audaços— a mig i a llarg termini, però ja des d'ara. Aquest és un dels objectius que crec que hauria de tenir aquest debat: l'elaboració d'un pla a curt, mitjà i llarg termini per a la reindustrialització de Catalunya. Prioritzar-ho, i això és, president, bàsicament també, fer país.

Quart. Els problemes reals de la gent són l'atur, per exemple, la necessitat d'ocupació. Caldria fixar com a objectiu prioritari els propers anys un pla d'ocupació a Catalunya, d'acord amb els agents socials.

Cinquè. Els problemes reals de la gent són també els que té, per exemple, el petit comerç, que veu com les grans superfícies i la pressió fiscal, a poc a poc, se'l van menjant.

Sisè. Tot i que l'ocupació turística d'enguany ha estat millor que en els anteriors —i depèn de si es compta l'ocupació a partir dels *tour operators* o a partir de l'ocupació real de tot el sector—, l'empresa turística pateix encara diversos mals que segur que el conseller de Turisme coneix bé: qualitat baixa del servei, moltes infraestructures obsoletes s'han tornat a obrir perquè hi havia una certa aflluència o important aflluència en determinades zones aquest estiu; ofertes complementàries necessitades d'una urgent reestructuració, oficines d'informació poc eficaces, etcètera. Entenem que la relativa bona temporada permetria ara encetar —i no sé si està en l'orientació de la vostra política general, m'agradaria saber-ho—, permetria ara encarar l'elaboració d'un pla de modernització i reestructuració de tot el sector —en època de bonança és millor fer-ho que no pas esperar el mal temps—, un dels sectors econòmics més importants per a Catalunya.

Setè. Els problemes reals estan també en la nostra Administració pública. Mentre entenc que es recordarà sempre l'esforç en aquest camp de la Mancomunitat o de la Genera-

litat republicana, no crec pas que passi el mateix amb la vostra Administració, almenys fins ara. Als vicis heretats, com la ineficàcia, la lentitud i la complicació burocràtica, vostès hi han afegit —o bé perfeccionat— d'altres de propis: l'amiguisme, el nepotisme, el partidisme. Un exemple del seu sistema de funcionament, potser del seu sentit de la competitivitat, és aquest retard escandalós amb què paguen els seus proveïdors de productes i serveis, retard que ha provocat veritables estralls econòmics a tantes petites i mitjanes empreses, però també a entitats beneficiàries de subvencions que han hagut de recórrer al crèdit bancari o en algun cas al tancament definitiu mentre esperaven els diners que vostès els devien o bé que els havien concedit.

Vuitè. Els problemes reals també estan en la conservació del medi ambient. Afirmar que l'estat del medi ambient a Catalunya és bo és, com a mínim, agosarat, president. Les emissions de CO₂ a l'atmosfera del nostre país no han disminuït, perquè vostès no han realitzat, entre altres coses, un pla d'energies renovables efectiu ni adequat sobre el transport. Continuem essent el país d'Europa més dependent de l'energia nuclear; la llei reguladora dels residus que es va aprovar l'any passat en aquest Parlament està encara per desplegar de manera efectiva; ha passat més d'un any i no es veuen passos efectius. Els espais protegits estan presidits per una política de dispersió i d'inconcreció i, a sobre, encara no han entès que desenvolupar una política ambiental, entenc, que afecti tots els departaments i que sigui eficient, és el que ens permetria ser competitius en el futur en relació amb els països europeus. Concentrar aquesta política exactament de tots els departaments en un d'eficaz i que treballés en aquesta línia.

Encara ara intenteu justificar l'actuació del vostre Govern en els incendis. Ahir va dir textualment —i em va deixar glaçat— que «la reacció de la Generalitat» —sí, estàvem parlant de foc, a més a més—, que «la reacció de la Generalitat va ser ràpida i eficaç». Si no ho recordo malament, va dir això. Parlàveu dels incendis; també parlàveu dels aiguats. La consellera sap que, quan hi va haver aquells forts aiguats, ella mateixa em va informar, quan li ho vaig demanar, que tot just ara a Madrid s'acabaven d'aprovar les normes d'actuació per als aiguats. Per tant, que estàvem sense normes d'actuació per als aiguats... (*Remor de veus.*) No, encara no està aprovat, em contesta la consellera; el que estava a punt d'aprovar-se no està aprovat. Per tant, imagineu-vos: som ara, i encara no estan aprovats, eh?

L'autosatisfacció no porta enlloc, president. Sortiu al carrer i pregunteu a la gent si l'actuació de la Generalitat va ser ràpida i eficaç en els incendis i en els aiguats, tot i haver-hi diferències en un cas i en un altre, eh? Hi ha hagut manca de prevenció, descoordinació, manca de mitjans d'extinció i massa hectàrees cremades —ja n'hem parlat en el debat general sobre incendis, el monogràfic d'incendis—; els ajuts no arriben a la població afectada amb la fluïdesa que exigeixen les circumstàncies; vostès han pecat de prepotència i han rebutjat les propostes de l'oposició. Fins i tot han negat la possibilitat de fer una comissió d'estudi oficial, aquí al

Parlament, i encara recordem amb vergonya aliena aquella Resolució d'autofelicítació per la bona política que el Govern havia fet aquest estiu passat en la prevenció i l'extinció dels dramàtics incendis. Sort que va rectificar, però ja havíeu fet fer, al nostre entendre, el ridícul al Parlament de Catalunya. Els incendis us couen, però no veiem gaire voluntat de rectificar. I rectificar —us ho deia abans en un altre tema— és de savis, president. Ho vàreu fer públicament dos dies després del debat d'incendis. No creieu que ara seria oportú que el Parlament de Catalunya acordés deixar sense efecte aquella desafortunada Resolució primera?

També les mesures preses en relació amb les riuades recents s'han improvisat, i aquí no m'hi estendré més. Els problemes, també, novenament, estan en la política territorial. Han presentat un pla territorial amb deu anys de retard, quan ja existeixen diversos plans territorials parcials que condicionen aquest Pla. Vostès presenten un pla per a la Catalunya del 2026 sense plantejar cap canvi competencial ni amb propostes per solucionar els desequilibris territorials entre les comarques riques i les pobres.

Desè. Els problemes reals també estan en el procés de normalització lingüística. Aquest Parlament va aprovar per unanimitat, a proposta d'Esquerra Republicana, l'elaboració d'un estudi per a la modificació de la Llei de normalització lingüística. Finalment va arribar, i amb aquest la decisió del seu Govern de reformar-la; hi va haver reunions amb els grups parlamentaris ja fa mesos; hi va haver la part més crua de l'ofensiva contra Catalunya en el terreny de la normalització justament quan es començaven aquestes converses, i aquestes converses s'han paralytitzat. Es preveu reprendre aquestes converses? Vam presentar trenta propostes i escaig, que coneix perfectament el conseller, justament..., una cinquantena de propostes, ara que ho veig aquí —em pensava que eren una mica menys—, una cinquantena de propostes que abastaven una mica tots els àmbits de la proposta de l'avantprojecte que ens feia el Govern. Proposem que es reactivin, sense dilació, les negociacions amb els grups parlamentaris per arribar a un consens. No cal que sigui una unanimitat! Ja ens imaginem que no hi haurà unanimitat, en aquesta cambra, sobre aquest tema. Però sí un ampli consens, que es podria obtenir a hores d'ara, i qui vulgui quedar-ne al marge, que en quedi al marge.

Onzè. No puc, pel temps, però també m'agradaria esmentar altres temes amb molt pocs mots. El necessari finançament específic de la reforma educativa i l'urgent pla de finançament de les universitats públiques; la necessitat que en la Corporació Catalana de Ràdio i Televisió es compleixin els nivells de respecte al pluralisme polític, cívic i social; fins i tot Unió Democràtica de Catalunya, el seu soci de govern, ho diu, ho demana. La preocupació pels retocs que s'han fet en la política social, posant en pràctica el silenci administratiu negatiu, la importància que el Govern s'acosti, en els propers pressupostos del 95, al 0,7% destinat a la cooperació amb el Tercer Món, i ja que ahir parlàveu de la importància del prestigi de la Generalitat en el món, entenc —entenem el Grup Parlamentari—, els innecessaris suports in-

directes a dictadors en els vostres viatges a Indonèsia o al Marroc, en els vostres viatges internacionals.

Tampoc tinc temps per parlar de la identitat nacional –hi volia fer una reflexió, però en tot cas, si us sembla i me'n responeu alguna cosa, ja en parlarem en la rèplica o la contrarèplica–, ni tan sols de respondre la pregunta que fèieu, de si hem aconseguit o no una voluntat col·lectiva d'afirmació nacional catalana. Us va respondre dient que no prou, eh?, i que malgrat això, en alguns àmbits deuen haver avançat, o devem haver avançat, perquè hi hagi aquest esveïment, pel tema lingüístic, fora de Catalunya.

La caverna... (*Remor de veus.*) No són nous, aquests atacs. La caverna, ho sabeu perfectament, president, a Espanya sempre hi ha estat, a la dreta i a l'esquerra. En atacar Catalunya sol haver-hi grans complicitats fora de Catalunya, grans complicitats, i grans acords contra natura, aparentment, en atacar Catalunya. Malgrat alguna «quinta columna» històrica a l'interior de Catalunya, el consens entre la majoria de forces polítiques, la convivència i la cohesió social s'han mantingut, i és un mèrit de tots, i ens en podem felicitar –o de quasi tots–, i ens en podem felicitar, i continuar en aquesta línia. Potser convindria, proposo, que el Parlament, al final d'aquest debat de política general, segellés aquesta complicitat de poble per damunt d'ideologies i d'estratègies, per molt legítimament enfrontades que siguin. Fóra consigna d'unitat i de força del Parlament i del poble de Catalunya. Llàstima que tingui poc temps –i, per tant, ho haig de passar molt per damunt– per parlar-vos de competències, però, president, sí que haig de dir que han passat quinze anys de l'aprovació de l'Estatut d'Autonomia de Catalunya, que Madrid deu encara seixanta-quatre competències i serveis atribuïts per l'Estatut i encara no transferits a la Generalitat. L'Inem ens correspon legalment i no el tenim. La gestió del règim econòmic de la Seguretat Social ens correspon legalment i no la tenim. La UNED, o la Universitat a Distància, ens correspon legalment, i no la tenim. El patrimoni documental de la Generalitat republicana, que està a l'Archivo Histórico Nacional de Salamanca, ens correspon legalment, i encara no el tenim. La formació professional ocupacional en diferents àmbits ens correspon legalment i encara no la tenim. I així, fins a seixanta-quatre competències i serveis que ens corresponen legalment i que Madrid encara es reserva. En aquest aspecte continuem ancorats i, a més a més, lligats de mans i peus.

Dos mots sobre l'acord sobre funcions i desplegament de la policia. Ja sabeu que al seu moment, president, Esquerra Republicana va tenir una actitud contrària a la possibilitat d'integrar massivament els cossos i les forces de seguretat de l'Estat al cos de policia de la Generalitat; per això som cautelosos –i ho heu d'entendre– davant els acords signats fa poc. Hem de reconèixer, però, que per primer cop en molts anys s'ha fet, sense cap dubte, un pas endavant amb l'acord de policia. El que passa és que ens queden moltes preguntes: Han abandonat ja definitivament l'aspiració de manar els cossos i forces de seguretat de l'Estat destinats aquí, com defensaven fa ben pocs mesos? Per què la substi-

tució no serà total i hi haurà, doncs, superposició de cossos amb funcions idèntiques? Quin és el futur real dels cossos i forces de seguretat de l'Estat a Catalunya? Com afrontará l'Escola de Policia el repte de treure promocions de set-cents agents anuals en les millors condicions? Quins requisits s'exigiran i quines fórmules s'adoptaran per a la integració individual dels membres dels cossos i forces de seguretat de l'Estat als Mossos? I, després d'Osona, en el desplegament territorial, quines comarques? Què? Quins són els terminis en les pròximes fases de desplegament, en quines comarques i en quines ciutats? Quin és el calendari, quin és el mapa? I heu renunciat a l'activitat contraterrorista i a les competències de trànsit? Són interrogants que voldrien resposta, com també en l'àmbit del finançament. Només haig de recordar un cop més què pensem sobre això. No s'hi valen retocs, no esperem el llibre blanc, no accepteu tan fàcilment els 11.000 milions per a l'any vinent que representa el 15% de l'IRPF, només, i per a l'any vinent –miri, 1.000 milions més, 11.000 milions, ja podrien donar un segon aval, si no a De la Rosa a un altre empresari del mateix estil, eh?–..., i tot això seria el 15% de l'IRPF, el 15% de l'IRPF, 11.000 milions per a l'any 1995.

Finalment, senyores diputades, senyors diputats, senyor president, he dit abans... Volia parlar del paper del Parlament i no ho podré fer, de la importància d'activar el Parlament, però sí que, de tota manera, m'heu de permetre un segon la reflexió que el Govern no atén, al nostre entendre, les resolucions, degudament, totes les resolucions que s'aproven en aquest Parlament. El cas recent de la Resolució que era rotundament favorable al traçat de l'autovia previst entre Cervera i Igualada –hi ha diferents alcaldes i representants territorials d'aquella zona, avui aquí, en el debat de política general–, desdoblant l'actual carretera estatal II, defensada per ajuntaments de la zona, sindicats de classe, la Unió de Pagesos, fins i tot el Reial Automòbil Club de Catalunya, representant molts centenars de milers d'usuaris. El lobby de Convergència i Unió, segurament, ha fet canviar l'actitud fins i tot al conseller Cullerell, que declarava fa poc en aquesta cambra que l'acord del Parlament era un error, i apostava contra l'acord mateix del Parlament, de fa poc temps, fent l'opció nord. Si el Govern no compleix els acords del Parlament, de què serveix aquest Parlament? És un exemple més de la devaluació d'aquesta cambra que, de vegades, fa la seva majoria.

El Sr. PRESIDENT: Acabi, senyor Colom.

El Sr. COLOM: Sí, senyor president. Amb l'última reflexió, que ja he anunciat, final i conclusions sobre el cas De la Rosa.

El Sr. PRESIDENT: Fa estona que diu que és l'última.

El Sr. COLOM: He dit que tornaria al cas De la Rosa. Ahir, president, va anunciar mesures, correctes, però escandalosament insuficients. Procuraré evidenciar-vos per què ho veiem d'aquesta manera. Hi ha en el banc del Govern algun conseller, president, que ha treballat a sou del senyor De la Rosa. Hi ha en el banc del Govern i fora del banc del Govern consellers i ex-consellers que han utilitzat els

avions privats del senyor De la Rosa per a finalitats estrictament lúdiques i alts càrrecs del seu partit que han fet el mateix amb el iot del senyor De la Rosa. Hi ha familiars directes, directíssims, de persones que s'asseuen en el banc del Govern, o de càrrecs destacadíssims de Convergència Democràtica, que han trobat feina en algunes de les empreses del senyor De la Rosa. Hi ha, fins i tot, la compra d'edificis a Barcelona, segons informa avui un diari barceloní, patrimoni inicial del Consorcio Nacional de Leasing, relacionada directament amb De la Rosa; hi ha hagut i hi ha alts càrrecs de l'Administració de la Generalitat que han abandonat aquesta tasca, precisament, per anar a treballar en llocs de màxima responsabilitat al costat del senyor De la Rosa; hi ha amenaces de tirar la manta, indicis de finançament de partits polítics, per part del senyor De la Rosa, que pesen com una llosa sobre aquesta cambra, i que més d'un ciutadà pot pensar que poden arribar a hipotecar la capacitat d'acció d'algun grup parlamentari.

Hi ha massa coses en aquest banc del Govern, senyor president, perquè la vostra actitud i la vostra reacció siguin l'actitud i la reacció que vós heu tingut fins ara, tot el dia d'avui, també, i fins i tot la reacció que vau tenir ahir. Perquè vós no podeu dir, en una televisió, que 1.000 milions de pessetes d'un aval públic, per bé que desviats només durant dos mesos, al capdavant finalment han anat a parar on havien d'anar a parar i prou! A la vida normal, l'ús indegut del diner constitueix un delictes i és penat com a tal. O és que vós ens proposeu, president de la Generalitat de Catalunya, aquest procediment com un procediment exemplar, o modelic, o generador de riquesa i que fa país, virtuts que segons vós adornen la figura —o adornaven la figura— del senyor De la Rosa? Si vós justifiqueu aquesta actitud, si vós la compreneu, és aquesta l'actitud que a partir d'ara hauran de seguir els milers de petits i mitjans empresaris que no han tingut cap aval del seu Govern, ni cap accés a cap aval del seu Govern? És aquesta, senyor president, la moral que vós proposeu als empresaris de Catalunya? És aquesta la manera de fer que hauran d'imitar? Són aquests els valors que el vostre Govern promou, senyor Pujol? És aquest el vostre sentit de la competitivitat?

Senyor president, aquesta moral, aquesta manera de fer, aquesta idea de la competitivitat, no són les nostres, no són les nostres, ni les de la majoria de la societat catalana. Ni haurien de ser les pròpies del president de la Generalitat. Hi ha massa coses que planen al voltant de vós, senyor president; hi ha massa dubtes que en la consciència de la gent poden afectar-vos, també; hi ha massa errors, massa indecisions, massa comprensions injustificades que arriben fins a vós. No podeu..., hi ha l'absència d'un posicionament, i no podeu liquidar-ho com ho heu liquidat! Us ho he dit al començament.

I quan hi ha tantes coses alhora, senyor Pujol, és fins a vós mateix, com a president de la Generalitat, que poden arribar aquests esquixos, i quan això ocorre en una democràcia, quan tan clarament..., en aquest cas una cartera, o un departament, han incorregut en tants errors, als presidents de

govern responsables no els queda altre camí que adoptar mesures polítiques. Que és el que demanem tots: que adopteu mesures polítiques. El cessament immediat i, si cal, la remodelació del Govern, si no és que volen ells mateixos ser enduts, també, per la mateixa espiral negativa. Feu, senyor president, allò que ja sabeu que heu de fer: substituïu el conseller que heu de substituir; reaccioneu com ja fa temps que hauríeu d'haver reaccionat; recupereu, en definitiva, per a la figura de la Presidència de la Generalitat, aquella credibilitat que mai, en cap moment, ningú no hauria d'haver posat en dubte. Si vós no ho feu, si vós no esteu a l'alçada de les circumstàncies, és el mateix sistema democràtic, que se'n veurà afectat; és la credibilitat dels polítics, que tornarà a veure's malmesa; és la dignitat i el prestigi de la Generalitat, que es veuran tacats per una taca que Catalunya, sincerament, no se la mereix.

Ara ja, només..., només vós teniu la paraula, i tota la responsabilitat és vostra. Feu, doncs, allò que entenem des del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana que heu de fer, i feu-ho com més aviat millor, senyor president.

Gràcies, senyor president del Parlament, senyor president de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. El president de la Generalitat té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor president, senyores i senyors diputats... Senyor Colom, no li contestaré tot el que m'ha plantejat. Primera, perquè hi ha una pila de coses —i també ho faré ara amb els altres diputats caps de minoria que intervinguin—, perquè algunes ja les he dites, un cop, i dos cops, i no ho puc anar repetint, constantment, tot.

Per exemple... De tota manera, li diré una cosa que he dit, però m'interessa tornar-la a dir perquè afecta l'honorabilitat de les persones, no? Ja he dit aquest matí que no hi ha hagut cap conseller que hagués estat a sou o en nòmina del senyor De la Rosa, i ho repeteixo.

A part d'això, les coses de tipus repetitiu, no en tornaré a parlar. I de les altres, de tota aquesta guia telefònica... Perquè, clar, jo ara no puc contestar una guia telefònica, i vostè m'ha fet tota una llista i, bé, jo en contestaré algunes, les que em sembli oportú contestar i, si després vostè vol i no són massa les que reclama —si en reclama deu o dotze tampoc no ho faré, perquè no vinc aquí per contestar totes les coses que d'una manera així..., en una línia, se'm plantegin—, doncs, vostè em dirà quines són les que vol triar perquè li contesti de les que ara no li hagi contestat.

Bé, vostè diu: «La pedra encara hi és». Bé, per vostè hi serà segurament sempre, perquè a vostè li interessa que hi sigui, i li interessa poder-ne parlar, i poder anar fent el xup-xup, i poder fer una escudella sobre aquesta pedra, no? Aleshores, fins i tot suposant que la poguéssim treure del tot, que espero que sí, per vostè hi seguirà essent, perquè, si no, una part del seu discurs, en què quedaria? En què quedaria?

Nosaltres —i jo personalment—, nosaltres no defugim cap responsabilitat quan dic..., quan vaig dir ahir, efectivament,

que no solament nosaltres en un moment determinat vàrem pensar que es podia intentar trobar solucions a alguns problemes greus d'entitats financeres i d'entitats industrials i, en el nostre cas, d'una entitat..., en el nostre cas, una entitat turística, no vam ser els únics. I això ho vaig dir perquè és així, i perquè, si és així, per què ho he de silenciar? Naturalment, no ho vaig dir en to de crítica, perquè, naturalment, si hi va haver gent que va fer el mateix que havíem fet nosaltres fora de Catalunya, o bé ho va avalar, és a dir va donar el seu permís per fer-ho, una cosa que nosaltres també havíem fet aquí, concretament en el cas de Tibigardens, comprendrà que no hi ha intenció de crítica; simplement hi ha una constatació, hi ha una voluntat de constatació. És així: nosaltres vam fer això i altres ho van fer perquè en aquell moment, en aquella conjuntura, a una pila de gent de Catalunya i de fora de Catalunya els va semblar que això es podia fer així.

L'aval. Bé, aquest és un d'aquells casos en els quals a vostè suposo que no li interessa que es remogui la pedra, perquè..., en fi, doncs, ho hem explicat tantíssimes vegades, això de l'aval, el conseller Alavedra ho ha explicat tantes vegades, pel dret i pel revés, i jo aquest matí, quan se m'ha parlat de l'aval, ja a última hora, a l'última, ultimíssima intervenció, he estat temptat de dir: «Escoltin, això de l'aval és això», però ho he deixat córrer, potser perquè a aquelles hores del migdia, doncs, és més fàcil deixar-ho córrer, i perquè m'havia semblat que, realment, se n'havia parlat tant i tant...

Però bé, ja que vostè, doncs, en torna a parlar, i encara que sigui allargar el tema d'una cosa que –ho repeteixo– s'ha dit moltes vegades, doncs, li tornaré a explicar com ha anat, això de l'aval. I em basaré –m'hi basaré per tenir jo un ordre lògic, no?– en un dels informes que ja es van donar, i que es van enviar al fiscal –i que es van enviar al fiscal–, en un dels informes fet per persones..., per dues persones independents, al marge de la Generalitat, competents, de competència reconeguda, i considerades, diguem-ne, gent correcta. Li explicaré això de l'aval altra vegada, per a vostè, per a la resta de diputats i, de la mateixa manera que em fa l'efecte que vostè fa la guia telefònica perquè el sentin, que puguin dir que en Colom ha parlat d'això i del de més enllà, des de fora d'aquest Parlament, perquè el poble de Catalunya també se'n torni a assabentar, de què és això de l'aval.

En primer lloc, l'aval es va donar quan hi havia hagut..., de 10.000 milions, la segona..., el segon tros de 5.000 fins a 10.000, es va donar quan ja s'havien invertit per valor de 24.525 milions –això també és interessant dir-ho– i, evidentment, ja en aquelles altures els diners només es podien utilitzar per a inversions ja fetes. I per tant, la conclusió és que l'import dels 10.000 milions de pessetes del préstec avalat per la Generalitat ha estat autoritzat, aprovat, concedit i aplicat d'acord amb les condicions establertes en la concessió. Comencem, doncs, per aquí.

Ve un problema, que li llegiré amb detall, encara que ens haguem d'allargar una mica. El problema es planteja amb el que l'informe en diu la «controvertida destinació de 1.000

milions». Aquest problema s'inicia, diu, «amb cinc escrits de data 31 de desembre de 1993, subscrits per dos apoderats mancomunats de Grand Península, Societat Anònima, amb legitimació de fedatari públic, adreçats a la Caixa d'Estalvis de Tarragona, en els quals, amb un text idèntic, s'ordena de manera irrevocable que 200 milions de pessetes, dipositats en aquesta caixa el mateix dia 31 de desembre de 1993, tinguin com a destinació *“la colocación por nuestra cuenta e interés y a nuestro nombre de pagarés de empresa al portador con vencimientos el mes de mayo de 1994, y a los tipos de descuento normales en el mercado de pagarés”*. També s'hi afegeix que *“tal colocación deberán realizarla por todo el 5 de marzo, de manera que si”* en aquesta data *“no hubieran podido colocar tales pagarés la totalidad o parte del depósito o del colocado quedará de libre disposición para nosotros como depósitos a la vista”*.» Es tracta de cinc ordres idèntiques, per la qual cosa l'import total d'aquestes ordres és de 1.000 milions de pessetes.

L'informe segueix i diu: «Heus ací una relació entre Grand Península i la Caixa de Tarragona que, en principi, no afecta el préstec avalat per la Generalitat; a més, aquesta relació és aliena a qualsevol altre tipus de vinculació amb la Generalitat, ni que sigui pel que fa al coneixement previ. Evidentment, aquesta és una operació sorprenent», diu l'informe, i aleshores parla..., després, diu que..., parla de la informació facilitada per la Caixa de Tarragona, en data 26 de gener, a Arthur Andersen. És a dir, es fa fer una auditoria des de Grand Península, i «la informació facilitada per la Caixa de Tarragona en data 26 de gener a Arthur Andersen, segons la qual», aquesta informació, «el dipòsit de 1.000 milions de pessetes era de lliure disposició, la qual cosa no era certa». Això és, doncs, el nou comentari sobre aquest aspecte concret.

Seguim. «D'aquestes operacions no en va tenir cap notícia ni la Intervenció General de la Generalitat ni Arthur Andersen, auditor de Grand Península, tal com ho acredita l'escrit de data 30 de juny d'aquest auditor» –d'Arthur Andersen. Com tampoc no en va tenir –això no ve a l'Informe– una inspecció del Banc d'Espanya, que evidentment no buscava això, no buscava això; la inspecció es va fer per altres motius, però, de tota manera, tampoc no en va tenir esment. Perquè com diu... El perquè no en va tenir esment tampoc el Banc d'Espanya s'explica ara: pel mateix motiu que no en va tenir ni l'Arthur Andersen ni la Generalitat. Diu: «Aquest escrit s'adreça a la Intervenció General de la Generalitat, i s'hi fa constar» –s'hi fa constar, Arthur Andersen fa constar– «que no tan sols no tenia coneixement dels escrits referits en els antecedents números 19, 20 i 21, sinó que la informació de data 26 de gener de 1994», a la qual abans m'he referit, «facilitada per la Caixa de Tarragona a Arthur Andersen com a auditor de Grand Península, a petició d'aquesta companyia, de data 10 de gener de 1994..., s'afirma que el compte...» –ah!, això és l'important, «s'afirma», «s'afirma», la Caixa afirma–, «que el compte a terminis» –aquest compte–, «amb un saldo de 1.000 milions, és de lliure disposició», i Arthur Andersen s'ho creu. Arthur An-

dersen s'ho creu i... En fi, seguim... S'ho creu i té lògica, que s'ho cregui, i en principi hem de creure que la informació que ens dóna la Caixa de Tarragona és vàlida. Arthur Andersen i nosaltres, lògicament, hem de creure que és vàlida.

«De la descripció comptable precedent» —em salto molts trossos, evidentment, perquè això és molt llarg—, «se'n dedueix clarament que els 1.000 milions de pessetes dipositats a la Caixa de Tarragona en data 31 de desembre de 1993» —això també és important— «han produït uns interessos de 10.191.000 pessetes i que han estat aplicats al finançament d'inversions efectuades en el centre turístic.» És a dir, hi hauria pogut haver la possibilitat que els interessos produïts per aquests 1.000 milions durant aquest temps, en comptes d'aplicar-se..., haguessin realment..., no s'haguessin aplicat a Port Aventura. Però no és així, no és així.

I aleshores..., bé..., i segueix, i diu el següent —i escolti bé, senyor Colom—: «Dels antecedents números tal, tal, tal, tal, s'infereix amb absoluta claredat que tant Grand Península com la Caixa d'Estalvis de Tarragona van amagar informació, primerament, i van facilitar informació errònia, després, sobre la veritable naturalesa del dipòsit dels ja famosos 1.000 milions de pessetes a l'auditor de Grand Península i, indirectament, a la Intervenció General de la Generalitat. Ara bé, el dictaminant, sense entrar en les causes d'aquesta desinformació, ha de remarcar, amb singular èmfasi, que, mitjançant el control financer...» —escolti això bé, senyor Colom—, «que mitjançant el control financer que per manament legal s'ha de realitzar en supòsits com aquest, de préstecs avalats per la Generalitat, és impossible descobrir-la.» Ho repeteixo: és impossible descobrir-la. És més: quan va ser sol·licitada expressament la naturalesa del dipòsit, com en aquest cas va fer Arthur Andersen—, es va informar que era de lliure disposició, quan en realitat estava afectat, i era lògic, molt més lògic encara, que no ho descobrís el Banc d'Espanya, que no anava amb aquesta idea fixa, sinó amb altres plantejaments.

És una pena tot això, perquè justament estem parlant d'una entitat creditícia, la Caixa de Tarragona, que és especialment sòlida, que és especialment positiva, que fa un gran servei i que, en realitat, és una de les caixes amb la qual nosaltres estem segurs que està destinada amb una projecció i amb una perspectiva de futur molt i molt positiva. Però va passar això; va passar això, i això evidentment no afecta per res ni ha d'afectar absolutament per res la credibilitat de la Caixa.

Diu: «Només quan els mitjans de comunicació social han informat de l'afectació, i després de la reiterada insistència de l'interventor general de la Generalitat, la Caixa d'Estalvis de Tarragona ha reconegut l'afectació.» Aquí va passar una cosa molt habitual: algú de dintre de la Caixa que ho sabia —i evidentment, a la Caixa hi va haver problemes en aquest sentit; hi ha hagut un canvi de director, hi han hagut certs canvis— ho va anar a explicar a qui li va semblar més oportú d'explicar-ho, ja fos a un amic, ja fos a un advocat de Tarragona, de Reus o d'on fos amic, a un diari, a un partit polític

que fos del seu..., o que pensés que en trauria més profit i que hi donaria més publicitat. Això ha anat així, i, realment, aquesta ha estat la manera que això, que aquest tema s'ha sabut.

Diu, segueix: «Però això, en el seu cas, constitueix un problema per a aquesta Caixa» —tot això que ha passat—, «i per a Grand Península, del qual queda totalment exclosa la Generalitat, que en tot moment, i pel que fa a aquesta operació de préstec avalat, ha complert meticulosament la tasca que li corresponia.» I la conclusió és la següent: «Si bé Grand Península ha complert la condició establerta de destinar íntegrament l'import del préstec avalat per la Generalitat a atendre les obligacions derivades de les inversions realitzades en el centre turístic de Vila-seca i Salou, queden, no obstant això, ombres en la seva manera de procedir» —de Grand Península— «respecte de l'ocultació d'informació veritable sobre la destinació provisional de 1.000 milions de pessetes, juntament amb la Caixa d'Estalvis de Tarragona, cosa que no afecta en absolut la Generalitat, que no ho podia detectar mitjançant el control financer i l'auditoria, ja que era un qüestió interna de Grand Península, vinculada a les seves relacions amb la Caixa d'Estalvis de Tarragona» —interna de Grand Península i interna de la Caixa. «En tot cas, aquesta manera de procedir no altera gens la realitat pel que fa a la veritable destinació dels 1.000 milions de pessetes del préstec avalat, aplicats íntegrament a finançar inversions en el centre recreatiu turístic de Vila-seca i Salou.» Per la resta, respecte a la solvència de Port Aventura, de la Caixa de Pensions, de Pearson, de FECSA, dels seus socis actuals, evidentment, suposo que no hi ha cap mena de temença i que no cal que ens hi entrem més.

Amb tota sinceritat, hauria preferit no haver-lo de llegir ara, aquest paper, i aquest també ha estat el motiu pel qual no l'he llegit el migdia, perquè, de tot això, qui en surt perjudicat no és la Generalitat —qui en podria sortir perjudicat no és la Generalitat. No n'ha de sortir perjudicat ningú —atenció!—, i quan dic «ningú» no n'ha de sortir..., no sé si els jutges consideraran, no ho sé —de moment no hi és en l'acte de presó—, que això pot ser utilitzat, que això ha de ser..., que, d'això, s'han de treure conseqüències negatives, judicialment parlant, per a Grand Península, per al senyor De la Rosa. Però, amb tota sinceritat —jo no sé si és prudent dir-ho, però ho he de dir—, qui no n'ha de sortir gens perjudicat d'això és la Caixa de Tarragona, perquè és una entitat..., és clar, vostès em diran: «Doncs, per què en parla?» Perquè vostès m'hi han obligat. Jo aquest migdia no ho he dit perquè tenia ganes de no explicar totes aquestes coses, però al final què passa?, que a base d'això ens hem de carregar nosaltres els neulers davant de l'opinió pública i davant del que potser vostè pensava que era la televisió? Doncs, no ho podem fer —no ho podem fer.

Ara, dit això, sí que torno a dir que aquesta és una entitat de primera fila, autènticament sòlida, important, molt necessària per a les comarques tarragonines i que disposa, evidentment, de tot l'afecte, de tota la simpatia i el suport que calgui del Govern de la Generalitat.

Escolti, senyor Colom, nosaltres no hem fitxat mai el senyor Javier de la Rosa, com vostè ha dit; vostè ha dit això. Ell va invertir, ell va invertir allà, i, de fet, va invertir amb uns diners seus o que va aconseguir com fos. I ara es veurà, doncs, si aquest ús va ser prou útil o no —això és un altre tema—; però nosaltres no l'hem fitxat, el senyor De la Rosa. El que vàrem és, evidentment, buscar que es salvés la inversió; que no és la inversió tampoc: és el que ha de ser un gran motor econòmic d'aquesta banda del sud de Catalunya. Perquè, és clar, això, també ens ho podem començar a mirar des d'aquesta perspectiva: val la pena o no val la pena que hi hagi aquesta inversió allà?

Per altra banda, tampoc no hem fitxat els actuals accionistes, però, posats a parlar de buscar aquests, sàpiguen que els tres accionistes actuals també els ha anat a buscar la Generalitat. És a dir que, quan s'ha vist que, efectivament, per una sèrie de raons, hi havien moltes possibilitats que el senyor Javier de la Rosa no pogués portar tota l'operació a bon terme, hem anat a buscar accionistes, i aquests han estat La Caixa, Pearson —que ja vaig explicar qui era— i FECSA.

Canviant de tema, vostè diu: «Vostès estan sempre a favor de les elits econòmiques.» No, nosaltres no estem sempre a favor de les elits econòmiques, però, evidentment, no podem prescindir tampoc de les elits econòmiques, i menys encara, donat que l'economia de Catalunya ens ofereix unes perspectives limitades des d'un punt de vista estrictament financer, molt menys encara del que en podríem dir les «elits industrials». I és veritat, ens fem un tip de rebre gent del món industrial i del món financer de tot el món, i n'estem molt contents que, realment, ells vinguin i ens vinguin a plantejar els problemes i les possibilitats i ens consultin de vegades gent que després no tornarà però que ha tingut interès a conèixer la possibilitat que ofereix Catalunya. I és veritat que en aquestes elits econòmiques europees —sobretot europees—, i també japoneses, nord-americanes, ens falta una mica encara. Catalunya té..., i, si em permet, fins i tot el seu Govern, té un prestigi; però això és bo, això és bo per al país. Com els deia ahir, que el secretari d'estat de Comerç digui: «Ve el senyor Pujol perquè, escolti, jo el vull veure, i el vull veure perquè no entenc una cosa; el vull veure no per una cosa de tipus positiu, en aquest cas, oi?» —ja els ho vaig explicar ahir—, això és positiu, perquè el més fàcil és que la visita del president de Catalunya a Washington o a Nova York hagués caigut en una absoluta indiferència, i no hi va caure per això, que és un fet negatiu, si vostès volen, però també perquè van considerar que una cosa així no era lògica que passés a Catalunya amb la imatge que ells en tenien.

Ara bé, dit això, que és bo per a tothom..., ja he dit aquest matí fins a quin punt molta de la nostra empresa, petita i mitjana, en realitat difícilment podria existir de la forma que existeix si no hi haguessin aquestes grans empreses industrials, sobretot; és a dir, no hi haurà ningú d'aquests industrials que vostè pretén defensar, petits i mitjans, en el món dels components de l'automòbil que no aplaudeixi que nosaltres, realment, vulguem tenir el màxim possible de bona relació amb SEAT; no hi haurà ningú. No hi haurà ningú

que no aplaudeixi que nosaltres en un moment determinat, doncs, per exemple, l'altre dia, el conseller Subirà —que hi havia d'anar jo i no vaig poder a causa de la visita dels emperadors del Japó— anés a Singapur a una reunió en la qual hi havia tota una sèrie de concentració d'industrials asiàtics d'aquest sector; no hi haurà ningú d'aquests industrials que ho critiqui. I, a més, no ho criticaran perquè, de fet, ells saben i poden..., i jo ho comprenc molt bé, i de fet ja he dit que, certament, jo comprenc molt bé que les meves declaracions del més d'abril de l'any 92 poden no ser enteses i poden ser judicades negativament i poden ser criticades i poden causar perplexitat; ho comprenc molt bé, i fins i tot comprenc molt bé que, encara que jo expliqui el perquè es van fer, doncs, no ho acabi d'entendre la gent; també ho comprenc. Però, de tota manera, aquesta gent no tenen només aquesta visió del Govern de la Generalitat; també tenen altres visions del Govern de la Generalitat. I, per tant, tant en el comerç com en la indústria, tant en el comerç i el turisme com en la indústria, ells saben que, realment, l'acció de la Generalitat és molt important. Nosaltres, a part d'algunes actuacions puntuals, com puguin ser, bé, la SEAT —que és prou coneguda—, o Nissan, o La Seda, doncs, les actuacions de la Generalitat són, evidentment, orientades bàsicament cap a les pime, entre altres coses perquè només seixanta-cinc indústries de Catalunya tenen més de cinc-cents treballadors. Per tant, evidentment, si fem política industrial, per mica que en fem, l'hem de fer cap a les empreses mitjanes i fins i tot petites.

I aquí hi han tots uns programes que vostè deu conèixer però que naturalment no té interès a explicar aquí, però que els industrials també coneixen i valoren, de suport directe, programes de subvenció, d'assessorament específic, en el qual durant el bienni —el «bienni vergonyós», que en deien— de l'any 93-94 hem arribat a 7.500 empreses; 7.500 empreses han demanat aquest suport, i, naturalment, 7.500 empreses no són multinacionals ni són grans empreses: són empreses mitjanes i són empreses petites, i el suport indirecte a tot aquest conjunt d'organismes de cara a donar una base logística i tecnològica a la nostra indústria, que si l'Institut de Química Fina, que si el del Làser, que si el Laboratori General d'Investigació, aquí, a Bellaterra, que si l'Idiada, etcètera, totes aquestes coses, moltes més de les que ara improvisadament li dic, tot això està al seu servei i tot això fa que..., és a dir, concretament, la llista d'usuaris d'aquests laboratoris, d'aquests centres tecnològics, arriba a les deu mil empreses.

I, evidentment, no és la SEAT que ens ve a demanar informació, no és la SEAT que ens ve a demanar assessorament, no és la Nestlé, no és la Solvay: són les empreses petites i mitjanes del país, i aquestes són deu mil, aquestes són les que fan cua, són deu mil. I hi ha tota una altra sèrie de programes: el de qualitat, el d'internacionalització, el de productivitat, el de disseny, el d'assessorament empresarial, el de reequilibrament territorial, el d'estalvi d'energia, etcètera. I, sempre, si alguna cosa té com a prodigi el Govern de la Generalitat és mirar d'actuar per donar suport a les empreses.

Aquest matí el conseller Subirà no hi era, aquí, no pas perquè es desinteressés del Parlament, sinó perquè havia de negociar uns aspectes concrets relacionats, sobretot, amb unes quantes empreses, amb unes quantes, d'un subsector dintre de la indústria catalana, i s'havia de negociar amb el ministre, i això, evidentment, jo li vaig dir: «Escolta, vés a veure el ministre; ja ens en sortirem sense tu també, vés-lo a veure.» (*Rialles.*) Però aquesta és la nostra preocupació.

Els podria donar ara detalls, dades, perquè jo també no fes una llista no massa telegràfica, doncs, del que és això, el programa de qualitat, d'internacionalització... Mirin, al de qualitat, s'hi han acollit 1.200 empreses; trenta oficines del Copca té la Generalitat repartides per tot el món, trenta oficines del Copca –això es diu aviat– que han estat utilitzades en el període 93-94 per 3.800 empreses, i, evidentment, són empreses petites i mitjanes, són aquestes empreses que vostè –i jo li ho agraeixo molt bé, perquè gairebé m'ha fet un plagiat– ha explicat que eren aquests que es llevaven d'hora, que produïen, que venien, etcètera. Molt bé, el típic usuari del Copca té exportacions inferiors als cent milions de pessetes l'any; per tant tampoc és cap..., no forma part de l'elit econòmica ni de l'elit industrial, ni de les multinacionals. Al programa de promoció de productivitat, s'hi han acollit 230 empreses; el programa de promoció del disseny, d'assessorament empresarial, etcètera, etcètera.

Podria dir-li més o menys el mateix en el cas del comerç i en el cas del turisme. Em fa una mica de gràcia que vostè ara em digui..., que a nosaltres ens situï com la gent absolutament indiferent a tot allò que no sigui, diguem-ne, la gran empresa, el gran *trust*, el gran *holding*, etcètera. Escolti, nosaltres som acusats constantment de ser el partit dels botiguers; ens diuen: «Vosaltres sou el partit dels botiguers», ens ho diuen. Aleshores, en què quedem? Som el partit dels botiguers o som el partit de les multinacionals? Perquè això són dues coses que són incompatibles; entén el que vull dir? No es poden ser les dues coses alhora.

Bé, no cal, em sembla, que li doni xifres ni detalls sobre això, però, en tot cas, sàpiga que el suport, també, que donem al petit comerç és molt important i perfectament..., gens en la línia del que vostè ha volgut pintar en aquest sentit de dir: «Vostès només estan lligats» –i ho ha fet amb un to una mica patètic, no?– «només a les multinacionals i amb una indiferència absoluta per la gent, per dir-ho així, que ha de suar cada dia, ha de fer un esforç cada dia, que es lleva d'hora, etcètera.» Això és fals, això és absolutament fals: si alguna preocupació fonamental hem tingut nosaltres, des d'un punt de vista..., per filosofia política, però també perquè volem mantenir el teixit social del país, és precisament la de donar suport a aquest tipus d'empreses.

Després és quan vostè, senyor Colom, ha començat a fer la llista telefònica; jo aquí no el puc seguir, amb la llista telefònica. La pagesia, el món rural, els pescadors, la indústria –això ja li ho he dit–, el medi ambient..., no ho sé, després ja m'he..., ja no he continuat apuntant.

Però, bé, per exemple, com que encara el primer que m'ha dit és la pagesia, i aquí encara he pogut seguir, doncs, bé, no és cert, escolti; un altre contrasentit: nosaltres no som únicament el partit... (*El Sr. Colom fa un gest dirigit al president de la Generalitat.*) Què vol dir això? No, escolti, no, no li ho permeto, no li ho permeto, eh? (*Veus de fons.*) Que no li ho permeto. M'ho contesta des de la tribuna, però, això, no, eh?

El Sr. PRESIDENT: No dialogui, senyor Colom. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Deia que justament moltes vegades se'ns acusa de ser el partit ruralista, i ara resulta, segons el senyor Colom, que nosaltres no ens n'ocupem ni poc ni molt, d'això, oi? I justament, aquesta preocupació pel món rural, l'hem demostrada moltes vegades, i l'hem demostrada a la pràctica, d'una manera ben concreta. (*Pausa.*) Perdonin... I bé, plans d'acció que tenim en tot això? Doncs, el Pla director de política agrària, el Pla de reestructuració de cooperatives –vostè, senyor Colom, en deu estar al corrent, d'aquest Pla de reestructuració de cooperatives: hi ha hagut un moment que realment hem patit molt en aquest món de les cooperatives; ara ho estem superant una mica, però realment hem patit molt en aquest món, concretament–, ajuts de modernització d'empreses agroalimentàries, ajuts per I+D per a empreses agroalimentàries, etcètera, promoció d'exportacions, que és una de les coses... –Prodeca–, que és una de les coses de les quals estem més contents. Per cert, Prodeca és el que va fer que el dia 4 de juliol el conseller Marimon fos aquell dia a Moscou, perquè, és clar, és que, realment, a part, diguem-ne, de mirar de protegir els nostres boscos, hem de mirar de vendre els préssecs i les pomes, i la nostra carn de vedella, i la nostra carn de porc, etcètera –això està millorant. Política de nous regs –que ja n'he parlat aquest matí–, política d'assegurances agràries, ajuts als joves, treure el màxim profit possible dels programes Líder, que en tinguem més, control a Mercabarna per al peix que ve de l'exterior, etcètera, promoció del peix de la Costa Brava, de Tarragona... Som la comunitat que dedica més diners a la investigació agro-ramadera, a través de l'IRTA, etcètera. No cal que m'hi estengui més. (*Pausa.*)

Una última cosa li contestaré –una última cosa li contestaré– i, si n'hi ha alguna d'especialment important que vostè vulgui que després li contesti, jo ho faré, però em sembla que no he d'allargar més la meua intervenció, sobretot tenint present que, efectivament, el tema que vostè toca és un tema important i que jo, a més, tinc interès, realment, a constatar-li, encara que n'hem parlat molt –tornem-ne a parlar–, que és el tema dels incendis. Jo vaig dir ahir... Tornaré a llegir exactament el que vaig dir: primera, no vaig dir que la reacció de la Generalitat contra els focs i les riuades –que aquí també podria, evidentment, explicar moltes coses bones que es van fer–, però no vaig dir que hagués estat ràpida i eficaç; vaig dir exactament: «La reacció de la Generalitat per mitigar o anul·lar els efectes d'aquestes desgràcies, crec poder dir que ha estat ràpida i eficaç», que és una mica diferent, i crec poder-ho dir –i crec poder-ho dir. I després vaig dir:

«Seria tan difícil, per evitar massa crispació, seria tan difícil...», aquest és el meu punt de vista i el punt de vista del Govern, i el que no varem saber –i ara ho analitzaré, això– transmetre el dia del debat sobre els incendis, «seria tan difícil que tots plegats, tots plegats, acceptéssim, amb un acte objectiu d'humilitat per una banda, d'esforç de comprensió del problema per l'altra, acceptéssim el que crec que és la realitat, i és que és innegable que durant els darrers anys hi ha hagut una millora important en la prevenció i extinció d'incendis forestals? Però que, en canvi, en un any com aquest, de condicions molt adverses, s'ha vist que els nostres mitjans i la nostra organització no eren suficients o prou adequats per a casos extrems, i que, per tant, cal revisar-los.» I seguia dient: «Aquest enunciat crec que descriu el que ha passat i el que cal fer; introduir en aquest tema un prejudici i una intencionalitat política excessius no és servir la gent que ha patit el foc, és servir-se'n. I també seria criticable la negativa del Govern a no analitzar les pròpies insuficiències.»

Això és el que vaig dir. I jo els convido –i perdonin que m'allargui–, els convido a una petita reflexió, una mica en termes de catarsi, sobre el que a mi em sembla que ens va passar el dia del debat dels incendis, que em sembla que no ho varem fer bé ningú, crec jo –si m'ho permeten, si m'ho permeten. En realitat, nosaltres volíem anar per aquesta línia que acabo d'explicar; no es pot negar, em fa l'efecte –i l'oposició no ho hauria de negar, perquè salta a la vista, i ara els llegiré les xifres–, que realment nosaltres havíem aconseguit millorar molt tot el referent a la lluita, a la prevenció i a l'extinció d'incendis, i havíem millorat molt també tot el referent a política forestal –i també els en puc donar dades, també els en puc donar dades. És evident, però, que nosaltres, amb 64.000 o 65.000 hectàrees cremades, amb onze morts –onze morts– i moltes altres coses, evidentment, no podríem fer d'això cap mena de presentació triomfalista, això està claríssim; i també era evident que, almenys aquest any, el problema del foc ens va desbordar –això també és evident. Les dues coses són evidents. Jo els llegiré això. Mirin: de l'any 87 a l'any 93, a Catalunya es varen cremar 21.000 hectàrees –en set anys–, i això, encara que algun d'aquests anys, efectivament, des d'un punt de vista meteorològic, va ser bo, de tota manera això era un gran èxit, i a mi em sembla que, això, no ho ha de negar ningú, ningú: tampoc l'oposició. L'any 94, se n'han cremat 64.451, i és evident que això és molt dolent, i que, per tant, nosaltres ara hem de veure com podem evitar que un any, encara que sigui un any absolutament excepcional, molt excepcional, passem d'una mitjana de 3.000 mil hectàrees que havíem tingut últimament a 64.000 mil. I això és el que, amb tota humilitat, el Govern de la Generalitat ha de fer, i em sembla que l'oposició, amb tota objectivitat, també ha de reconèixer que hi havia hagut un esforç molt important i, a més, durant una pila d'anys reeixit. Aquests són els dos punts que hi ha.

I aquesta era la consigna que jo tenia donada als consellers, i que jo crec que ells la van complir molt bé. Si algú, en un moment determinat, es va posar nerviós en aquell de-

bat –en un cas que em sembla que estava justificat però que jo ara no hi entraré– vaig ésser jo; jo no estic gens d'acord amb algunes crítiques que s'han fet contra els consellers: crec que ho van fer molt bé i es van mantenir en aquesta doble línia, explicant tot el que s'havia fet abans dels incendis, durant els incendis, després dels incendis.

Però per la raó que sigui aquell va ser un debat crispat, amb un to molt endurit, en el qual ens va fer l'efecte que, evidentment, no hi havia cap mena de voluntat de reconèixer res del que s'hagués pogut fer, i que, realment, hi havia una intencionalitat política que anava..., que no anava en la línia d'analitzar el problema al servei dels ciutadans. I això va fer que cometéssim un error, i ja ho he dit –ja que vostè ha dit que canviar de parer és de savis, doncs jo ho dec ser una mica–; val a dir que no ens ho ha reconegut pràcticament ningú, vostè sí que ho ha fet –ho reconec–, però normalment ningú diu que jo, l'endemà d'aquesta Resolució, vaig dir –va sortir publicat l'endemà passat, però jo ho vaig dir l'endemà–: «Escolteu, ens hem equivocat i, a més, jo en sóc responsable, perquè en aquell moment jo hi era.» Però sotmesos a aquella pressió, en la qual tot era dolent, en la qual es van dir moltes, però moltes, però moltes coses inexactes i es van fer plantejaments que, sincerament, amb tota rotunditat he de dir que eren radicalment incorrectes i que no s'havien de fer, bé, nosaltres, al final, finalment, el clima va guanyar tothom. Però això és el que hem d'evitar, vostès i nosaltres. El Govern de la Generalitat, la majoria parlamentària i les minories hem d'evitar uns debats d'aquesta mena en coses d'aquest tipus, en les quals, finalment, es va a veure més quin profit polític es treu que no pas què podem fer per lluitar contra els incendis.

Dit això, vull dir-los més coses; de tota manera, dit això, assumides les pròpies responsabilitats..., no és freqüent que un president de govern digui amb aquesta rotunditat i amb tanta publicitat: «Doncs, escolti, miri, això, aquell dia, no ho varem fer bé.» Però ara, dit això, permetin-me –perquè tampoc no es pot anar difonent la desinformació– que els doni unes quantes dades més, no?, i que els digui fins i tot una cosa: trobem molta més comprensió, el Govern de la Generalitat troba molta més comprensió davant del tema dels focs a les comarques on es va produir el foc i en la gent que el va veure que no pas en la gent que només ho va veure a la televisió o llegint el diari o, evidentment, en els ambients estrictament polítics, perquè la gent que ho va veure i ho va viure, aquesta gent sap de què va anar, això, i sap què es podia fer i què no es podia fer.

Bé. Ara bé, dit això, també els vull dir –perquè, ho repeteixo, no podem permetre que hi continuï havent aquesta desinformació– que l'any passat, per exemple..., aquest any, ja dic, 64.000; a Espanya, n'han cremat 404.000. Normalment, a Espanya, tots aquests anys, n'han cremat moltes més: n'han cremat, quan a nosaltres ens en cremaven 1.945, a tot Espanya en cremaven 145.000; quan aquí, el 89, en cremaven 4.174, a tot Espanya 410.000; quan aquí en cremaven 1.486, a Espanya 104.000. Aquesta és la proporció, i això és el que ens permetia dir que, efectivament, durant una pila

d'anys –puc completar les dades, evidentment, si algú ho desitja, després–, durant una pila d'anys, aquesta acció va ser eficaç.

Si ho mirem també amb altres països de l'àrea mediterrània, això també es pot continuar afirmant. Fixin-se, recordin: l'any 92-93, entre els dos anys, a Catalunya van cremar 8.000 hectàrees; bé, l'any 92, a Espanya 140.000, l'any 93, 93.000. A Itàlia, 104.000 i 205.000. A França –França vol dir només la costa mediterrània, la costa mediterrània estrictament–, 18.000 i 17.000. I a nosaltres 1.486 i 6.662. Més dades els puc donar sobre això: per exemple, sobre això que sempre es diu que no hi ha política forestal, n'hi ha, i, si no, vegin com evoluciona; n'hi ha en bona part a base d'ajudar, simplement ajudar, evidentment, el que és la repoblació natural, però vegin que, per exemple, de l'any 70 –no tinc dades més properes– a l'any 93, les coses han passat d'una superfície forestal, una superfície arbrada d'1.164.000 hectàrees a 1.394.000 hectàrees. I així podríem anar continuant. Els podria donar les dades, però no els vull cansar. De tota manera, si després ho desitgen, els puc donar les dades sobre l'evolució pressupostària.

En darrer terme, a mi m'agradaria que, realment, aquest tema dels incendis, que realment jo crec que varem fer..., i jo, que he assumit la meua responsabilitat, em permeto pensar i dir, sincerament, que jo crec que la resta del Parlament també el va fer malament, aquest debat, que avui hem de reflexionar perquè aquella mena de debat, en el qual, doncs, es va entrar massa, per part de l'oposició, crec jo, doncs, en el sistema de la perdigonada i en el sistema de confondre bou amb bèstia grossa, i per part del Govern no es va saber resistir, en un moment determinat –al final– aquesta pressió –i ja he dit abans que ho lamentava–, però em sembla que això ens hauria de donar un element de reflexió per veure què és el que hem d'evitar, de vegades, en el nostre diàleg polític.

I dit això, ja sé que queden moltes coses, senyor Colom, si n'hi ha alguna que li interessa especialment, jo, després, la contestaré.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor president. Té dret a rèplica el senyor Colom. Deu minuts, si pot ser.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Senyor president de la Generalitat, senyores diputades, senyors diputats, abans no me'n descuidi, senyor Pujol, m'agradaria que sí que em respongués dos altres temes, que no n'ha fet menció, que és què en pensa al voltant de si cal o no cal, i quan cal, quan toca –a veure quan tocarà–, de tornar a parlar tots els grups parlamentaris de la reforma, de la modificació, de l'actualització de la Llei de normalització lingüística –aquest és un tema–; i l'altre tema, també, la valoració d'aquelles preguntes, de la resposta a tota aquella sèrie de preguntes que li he fet sobre el que nosaltres creiem que són temes totalment pendents en relació amb l'acord signat amb la Junta de Seguretat de Catalunya al voltant de la Policia de la Generalitat-Mossos d'Esquadra –aquests dos temes.

I, dit això, lamento aquell gest que li he fet abans, però ha variat el to –almenys ha servit per això, i ho lamento–, des d'aquell moment del to que tenia abans. President, no,

no anem bé d'aquesta manera. Jo ja em disculpo per un gest que reconec que no era gens cortès, ni gens adequat envers el president de Catalunya; reconegui'm, però, també, que la seva resposta, que alguna part de la seva primera part d'aquesta resposta no era cap to adequat cap al líder o cap al portaveu de la tercera força política d'aquest Parlament, intentant ridiculitzar amb allò del llistat telefònic... Escolti'm, vostè té paper i llapis, apunti-se-les, totes les coses que jo li he dit, que tampoc són tantes. I estem o no estem en un debat de política general i d'orientació de la política general i a mi m'interessa, al nostre Grup Parlamentari, m'ha interessat posar sobre la taula, posar en aquesta tribuna tota una sèrie de temes. Que vostè els vulgui o no respondre, òbviament, està en la seva mà de fer-ho o de no fer-ho. Però aquest to que no només ha utilitzat amb mi, sinó amb altres portaveus aquest matí, tampoc és el to que es correspon; tampoc anem bé d'aquesta manera. I li agraeixo la variació del to en l'última part.

Fins i tot, quan ha parlat del tema dels avals, quasi he tingut la sensació, vaja, la temptació... Li he dit al nostre portaveu parlamentari, el company Josep Lluís Carod-Rovira, i als altres companys de Grup, dic: «Jo no sé si surto, perquè encara quedarem nosaltres com a responsables de la desviació dels 1.000 milions de pessetes durant aquests dos mesos, no?» Perquè al final sembla que finalment tothom en té la culpa i encara ens tocava a nosaltres, aquesta culpa. No, eh?, jo em penso que respondre d'aquesta manera tampoc és correcte.

Deixi'm parlar un moment d'incendis –anem ja al gra–; escolteu, aquest debat, president, el vaig viure molt intensament i no només aquest debat, la reunió de la Diputació Permanent a l'estiu, quan demanàvem que es fes un debat monogràfic i vostès no ho van acceptar. Ja van començar malament per aquí, era en el moment aquell que vostès ja van pressuposar mala fe a tota l'oposició, que anàvem a posar pals a les rodes a la seva política d'extinció, de prevenció d'incendis, i això no és cert; i el nostre Grup Parlamentari –i ho pot dir la consellera Cuenca i ho pot dir el conseller Marimon, en són testimonis i també els diputats de Convergència i Unió que eren a la Diputació Permanent–, el nostre Grup Parlamentari va tenir una intervenció absolutament constructiva, la mateixa intervenció constructiva que vam tenir. I parlo pel nostre Grup i no parlo per tota l'oposició, parlo pel nostre Grup. I, per tant, no ens poseu al mateix sac d'altres grups, no ho acceptem. Això, ho vull dir d'entrada.

Acte d'humilitat; fem-lo, sí; però si ho vam dir des del començament!, ho vam dir des del començament. Escolti'm, repassi's les nostres intervencions, les meves dues intervencions; veurà que en cada una de les intervencions reconec que es van fer coses ben fetes –només faltaria– tant en matèria de prevenció com en matèria d'extinció; però també vam dir que hi havien hagut molts errors i, aquests errors, no van ser capaços de reconèixer-los.

I vostè, senyor president, té una bona part de culpa, encara que en aquests moments no escolti, té una bona part de

culpa que s'arribés a aquest debat amb determinada crispació; vostè va començar al cap dels primers dies d'incendis, dos, tres dies d'incendis, quan van sortir algunes veus de l'oposició –també la meva–, a dir que tot el que deia l'oposició a vostè li relliscava. Malament!, malament!, que el president de Catalunya digui això de les altres forces polítiques. Vostè, a més a més, en aquell debat, sortint d'aquell debat –jo vaig ser, em sembla, l'últim dels caps dels grups parlamentaris a marxar perquè vaig tenir una reunió després a dalt– em vaig trobar que es reunia amb tota la premsa aquí a fora i, quan ja tothom havíem marxat, acabat el debat sobre els incendis, vostè es va dedicar a dir que tota l'oposició el que havíem de fer era anar a aprendre, que no en sabíem i va dedicar-nos frases que el menys que eren, diguem-ne, eren floretes galdoses per als grups parlamentaris de l'oposició. Per tant, si demana humilitat, que nosaltres sempre l'hem tinguda, apliqui-se-la primer vostè mateix, senyor Pujol, eh? I, si no, no ens demani tanta humilitat.

De les dades, ja en vam parlar al seu moment; però nosaltres l'únic que hem dit és que el 86 va ser un any terrible; es va fer el programa Foc Verd; va anar molt bé a partir d'aleshores; el programa Foc Verd va funcionar. Nosaltres som el Grup que sempre l'hem defensat, el programa Foc Verd. El que ja fa tres anys que estem anunciant o hem anat avisant que aquest programa s'estava relaxant i que calia, diguem-ne, una represa del programa Foc Verd. I tot això, a vostès, els ha entrat per una orella i els ha sortit per l'altra; i ha arribat una altra cresta d'aquestes que arriben de tant en tant, climàtica desfavorable i, a més a més, una mica el més calent a l'aigüera en molts aspectes d'extinció, perquè havíem dit que necessitàvem més helicòpters, que necessitàvem hidroavions, i els primers dies no en vam tenir perquè els dos que hi havia se'ls van emportar, justament, perquè els necessitaven a Aragó o a una altra banda... Havíem advertit d'això el novembre de l'any passat, l'abril d'enguany, i vostès com si sentissin ploure. Per tant, hi va haver manca de previsió real, hi va haver també molta insensibilitat per part de tothom.

Ara, fet això, «escolteu, rectifiquem tots plegats posicions...» Però si és el que volfem tots: fer una suma i intentar que això no torni a passar mai més –intentar que això no... Miri, el Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana ho anuncia clarament: sempre i ara mateix al seu costat per al tema d'evitar, prevenir d'ara endavant que torni a passar mai més un estiu com aquest, si és possible evitar-lo; i ajudarem en allò que faci falta. Ara, vostès són el Govern, vostès han de complir la política de prevenció, vostès han de tenir els mitjans per tirar endavant aquesta política. Seria tan difícil, president, reconèixer que mai, des de l'inici de la Generalitat, després del franquisme, s'havien cremat tantes hectàrees? Per exemple, el 86 van ser menys que les d'enguany; dissortadament enguany han set més. Vull dir, seria tan difícil reconèixer que el Pla forestal tot just s'acabava d'aprovar? O per què no permeten que una comissió treballi...? Aquest esperit de consens, per què no oficialitzen la comissió que tots els grups de l'oposició hem fet per treba-

llar positivament, per ajudar el Govern en aquest tema perquè no torni a passar mai més? Per què no oficialitzen aquesta comissió en la cambra? Perquè ens tenen allà, a fora, cruixint de dents, no?, orfes de qualsevol suport parlamentari, que no es podrà treballar bé, almenys com hauria de treballar aquesta comissió. I per què no reconeixem al Parlament allò que han reconegut a la premsa? Escolti'm, vostè mateix segur que deu sentir un cert rubor quan sent: «El Parlament de Catalunya acorda valorar positivament la labor realitzada, un cop analitzada a fons la tasca portada a terme pel Govern, en la campanya de prevenció i extinció d'incendis d'aquest estiu». Ha rectificat, és bo i ho agraeixo, que hagi rectificat. Fem-ho, però, com a Parlament; no ho fem només als diaris; deixem sense efecte, per un altre acord del Parlament, aquest acord que va ser mal pres en un moment i d'una manera que no calia.

I ja, l'última qüestió que li volia dir, a la guia telefònica. Miri, jo he plantejat aquesta llista de temes, però hi ha cada vegada més gent que pensa que ahir i avui vostè el que ha fet una mica és joc de mans, també, per evitar la realitat o a vegades ens explica, a vegades, comptes d'Andersen, no? En aquesta especialitat vostè n'és un expert, a fer jocs de mans i a fer veure coses que no es veuen. Simplement ho deixo aquí. Sí que li demano, sincerament, que del tema de normalització lingüística de la policia m'agradaria saber la seva opinió.

I del tema que volia parlar per acabar amb aquest tema o, diguem-ne, que vostè ha al·legat, és el tema dels avals. A veure, primer, la pedra hi és no pas perquè ens interessi a nosaltres, senyor Pujol; la pedra hi és perquè, bé, a vostès els interessa de moment no treure-la. Aclareixin-ho d'una vegada, i ja està, estarà trenta fora del camí, tot recte i endavant; si no allà hi serà la roca, allà hi serà, no pas perquè a nosaltres ens interessi, no tinc cap mena d'intenció de continuar amb aquest tema després del debat de política general si s'aclareixen totes les qüestions que s'han d'aclarir. Ara, si no s'aclareixen, evidentment, amb legitimitat hi tornarem. Però, vostès són els mateixos a blindar-se.

A veure, el tema de la Caixa de Tarragona. Bé, vostè en principi ha llegit una bona part d'un informe que em donava finalment la raó a les sis preguntes que jo li he fet en bona part..., no, a les sis reprovacions que jo li he fet. Pràcticament em tornava a donar la raó, sí, no s'estranyi, no faci aquesta cara d'estranyat, ara li ho diré.

Primer, el tema de la Caixa de Tarragona; al març diu que el compte no és afectat. El nostre Grup i algun altre grup d'aquesta cambra al març i el mes d'abril diem que sí. Llavors, qui s'ha de creure més; els uns o els altres? Perquè no ens creien, a aquests grups d'aquesta cambra, quan dèiem que sí, que estava afectat; ells deien que no, nosaltres dèiem que sí; per què no ho miraven, per què no ho investigaven, eh? Això calia dir-ho.

Una altra qüestió, tres preguntes sobre aquest tema: com pot ser que la Caixa de Tarragona falsifiqui un document que fa referència a 1.000 milions de pessetes? I per la Llei de caixes, com pot ser que, de fet, el Govern català –ja ho

sap que hi té competències—, com és, doncs, que no hi intervé i no obre un expedient a la Caixa de Tarragona? I, finalment, per què el Consell Executiu no ha fet res davant la falsificació d'aquest document de 1.000 milions que han estat desviats, per què no ha fet re? Aquestes són les preguntes que sobre el tema de l'aval m'agradaria que també informés.

De l'informe de la Intervenció General, de 7 de juliol, a la pàgina 16 —que vostè això no ho ha dit— diu que «el compte 100/2» —el dels 1.000 milions de pessetes, diu textualment— «hagués pogut posar en perill el projecte». Això ho diu a la pàgina 16 de l'informe d'Intervenció General de 7 de juliol. I per això nosaltres, que estem a favor del projecte de Port Aventura com el que més, nosaltres que estem a favor del Port Aventura com el que més, diem que ja que l'informe diu que hauria pogut posar en perill el projecte, home!, suposo que d'alguna manera això té un valor, això té una importància, eh?

I, finalment, del tema de la Caixa, deixi'm dir, president: no ens faci aparèixer ara, perquè no és cert i, a més a més, no, en cap moment seria la nostra intenció, com si Esquerra Republicana de Catalunya no fes o no donés importància a la Caixa de Tarragona, tota; és una entitat sòlida —vostè ho ha dit—; és una entitat de servei a tota una sèrie de comarques, a tota una part del país; i tant que sí!, i ha d'anar bé i ha d'anar endavant i no ha de representar cap censura per a la Caixa. Hi ha hagut un canvi de director, hi ha hagut una direcció antiga que..., i una de nova..., però, en definitiva, el que hi ha hagut també són unes irregularitats que sí que afecten l'entitat; s'han d'aclarir i prou! I nosaltres desitgem el millor futur per a la Caixa de Tarragona i tot el suport, com a totes les altres caixes o entitats que calgui. Per tant, no és allò altra vegada que estem en contra de Port Aventura, contra Tibigardens, perquè critiquem una actuació d'uns avals o d'una cessió determinada i ara estem contra la Caixa de Tarragona, no! No ens faci entrar en aquest acord perquè li tenim tot el respecte i li desitgem —ho torno a dir— el més gran futur. Separo i vull separar de manera molt clara persones concretes de la Caixa de Tarragona; una persona que signa un paper no és una caixa, president, així com vostè tampoc és el país, i això que quedi clar.

Les set, les sis reprovacions que li he dit abans... I he dit que el que vostè m'ha llegit m'ha donat la raó. Escolti'm, en tot això que deia, que diu l'informe, per què —punt primer—, per què no van controlar amb eficàcia la utilització de l'aval? Sobretot coneixent que el senyor De la Rosa, a qui se li concedia, a les seves empreses, era una persona que havia deixat un forat avui equivalent segurament a tres, quatre, cinc-cents mil milions de pessetes, en diners d'avui, a la Banca Garriga Nogués; sabent que era una persona més aviat poc fiable des d'aquest punt de vista, per què no se li va fer un seguiment acurat, diari, constant?

Punt dos: per què no es va investigar amb eficàcia en els moments de les primeres denúncies parlamentàries que vam fer diferents grups d'aquesta cambra? O no tenen valor les paraules dels diputats? O en tenen més només els de les caixes o de determinats sectors? Per què no es va actuar

contra el senyor De la Rosa, directament, que desviava una part dels diners, que ocultava informació?, o contra la Caixa de Tarragona, com li he dit?, i per què no es van investigar altres denúncies?

Per tant, ja veu, president, que finalment aquelles preguntes que jo li feia, o aquelles reprovacions que jo deia, vostè en aquest informe no me les ha pas tombades, ni m'hi ha pas donat arguments que les contradiguin. Per nosaltres són reprovacions polítiques i representa que vostès han d'assumir responsabilitats polítiques; és tot i no una altra cosa.

Llàstima que no puguem parlar, no puguem seguir amb el debat sobre el tema de les elits econòmiques i el tema industrial, perquè és un dels temes que també ha intentat, diguem-ne, fer dir coses que jo no he dit. Només, en resum, sobre aquesta qüestió, jo en cap moment he dit, president, que no ajudessin l'empresa petita i mitjana en alguns moments, en espais, que no es fessin un esforç en el tema dels botiguers, en el turisme, en altres sectors productius... No, no ho he pas dit; seria una irresponsabilitat per part meua perquè seria negar realitats de govern. Però també li he dit, president —i ara li demano que m'escolti perquè llavors, si no, tot això llavors diu que jo faig una llista telefònica i vostè no sen'assabenta, perquè no m'ha escoltat—, també li he dit, malgrat tot, que el que ens preocupa de fons de tot aquest afer és aquesta reflexió que m'agradaria que entengués no com una reflexió de cara a la televisió, és una reflexió que faig en aquesta cambra i que la faig a vostè i al seu Govern, president, perquè ens preocupa que, a Catalunya, s'hi instal·li una determinada cultura que, a més a més d'ajudar òbviament sectors productius —només faltaria—, el que faci sigui apuntalar i subvencionar i prioritzar bàsicament la riquesa, els rics. I aquesta és la cultura en què Convergència i Unió ha caigut en àmbits nacionals i en molts àmbits locals i comarcals, dissortadament. I això em penso que no és pas ben bé un ajut a aquesta economia productiva de base ni és pas ben bé o no lliga gens amb els valors i les reflexions moralitzants que ens va fer ahir a l'última part de la seva intervenció.

És això el que dèiem i no una altra cosa. I espero, president, que continua segurament escoltant en aquests moments, si més no poc, espero, president, que aquesta reflexió el faci reflexionar a vostè i faci reflexionar el seu Govern, que és, finalment, el que ens interessa quan parlem de tot el que ha passat: casinos, De la Rosa, els avals de determinats organismes de la Generalitat, Planasdemunt, i podríem continuar amb algun altre encara. És això el que ens preocupa, i a moltes comarques i a molts pobles: aquesta cultura d'ajut a la riquesa, de subvenció a la riquesa i que deixa una bona part del país a la seva dissort. I amb això evidentment si més no deixar clar que aquesta no és la posició d'Esquerra Republicana. Jo..., el partit dels botiguers, diuen que és vostè, també ho som nosaltres, modestament, sap? També ho som nosaltres i també donem suport i ajudem l'empresa petita i mitjana i el treballador assalariat i el treballador autònom. Aquí ningú té el monopoli ni de cap sector social i, evidentment, em penso que ningú ho ha de pretendre. No ho pretengui

tampoc per al seu grup. Tampoc ho pretenem per a nosaltres. Defensem, en tot cas, aquests sectors, que són els que fan tirar el país endavant.

Jo no li volia plagiar res. Li feia, em semblava, un honor, no?, justament en reconèixer que va definir molt bé la gent que s'aixeca d'hora cada dia, la gent que treballa, la gent que ho fa bé o ho pretén fer –la feina feta no té..., en aquest cas, doncs, té un gran futur la ben feta i la mal feta no en té cap–, que procura vendre, procura cobrar, que no quedin, diguem-ne, impagats, i procura, d'alguna manera, que en tregui un benefici personal i que pugui, reinvertint, fer créixer Catalunya. Això és el que importa. I això no només ho fan vostès, no només ho volen vostès. Sap qui ho fa, això? El país. El país real. Ajudin aquest país i deixin de subvencionar la riquesa.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. President de la Generalitat, té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Sobre el tema de la normalització lingüística hi ha, efectivament, aquest projecte del qual vostè ha parlat. El que hi ha és que nosaltres, en aquests moments, abans de tirar-lo definitivament endavant, aquesta nova passa endavant, volem fer dues coses que ens semblen més necessàries, més immediatament necessàries. I una és la consolidació en la política que estem fent, lingüística, en el camp de l'ensenyament, i l'altra és –en això potser no estarem absolutament d'acord o totalment d'acord amb vostè– que ens agradaria arribar a un consens –vostè ho ha dit, que també voldria un consens–, però és clar, ja també li admeto que potser no es pot arribar a la unanimitat, però de tota manera –de tota manera– voldríem encara fer un esforç per veure si aconseguim un acord molt més ampli. Perquè aquest és un tema en el qual, de sempre hem dit que volíem anar d'aquella manera que ens semblés sempre que el cos social ho assumia. I és clar, el cos social de tota manera, avui, es digui el que es digui –ja no entraré tampoc en cap mena de discussió–, ho assumeix quan de 280.000 nois que es podrien acollir a l'atenció individualitzada se n'hi acullen 79. Per tant, això és una cosa que està en vies de consolidació. Però no es tracta tampoc, diguem-ne, de precipitar-se i, ho repeteixo, voldríem fer un nou esforç que si fos possible arribés a tothom, de consens.

Pel que fa a l'acord de policia no li puc dir gaire cosa més, a part del que vaig explicar ahir, perquè el que hi ha és que hi haurà una incorporació que, com a mínim –que, com a mínim– serà de 700 nous agents anyals, com a mínim. Poden ser, segons com, més, vinguts directament de l'escola, però a part d'això, com sap, hi ha previstos aquests concursos oberts, i aleshores, a mesura que els anem tenint, doncs, anirem discutint a nivell de la Junta de Seguretat i anirem veient a veure com fem aquest desplegament. En aquest moment no estava previst, no hi ha per part de la Generalitat, la previsió feta de si després d'Osona ha de venir el Bages o ha de venir el Baix Ebre o ha de venir l'Alt Empordà. No hi és això encara en aquest moment. El que hi ha és l'acord, que em sembla –he vist que hi havia unes opinions bastant con-

cordants, aquí–, que em sembla que és –ho repeteixo– un acord prou positiu.

Home, si vostè va llegir les meves declaracions –ho dic perquè em sabia greu que realment pogués quedar aquesta imatge–, a mi no em rellisquen les opinions de l'oposició; el que vaig dir en un moment, en un lloc concret que cremava per aquí, per allà, i pel davant i pel darrere i pertot arreu, que em va dir, va venir una persona, un periodista i em deia: «Escolti, l'oposició diu...» –«Escolti, miri, en aquests moments, en aquests moments, el que pugui dir l'oposició em rellisca; ja en parlarem un altre dia, ara jo tinc una altra preocupació.» I em sembla que la resposta en aquell moment i en aquella circumstància, com tot sempre, no era tan desencertada. I en tot cas el que li vull dir és que em sembla que si se m'hagués escoltat atentament abans... Tots, quan parla l'altre –a mi també em passa–, estem prenent notes i apunts i de vegades potser no agafem el matís. Això li passa a vostè i també em pot passar a mi. Perquè jo, quan he parlat d'humilitat, jo he requerit i he reclamat de l'oposició determinades mides positives, però la humilitat l'he aplicat a nosaltres, al Govern de la Generalitat. I he dit: «Amb onze morts i 65.000 hectàrees cremades no es pot anar amb l'aire triomfalista, sinó que s'ha d'anar amb aire d'humilitat.» I per tant, això és aplicable a nosaltres, no a vostè, als quals, en canvi, sí demanava altres actituds.

Miri, d'inspecció a les caixes no se n'envia cada dia. No se n'envia cada dia, i menys quan es tracta d'una caixa com la de Tarragona, que mereixia –i mereix, i subratllo «me-reix»– tota la confiança. És a dir, s'envia una inspecció molt de tant en tant. Escolti: molt de tant en tant. Entén el que vull dir? No s'envia ni cada dos mesos ni cada sis mesos ni cada any, una inspecció d'aquest tipus. I per tant no té res d'estrany que passés el que va passar. I per altra banda li torno a dir com, d'acord amb l'informe que li he llegit abans, que no és de ningú dependent de la Generalitat, tal com es va fer internament aquesta operació no podia ser –no podia ser– detectada. Aquesta és la realitat. De fet, es va dir que podia estar afectat, com a hipòtesi, es va dir per part d'alguns sectors polítics, aquest aval el dia 22 de juny. Concretament, el conseller en va tenir notícia el dia 21 de juny, però de fet havia deixat d'estar afectat ja. Havia deixat d'estar afectat exactament i, per tant, era disponible novament a partir del 28 de febrer. I se n'havia perdut, per dir-ho així, la traça, i només es podia recuperar la traça a través d'alguna, diguem-ne, indiscreció o alguna... –en fi, és igual, el que sigui–, alguna comunicació que vingués de dintre mateix de la Caixa.

I finalment, veig que vostè no m'ha reclamat una cosa que jo ara voldria comentar. No me l'ha reclamada, però com que no me l'ha reclamada, però sé que, en fi, avui el diari en parla, etcètera, li vull donar unes precisions sobre un tema que va relacionat amb el cas del senyor De la Rosa. Perquè vegi que em creia que m'ho hauria reclamat, francament. Però no m'ho ha reclamat, però encara que no m'ho hagi reclamat jo li ho vull donar i, a més a més, li ho puc donar ara, cosa que aquest matí no li hauria pogut donar amb

tant de detall, perquè m'ho havia de fer preparar, no? Que és el tema aquest de la compra de l'edifici del Consorci Nacional del Leasing, i que el mateix diari –perquè jo ara aquest migdia sí que m'ho he llegit–, el mateix diari diu que a 595.000 pessetes per metre quadrat, en aquell moment, a més, que era un moment d'un gran *boom* urbanístic, d'un gran *boom*, doncs, era un preu perfectament correcte: 595.000. Després diu que, en canvi, al final –i no sé per què ho diu, perquè realment el preu van ser 595.000– parla de 618. Però en fi, de totes maneres, 595, 618, estava dintre, com ara veurà, estava dintre de l'escala, dintre de la forquilla de preus normals en aquell moment.

En aquell moment, per exemple, la Generalitat tenia una sèrie d'ofertes, perquè el que sí que li he de dir és que la Generalitat, d'edificis, n'ha comprat una pila, no? –n'ha comprat una pila. Que per cert, sempre que els ha comprat, jo, que en això sempre més aviat sóc covard i em fa angúnia gastar massa en immobles, sempre els he trobat cars, i després ha resultat al cap de molt poc temps que havien sigut un gran negoci. El primer que va comprar va ser la torre Muñoz –la torre Muñoz i el palau Robert–, que es va comprar per 650 milions de pessetes al Banc Central, que ho va propugnar concretament el que aleshores era conseller d'Economia, que era en Ramon Trias, i que a mi em va semblar, vaig tenir una discussió: «No vols dir que això és massa car?» És clar, imaginin-se, segons això va ser una ganga i ara és una de les coses bones que té el patrimoni de la Generalitat. I es va comprar l'edifici de la Pirelli, i s'ha adquirit, diguem-ne, opció de compra, doncs, del Palau de Mar. I es va comprar l'edifici aquell, alt, en el qual hi ha el Departament d'Ensenyament. I ara, a través d'un sistema que ens permetrà un pagament molt dilatat en el temps, perquè, si no, no ho podríem fer, comprem l'edifici de l'IBM i, en canvi, pretenem vendre'ns l'edifici on hi ha actualment el Departament d'Ensenyament.

Vull dir amb això... N'hi podria dir molts més, de casos, no?, potser no tan importants. Vull dir que no té res d'estrany que la Generalitat compri edificis, sobretot perquè vostès mateixos poden comprovar molt sovint que alguns dels nostres departaments, per exemple el Departament d'Indústria, el Departament de Comerç i el Departament d'Agricultura, estan en situació molt, molt i molt precària.

Però i per acabar el que li vull dir és que les ofertes d'immobles que vàrem tenir a l'any 91 –no li dono el detall dels immobles, però si vol els el puc donar, també–, doncs, el preu de venda en pessetes per metre quadrat, sempre naturalment en carrers com són, en fi, les Escoles Pies, passeig de Gràcia, Diagonal, Francesc Macià, Gran Via, carrer Tarragona, oscil·lava entre el més barat que ens havien ofert, que era un a General Mitre - Doctor Fleming, de 531.000 pessetes per metre quadrat, fins al més car de 918.000, concretament a la Gran Via. Però tot 627.000, 781.000, 814.000, 583.000, 621.000, 655.000, etcètera, i concretament aquest eren 595.000.

Bé, ho dic perquè vostè veig que després no hi ha insistit i, per tant..., però com que realment tots aquests temes, la

veritat, cada vegada veig més clar fins a quin punt..., m'ado no més fins i tot a mesura que hi vaig reflexionant, com l'actuació nostra pot tenir aspectes de difícil comprensió. Hi poden haver hagut errors, però en canvi ha estat feta molt en la línia del que hem de fer. Crec, doncs..., m'ha semblat que, encara que vostè no se'n recordés, era bo que jo li recordés que, potser en la guia telefònica –i no es molesti, per favor, li ho dic amb tot el «carinyo»–, en el moment que vostè feia l'elaboració de la guia telefònica, l'ha citat, i dic: «Doncs mira, aquest, si ell no m'ho demana, jo li ho explicaré.»

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Cinc minuts per a contrarèplica.

El Sr. COLOM: Gràcies, senyor president. Senyores diputades, senyors diputats, hi ha «carinyos» que maten! (*Ria-lles.*) Perquè malgrat tot no ha pogut resistir la temptació de tornar a parlar de la llista telefònica. Si us plau, no hi tornem, amb aquest tema, perquè em sembla que no –i li dic amb tota sinceritat, de nou, i cordialitat, president–, no és la manera. Jo he posat tota una sèrie de temes, vostè ha respost els que ha cregut. M'ha dit «quins prioritzes?», jo he dit quins prioritzo, i punt. I els altres, doncs, simplement lamento que no me'ls hagi respost en el nivell que jo creia que els podia respondre. No tots, però sí alguns més. Per tant, això. Deixem els «carinyos» a banda.

Sobre el tema de normalització lingüística. Primer, voldria dir que tot allò que volem –i això en la nostra cinquantena d'esmenes a l'avantprojecte que ens va presentar el Govern per a l'actualització de la Llei de normalització lingüística ho dèiem–, tot allò que volem per a la llengua catalana vull deixar clar que ho volem també per a la llengua aranesa i, per tant, encara que parlem de la nostra Llei de normalització, és bo que també recordem que això ho volem també per a l'aranès.

En aquests últims..., en aquesta dècada llarga d'aplicació d'una política lingüística a Catalunya, hem de reconèixer que, mercès a la llei actual, Catalunya ha avançat –i ho hem dit– bàsicament en tres àmbits, sobretot en l'ensenyament primari, el bàsic, vaja; no en l'universitari, i més que en l'universitari, però no suficient, crec, en l'ensenyament secundari, però globalment ha avançat i això és positiu. I hi ha un gran consens al voltant de la política de normalització lingüística a l'ensenyament –sortosament. Ha avançat també en l'Administració de la Generalitat de Catalunya i en l'Administració de tots els ajuntaments de Catalunya. Només faltaria, però és així, i és positiu. I ha avançat ràpidament. I també cal dir l'enorme esforç que han fet tots els ajuntaments de Catalunya en el compliment de la Llei de normalització lingüística. I ha avançat també en els mitjans de comunicació públics de la Generalitat de Catalunya; també és cert. Tres àmbits on hem avançat, tres àmbits pels quals ha valgut la pena l'actual Llei de normalització lingüística. Però no ha avançat en molts altres àmbits importantíssims.

Ahir ho vau reconèixer: en l'Administració de justícia és una vergonya; és una vergonya pública que no arribi ni al 3% el total d'actuacions que es fan en l'Administració de justícia de Catalunya que siguin fets en la llengua pròpia de

Catalunya, i el 97, 98% es fa en llengua espanyola exclusivament. I en aquest àmbit l'actual Llei no ens val, i no només en aquest àmbit no ens val; perquè no hi ha voluntat, en part, d'ajut de molts jutges, de molts advocats, de molts funcionaris de l'Administració de justícia. Per això reclamem també el traspàs urgent del funcionariat de l'Administració de justícia, per poder actuar en aquest àmbit, president.

I tampoc funciona aquesta Llei o no ens és bona aquesta Llei en l'àmbit d'actuació socio-econòmica a Catalunya: el món del comerç, el món de l'etiquetatge... L'etiquetatge..., a veure, més de deu anys han passat d'aplicació de la Llei, i que pràcticament no hi hagi, diguem-ne, cap dels productes de gran mercat a Catalunya que estigui redactat o que estigui etiquetat en català... Són molts productes petits, és cert, i important el treball que fan moltes petites indústries per etiquetar els productes en català, però no a l'àmbit farmacèutic, per exemple, un desastre, i en molts altres àmbits. I aquí, per tant, hi ha d'haver una correcció de la Llei, una modificació de la Llei.

També en tota la vida mercantil en general, i en molts altres àmbits que tots coneixem. Simplement, remarco que ens sembla urgent que hi hagi un nou impuls —ja fa anys que ho estem dient, i ara ens pensàvem que entràvem en un bon camí— en l'àmbit de la normalització lingüística a Catalunya.

I celebro, president, que tot i que ha començat dient que potser en aquest tema no coincidirem..., jo em penso que sí que hi hem coincidit finalment; coincidit que és bo el consens, que hem de buscar el consens, però que difícilment a hores d'ara és previsible que hi hagi unanimitat. I, per tant, seria irresponsable esperar una unanimitat que no es produirà per aquesta quinta columna que actua en una altra freqüència, en una altra ona, a Catalunya, però que representen el que representen i avui són minoria i la majoria pot fer perfectament el consens. I estic d'acord que la resta de forces polítiques —que em sembla que tots hem demostrat ganes d'arribar a aquest consens—, tothom teníem esmenes a fer molt altes; a nosaltres segurament aquesta Llei ens semblava, la reforma de la Llei, l'avantprojecte ens va semblar bo, però el volíem modificar a l'alta. Segur que algun altre grup voldria modificar-lo una mica més a la baixa. I estem disposats a fer..., a arribar aquest acord i a aquest consens, rebaixant algunes posicions, però fent que a partir d'ara, els deu anys que vénen, els cinc anys que vénen, es pugui actuar en tots els àmbits en què la Llei de normalització lingüística no ha funcionat o no funciona prou.

Jo li he reclamat abans allò de la compra d'aquells edificis; no ho he prioritzat després. Celebro que ens hagi explicat una llarga llista de compres que han fet —tampoc ha respost el que jo volia que respongués, de totes maneres, perquè no era això. I, per cloure les meves intervencions, suposant que no hi hagi cap més intervenció per part seva, li haig de dir amb quin sentiment me'n vaig d'aquesta tribuna pel que fa al tema que plana en aquest debat de política general, que és tots els escàndols, i sobretot els escàndols de corrupció a Catalunya, i sobretot l'afer De la Rosa. Me'n

vaig d'aquesta tribuna decebut; decebut perquè vostè s'ha continuat blindant, senyor Pujol —vostè s'ha continuat blindant, senyor Pujol. És trist veure un govern a la trinxera, amagat, eh?, a les casernes d'hivern, sobre aquest tema, no volent assumir cap responsabilitat política, quan n'hi han, de responsabilitats polítiques, i s'han de depurar, al nostre entendre. I és trist, molt més trist encara, veure la força que té l'engranatge de poder que l'envolta; la força que té l'engranatge de poder i la força que tenen aquestes elits financeres impresentables, a les quals vostès tenen massa —massa— servituds.

Gràcies, senyor president, senyor president de la Generalitat, senyores diputades i senyors diputats.

El Sr. PRESIDENT: Gràcies, senyor Colom. Correspon ara intervenir el Grup Parlamentari Socialista. Té la paraula l'illustre senyor Obiols.

El Sr. OBIOLS: Moltes gràcies. Molt honorable senyor president, senyores diputades i senyors diputats, quan fa un temps es va inaugurar l'autopista Terrassa-Manresa, i després d'haver-la recorregut, en qualitat de president del nostre Grup Parlamentari Socialista em vaig sentir en l'obligació de prendre una iniciativa poc agradable, que va ser la de demanar que durant un període, un període estrictament necessari, aquella autopista fos tallada i es realitzessin les tasques de rigor per evitar que poguessin haver-hi esllavissaments en els talussos i aiguavessos d'aquesta. Érem perfectament conscients aleshores no sols del poc cas que se'n faria des del Govern i des de la Conselleria d'Obres Públiques, sinó també del risc que corríem —i que efectivament es va produir com a fet— de ser acusats de negatius, de ser acusats d'alarmistes, de ser una vegada més factors d'intents de desprestigi permanent, utilitzant qualsevol cosa de l'acció de govern de Convergència i Unió... Però nosaltres sabíem de què parlàvem. Ho sabíem perquè vam parlar amb experts i amb tècnics; ho sabia jo també perquè, com vostès saben, jo sóc geòleg de formació.

Les roques —i no eren petites algunes d'elles, de més de dues tones— van caure. I, per cert, no van caure en els recents aiguats, que hauria pogut ser motiu d'una excusa, perquè han estat aiguats realment molt potents; no, no; van caure abans. I l'autopista va ser interrompuda, i les obres que calia haver fet en el seu moment es van fer, i se n'haurien de fer —per cert, senyor Culler— algunes altres encara, i si vostè estigués amatent a aquest problema, segur que em donaria la raó.

Per una gran sort, senyor Pujol, no hi ha hagut víctimes a l'autopista Terrassa-Manresa. Per cert que tenim aquí, a l'hemicicle, un diputat i alcalde de Manresa que va estar ben a punt de ser una víctima d'una esllavissada. Les obres d'assegurament dels talussos i els aiguavessos d'aquella autopista eren de rigor en el seu moment i ho continuen essent.

Si vaig recordar aquesta història ahir, senyor Pujol, és perquè vostè va posar el símil que se li havia travessat una roca, una pedra, en el camí. I vaig pensar en aquell moment que, com en aquella ocasió, no servia de cap manera, no podia convèncer la gent que pensés amb el cap dir que aquesta

pedra en el camí era fruit de l'atzar, com no han estat fruit de l'atzar, sinó de la manca de rigor, les roques de dues tones que han caigut a l'autopista de Terrassa-Manresa.

Vaig pensar també que en aquesta ocasió s'havia de fer sentir la veu de l'oposició, una veu que no és una veu que soni per primera vegada a l'entorn d'aquesta roca, la d'ara, d'aquesta pedra d'ara. Perquè la veu de l'oposició s'havia aixecat —i amb força, per cert— per alertar sobre els riscos considerables que es produïen justament allò que s'ha produït. És a dir, que les roques de l'autopista Terrassa-Manresa i la roca que vostès tenen en aquest moment al mig del camí no són conseqüència de la casualitat, no són fruit de l'atzar: són una conseqüència de coses que s'havien fet malament.

Aquesta roca en el camí condiciona totalment el debat d'avui; em sembla que és evident. I nosaltres —no cal que els ho digui— tenim un gran interès, per motius polítics obvis i evidents, que aquesta roca en el camí sigui apartada. Tenim molt d'interès que vostès la treguin, aquesta roca del camí, perquè som conscients que aquesta situació és greu, som conscients d'una peculiaritat d'aquest debat d'orientació política general que hi confereix una certa tristesa, un element de preocupació per les institucions del país, pel mateix prestigi de la Generalitat.

I des d'aquest punt de vista i amb aquesta actitud és que pujo a la tribuna. Jo sé que ha existit —i és lògic que sigui així—, que ha existit i existeix l'interès de mirar amb lupa fins a quin punt l'estratègia del nostre Grup Parlamentari es modificava com a conseqüència del clima de col·laboració que en el marc de la política espanyola existeix entre socialistes i Convergència i Unió. I els haig de dir, a tots aquells que ens miren amb lupa, que nosaltres no hem tingut ni tenim de girar el rumb de la nostra activitat en el Parlament, perquè, essent com som un partit de govern, essent com som un partit amb àmplies i altes responsabilitats en l'Administració local i estatal, essent com som un partit de clara vocació de govern, mai no hem exercit una oposició cridanera o estripada, i sempre, per contra, hem intentat, hem procurat posar l'accent en les propostes de govern. I avui també ho farem.

Com a partit de govern, avui proposarem iniciatives, i eventualment acords, en tot allò que permeti superar els problemes actuals, i en particular els més greus problemes avui presentats al Govern de la Generalitat de Catalunya. Ho farem amb lleialtat, sense dissimular els fets, sense silenciar els desacords. Quan veiem que fracassen determinats aspectes importants de la seva gestió, nosaltres no ens n'alegrem: ens sentim obligats, per la nostra responsabilitat com a partit d'ampli suport popular a Catalunya i com a partit de govern a Catalunya, d'assenyalar sense dissimulacions aquells errors que creiem que s'estan produint, com feia un instant referència als greus errors de gestió que es van produir al voltant del control de l'autopista Terrassa-Manresa. Ho fem guiats per una fidelitat a uns fets concrets: som representats del poble, volem una Generalitat amb un prestigi reconegut, volem l'aprofundiment de l'autogovern de Catalunya, vo-

lem a Catalunya un govern que treballi bé per millorar la situació concreta dels ciutadans i les ciutadanes de Catalunya, les seves condicions de vida, les seves condicions de treball, el futur dels seus fills, que vol dir el futur del nostre país, el futur de Catalunya.

I cal dir —i ho dic— que, malgrat la tensió i fins i tot, la tristesa del debat, motivades per aquests problemes greus que vostès tenen al davant, hem d'afirmar que el camí és bo, que la situació del país i les perspectives del país són bones, que millora la situació econòmica i que especialment ens trobem en una situació política específica molt peculiar, que és especialment favorable per al desplegament de la nostra autonomia. Un fet simbòlic, esdevingut fa poques setmanes, el debat sobre les autonomies que va tenir lloc al Senat, potser pot exemplificar això: el fet que el president del nostre partit fos el primer senador a utilitzar la nostra llengua nacional al Senat, i el mateix contingut de les intervencions del president de la Generalitat, que jo crec que per primera vegada vaig escoltar amb interès i amb simpatia, com les declaracions d'un president de Catalunya, un president de la Generalitat, així ho testimonien.

Però hi ha una pedra en el camí. I vostès han d'apartar aquesta pedra del camí. I l'oposició té l'obligació d'impulsar-los a vostès que apartin aquesta pedra del camí, i és allò que estem intentant. En què consisteix, aquest gran obstacle al mig del camí? En els greus problemes plantejats per les relacions entre un financer, i l'escàndol financer de gran magnitud que ha protagonitzat aquest financer, i l'acció del Govern de Convergència i Unió.

El president Pujol va planejar i ha intentat, d'una manera o d'una altra, conduir les seves intervencions en aquest debat al voltant d'un enfocament precís, diguem-ne defensiu. Quina ha estat la relació del seu Govern amb el senyor De la Rosa? I la resposta va ser ahir i ha tornat a ser avui que l'única relació entre el senyor De la Rosa i el Govern de Convergència i Unió, i el partit de Convergència i Unió, ha estat la relació Tibigardens, i molt concretament la relació aval de 10.000 milions de pessetes per a Tibigardens.

«Ningú ha demostrat» —va dir ahir el president— «ni podrà demostrar que el meu Govern hagi tingut cap altra relació amb Javier de la Rosa que pugui aixecar cap sospita» —cap altra relació amb Javier de la Rosa que pugui aixecar cap sospita. Parlem, doncs, d'aquests elements, si em permeten, i ho faré d'una manera sistemàtica i, en el meu intent, ordenada.

Parlem, en primer lloc, de Tibigardens, perquè és cert que una relació, una molt important relació entre el Govern de Convergència i Unió ha estat la relació amb Javier de la Rosa al voltant del projecte de Tibigardens.

El projecte de Tibigardens és ben conegut. Ha estat per al president de la Generalitat, una mica, un element emblemàtic, com la nineta dels ulls. Hi ha un mecanisme, que jo recordaré, per als que no ho recordin en aquests moments, que és un cert mecanisme de paral·lelisme o de comparança entre el projecte Tibigardens i el gran projecte dels Jocs Olímpics de Catalunya, o de Barcelona. En un moment de-

terminat, gener del 86, quan encara no s'havia produït l'adjudicació dels Jocs Olímpics —recordo això perquè em sembla que és important, per calibrar—, les declaracions..., el president fa unes declaracions a la premsa barcelonina, concretament a *La Vanguardia*, dient el següent: «Des del punt de vista econòmic, de creació de treball i de riquesa, és evident que aquest projecte és molt més important que els Jocs Olímpics, molt més important, i sobretot molt més permanent». Es comprèn perfectament que, si l'avaluació prèvia que es feia del projecte era de dir «serà molt més important i molt més permanent des del punt de vista econòmic, i de creació de llocs de treball, etcètera, que els Jocs Olímpics», s'hi donés una màxima prioritat.

El senyor president ha dit que l'actitud dels socialistes, o de l'oposició —em sembla que va dir de l'oposició—, ha estat molt reticent a l'entorn d'aquest projecte. Nosaltres no hem estat reticents a l'entorn del projecte: nosaltres hem estat reticents en relació amb determinats aspectes de com es generava i es gestionava el projecte; hem estat reticents a l'entorn de la vinculació que es va presentar, en un moment determinat, d'una manera tan taxativa com la que es presenta ara, la vinculació amb Javier de la Rosa entre la construcció d'un parc temàtic a Vila-seca i Salou i una gran operació immobiliària per poder-lo finançar. En moltes ocasions —i el *Diari de sessions* n'és testimoni— es va dir que no hi hauria parc temàtic si no hi havia prèviament, o paral·lelament, una gran operació immobiliària que el permetés finançar. I ara ens trobem en un moment en el qual aquesta vinculació amb una gran operació immobiliària no és una condició *sine qua non*, perquè, si tot va bé —i esperem que vagi bé—, s'inaugurarà el parc de Port Aventura sense que aquesta operació immobiliària s'hagi efectuat.

Després es planteja també com a condició *sine qua non*, absolutament imprescindible, la vinculació amb Javier de la Rosa: o Javier de la Rosa posa els diners o no hi ha parc temàtic a Vila-seca i Salou. Així de clar i així de rotund, i així de simple i així de difícil de comprendre. Com a mínim, accepti'ns que tenim la mateixa reserva a l'entorn d'aquesta afirmació taxativa que la reserva que vam tenir —i els fets ens han donat la raó— a l'afirmació exactament emfàtica, taxativa, de dir: «No hi haurà parc temàtic si no hi ha una gran operació immobiliària paral·lela a les inversions en el parc temàtic.»

Nosaltres ens vam oposar a aquest lligam ineluctable entre parc temàtic i una gran operació immobiliària als voltants del parc, protegida per una llei específica, perquè dubtàvem, i continuem dubtant, que una operació d'aquest tipus mereixés el qualificatiu d'utilitat pública.

I, pel que fa a la concessió de l'aval —i no m'entretindré sobre la qüestió d'aquest aval, perquè em sembla que ja moltes coses s'han dit i, si s'accepta la iniciativa de la Sindicatura de Comptes per fer una valoració total, exhaustiva i minuciosa d'això, tindrem sens dubte, en aquest Parlament, ocasió de tornar-ne a discutir—, nosaltres vam presentar en aquell moment un conjunt d'esmenes a l'aval dels 10.000 milions de pessetes, fonamentalment perquè teníem dubtes

sobre la voluntat i la fiabilitat del senyor Javier de la Rosa. És evident que els fets, en aquest cas, ens han donat la raó.

La nostra posició ha estat també crítica amb determinades modalitats de la gestió, el to general que prenia l'operació. Jo ara els ensenyaré una cosa, una mica per distendrir l'ambient, però que em sembla particularment il·lustrativa, que és una cosa que m'ha deixat —i posant una cara molt enfadada, i dient que, sobretot, la hi torni— una nena de Tarragona, que és això. (*L'orador mostra a la cambra una targeta.*) La nena de Tarragona que m'ho ha deixat m'ho reclamarà insistentment, i no em perdonaria que no li ho tornés, perquè això és una tarja de gratuïtat per al parc de Vila-seca i Salou, no sé si per cinc o per deu anys. Però la peculiaritat d'aquesta targeta és que pesa molt. La peculiaritat d'aquesta targeta és que té un contrast en una cantonada. La peculiaritat d'aquesta targeta és que és de plata massissa. Aquesta targeta va ser regalada a les personalitats assistents a l'acte de col·locació de la primera pedra d'aquest parc emblemàtic del Govern de Convergència i Unió, d'aquest gran projecte de Catalunya. I a mi no m'agrada que hi hagi nens o nenes de Tarragona que tinguin targetes de gratuïtat en aquest parc de plata massissa. Perquè jo vaig parlar en un moment determinat d'apoteosi barroca del diner, i això és l'apoteosi barroca del diner. Jo vaig parlar en un moment determinat —i en això hem coincidit de vegades amb el senyor Pujol— que determinats valors són insuportables en la nostra societat, i això és un testimoni brutal, això és una gran animalada, senyor Pujol, i amb això nosaltres serem crítics, i serem crítics que un aval de 10.000 milions de pessetes serveixi per cometre, per perpetrar aquestes grans animalades.

Aquesta és la nostra actitud. Més enllà d'això, el nostre desig que aquest parc triomfi, reïxi, que vagi endavant, per descomptat. Però nosaltres direm a l'opinió pública de Catalunya que està assegurat l'èxit d'aquesta gran inversió de desenes de milers de milions de pessetes? No, nosaltres expressarem el nostre desig, però no la nostra convicció. El senyor Pujol, que suposo que deu haver llegit Keynes en alguna ocasió, recordarà el que Keynes diu en la *Teoria general*: «El nostre coneixement dels factors que determinen el rendiment d'una inversió en els anys pròxims és freqüentment molt lleuger i sovint irrellevant; l'afer és en part una loteria.» I jo hi estic d'acord. Jo desitjo que aquest projecte vagi endavant, i faré tot el possible, amb el meu suport i amb la meua crítica, perquè aquest projecte vagi endavant, però en determinats aspectes nosaltres no hem de callar.

L'aval obtingut, de 10.000 milions de pessetes, a un cost inferior al de les circumstàncies normals, per una societat particular que ha utilitzat part d'aquests recursos per a finalitats estrictament privades, planteja un problema que les intervencions del senyor Pujol, per dilatades i prolixes que siguin, no resol. La teoria del caràcter fungible del diner, i per tant la teoria que tot està bé si acaba bé —és a dir, si aquests 1.000 milions de pessetes, malgrat que s'han utilitzat per a altres finalitats, després han retornat i el parc tira endavant, etcètera—, senyor Pujol, aquesta és la teoria, exac-

tament, la teoria que fonamenta el que vostè ahir va denominar la «cultura del *pelotazo*»; no és altra teoria, és aquesta teoria. Però no m'entretindré sobre l'aspecte de l'aval, hi insisteixo, perquè després d'un estudi a fons de la Sindicatura tindrem en aquest Parlament ocasió de tornar-ne a parlar.

Jo no sé fins a quin punt són conscients els membres del Govern, i de la majoria, que es juguen en aquest debat bona part de la seva credibilitat, i amb ella una part també del mateix prestigi de la nostra institució nacional, de la Generalitat de Catalunya. Perquè si es tractés de reduir o de dissimular el problema, de reduir-lo a la qüestió de l'aval, de dissimular la gravetat del mateix problema de l'aval, i després de tota aquesta explicació la roca continués en el camí, què passaria? És a dir, si després surten altres informacions..., no malèvols, no marcades per una voluntat dolenta, diguem-ne, de partits de l'oposició, etcètera, sinó fets objectius, realitats concretes, insalvables, és a dir una roca que no es mou, que està allà, aleshores què passa pel que fa referència a la credibilitat?

El senyor conseller d'Economia, en la compareixença en la Comissió, es va curar en salut. Quan se li va preguntar, per part del diputat Martí Carnicer, si creia que hi havia altres vincles, altres connexions amb la Generalitat de Catalunya del senyor Javier de la Rosa, no va dir que no, va dir: «Crec que no.» I va repetir: «Em sembla que no.» I va tornar a dir: «Jo diria que no, però dic "crec que no".» —Jo diria que no, però dic «crec que no»... I, després, el senyor Pujol ha dit i ha deixat de dir el que ha dit i ha deixat de dir en aquesta tribuna. Aquí hi ha un contrast.

Altres vincles hi són. Alguns han sortit, ja. El tema de la clínica New Teknon... En l'ordre d'empresonament de Javier de la Rosa s'acusa de falsedat aquesta societat per constatar en l'actiu del balanç de Grand Tibidabo un patrimoni del 50% d'accions de Teknon que no es van arribar a consumir, ocasionant unes pèrdues a Grand Tibidabo de 2.200 milions de pessetes, ja que no consta que els 850 milions que en darrer terme també va cobrar Mexans, SA —és a dir, una part de la propietat de New Teknon, SA—, s'ingressessin en la societat.

Quina és la història de la construcció d'aquesta clínica a Barcelona? Jo els ho relataré també breument, i deixaré que treguin, vostès i l'opinió pública, les conclusions que siguin necessàries. El novembre del 89, i després, més avançat, l'agost del 90, es demanen dues llicències d'obres, o millor dit llicència d'obres per a una primera fase i una segona fase de la construcció d'aquesta clínica, a la part alta de Barcelona. L'Ajuntament no fa silenci: l'Ajuntament denega la llicència per a la primera fase en no acceptar la propietat una rebaixa substancial en l'alçada dels edificis i per problemes lligats no sols a l'excés de volum, sinó a la congestió de la zona, amb una trama de carrers molt estrets, pràcticament carrers de no més de vuit metres d'amplada.

Aleshores, es produeix un fet que és un fet notable, no és un fet habitual, no és un fet que es repeteixi cada dos mesos, no és un fet que passi un cop l'any, és un fet que només ha passat aquesta vegada, o com a màxim ha passat una altra

vegada, a l'entorn dels problemes de la Maquinista i dels terrenys de la Gec Alsthom. És a dir, es produeix el fet absolutament..., absolutament no normal, absolutament excepcional: que la Generalitat, el Govern de Convergència i Unió, es subroga la potestat per atorgar una llicència d'obres per a les dues fases de la clínica Teknon. I es tracta, per tant, ja no sols de la presència absolutament emfàtica del Govern de la Generalitat en la inauguració de la clínica Teknon, sinó d'una situació absolutament inexplicable de subrogació de la Generalitat d'una potestat que pertoca a l'Ajuntament de Barcelona i que només, que jo sàpiga, en un altre cas —i em sembla que ho sé—, només en un altre cas s'ha produït. Situació, per tant, que no es pot presentar com una cosa normal, una cosa de rutina. Situació que planteja realment una valoració, uns interrogants, realment, molt importants... Vaja, per dir-ho molt clarament, jo crec que això és un tracte de favor; per dir-ho clarament, és un tracte de favor. Ara, aquesta empresa era una empresa que era propietat del senyor Javier de la Rosa, en bona part, en bona part propietat del senyor Javier de la Rosa. Per tant, ja tenim una altra connexió, una altra relació, i una relació que planteja problemes, que planteja un problema de confiança, de credibilitat, de rigor. Perquè el Govern de la Generalitat, tan excepcionalment, se subroga a les decisions de l'Ajuntament de Barcelona?

Avui, efectivament —i el senyor Pujol s'ha anticipat, perquè ha llegit la premsa, a donar-hi una resposta, però no ha estat des del nostre punt de vista una resposta suficient—, s'informa que un dels punts principals de la investigació judicial sobre els presumptes delictes comesos per Javier de la Rosa al capdavant de Grand Tibidabo gira al voltant de la descapitalització del patrimoni inicial de l'antic Consorci Nacional del Leasing, i una part de la investigació va adreçada a la compra-venda, taxació i presumpta sobrevaloració dels dos edificis que albergaven la seu del Consorci Nacional del Leasing, que van ser venuts. A qui van ser venuts aquests dos edificis? Aquests dos edificis van ser venuts a la Generalitat de Catalunya, i van ser venuts a la Generalitat de Catalunya per un import de 4.100 milions de pessetes.

Nosaltres, en el seu moment —no ara, en el seu moment—, vam fer preguntes al conseller de Medi Ambient, en particular, perquè ens semblava, realment, molt inexplicable que la Conselleria de Medi Ambient i algunes dependències de la Conselleria d'Indústria s'instal·lessin en uns locals, en uns edificis en ple centre financer de Barcelona, en la zona neuràlgica, la més cara, per dir-ho així clarament, de Barcelona, i també perquè ens semblava que la valoració del preu del sòl útil d'aquests dos edificis no era una valoració correcta.

Per tant, aquí també calen explicacions i aquí també hi ha —em sembla—, sense cap presumpció que estem volent buscar coses massa complicades, etcètera, perquè això és molt ostensible, és molt fort, són molts diners, aquí hi ha també quelcom que es pot clarament qualificar d'una operació que privilegia el Consorci Nacional del Leasing. Però qui estava al capdavant del Consorci Nacional del Leasing en el mo-

ment que es va fer aquesta compra per 4.100 milions de pessetes del Govern de Convergència i Unió? Al capdavant del Consorci Nacional del Leasing hi havia el senyor Javier de la Rosa.

Voldríem saber, exactament, què és el que va passar, perquè, hi insisteixo, no per un afany de gratar, per un afany de rigor, per un afany de claredat, què va passar? Per què es va comprar? Per què es van comprar aquests edificis especialment? Per què es van comprar a aquest preu? Per què es van ubicar dependències de la Generalitat de Catalunya en aquesta zona tan cara de Barcelona? Hi ha moltes zones d'absoluta dignitat, moltes ofertes d'absoluta dignitat que no comporten això. Per què es van comprar aquests terrenys, aquests edificis al senyor Javier de la Rosa? I voldríem saber també què va passar en l'àmbit de la intermediació. És a dir, qui va actuar com a *broker* d'aquestes compres.

No estaria tampoc tranquil amb la meva consciència, per desagradable que sigui haver d'aclarir aquestes coses, si no cités també un altre tema que ens preocupa molt, el Grup parlamentari Socialista. Es comenta en aquest moment, per la gent que segueix amb atenció tot l'afer lligat a l'empresonament de l'empresari, diguem-ho així, Javier de la Rosa, que una de les grans dificultats amb què es pot trobar el jutge és que els principals actius de Javier de la Rosa poguessin estar dipositats a la Fundació Quail Espanya, constituïda l'any 1991, i que, teòricament, no podrien ser embargats per ser aquesta una entitat sense ànim de lucre.

D'aquesta Fundació -Quail Espanya- en depenen la societat Nueva Madrugada, que té participacions en diverses empreses, com Grand Tibidabo, la companyia electrònica CERSA, l'agència de publicitat Slogan i Diagonal Investments, propietària, a la vegada, del iot *Blue Legend*, valorat en uns dos mil milions de pessetes, i propietat del senyor Javier de la Rosa.

En efecte, el *Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya*, de data 30 del IX del 92, registra la inscripció, amb el número 572, de la fundació privada Quail Espanya. Jo vull recordar-los que són funcions del protectorat de la Generalitat, pel que fa a les fundacions, examinar els documents anuals que li lliuraran les fundacions, per tal de comprovar el compliment de les finalitats fundacionals i de les obligacions d'aquesta Llei; exigir-ne la presentació dins dels terminis prescrits, quan no es faci voluntàriament, i, als efectes esmentats i quan ho considerin necessari, efectuar la inspecció dels llibres, dels documents i de les activitats de les fundacions.

És per això que crec, també, que aquí hi ha, també, una relació entre el Govern de Convergència i Unió i les seves responsabilitats i l'entramat financer del senyor Javier de la Rosa, connexió que planteja, eventualment, problemes molt greus, i jo crec que és del tot imprescindible que el senyor president de la Generalitat respongui a aquesta cambrà i a l'opinió pública en relació: primer, si en algun moment el Govern de la Generalitat ha exercit les facultats previstes en l'article 13 i 15 de la Llei de fundacions privades en relació amb la Fundació Quail Espanya; segon, si pot assegurar-se,

des del Govern de la Generalitat, que aquesta Fundació ha complert totes les prescripcions legals de la Llei, i que de la documentació presentada no se'n dedueix cap anomalia; tercer, si d'acord amb les facultats que li atorga la Llei, el Govern de la Generalitat pot assegurar en aquest moment, o no, la correcció de les activitats efectuades per la Fundació Quail Espanya.

Tampoc estaria tranquil amb la meva consciència si deixés d'esmentar quelcom que està avui present, com a element d'inquietud en l'opinió pública de Catalunya, una pregunta a la qual no s'ha donat resposta, que és: la relació de membres i ex-membres del Govern de Convergència i Unió i de càrrecs i d'alts càrrecs de la Generalitat de Catalunya que treballen i/o han treballat o han tingut relacions professionals o econòmiques, sense estar, evidentment, en nòmina, amb Javier de la Rosa.

El senyor Pujol ha citat el senyor Vilarrubí com a única persona en nòmina, però, a hores d'ara, em sembla que això és un eufemisme que avui, a Catalunya, no es creu pràcticament ningú; jo crec que ningú. Cal informació sobre això i, en el cas que aquesta informació es doni, caldria també, des del meu punt de vista, una certa valoració. És normal, és repetible?

En resum, fem les preguntes que la gent es fa, i vostès haurien de donar les respostes que la gent demana. Aquestes respostes anirien en el seu propi benefici i haurien de ser respostes basades en una informació nítida i exhaustiva i, eventualment, si escau, en l'adopció de mesures per corregir allò que calgui corregir.

Voldria referir-me ara, breument, al cas Planasdemunt. Entre maig del 92 i octubre del 92, és a dir entre la data en la qual el conseller afirma que té coneixement de possibles irregularitats en la gestió del senyor Planasdemunt o en el capteniment personal del senyor Planasdemunt i octubre del 92, passen cinc mesos; jo crec que hi va mancar diligència i que hi va mancar decisió. El cessament -no ho podem oblidar- es va produir després de la detenció del senyor Planasdemunt, quan ja era pràcticament quelcom absolutament inevitable; abans hi va haver, segons ens diu el senyor conseller -i el creiem-, un parell de converses amb el senyor Planasdemunt, però ens demanem si, realment, tenir un parell de converses amb el senyor Planasdemunt era l'actitud que calia prendre davant de la gravetat de la situació plantejada.

En tot cas, voldríem ser positius en aquest terreny. El que voldríem és que això no es tornés a repetir, assegurar-nos, corresponsabilitzar-nos, eventualment, del nomenament de determinats càrrecs de rellevància. Voldríem establir per a determinats càrrecs de rellevància l'exigència que amb caràcter previ a la seva presa de possessió i sense alterar la competència de l'òrgan en què procedeixi la seva designació, hagin de sotmetre's aquests càrrecs a l'examen de la Comissió pertinent de la cambra d'aquest Parlament, sobre el seu currículum personal i professional. Aquest examen, a l'estil dels *hearings* del parlamentarisme americà, pot representar, certament, una intromissió molt dura en la intimitat i

vida privada d'aquests càrrecs públics, però no ens queda més remei que assegurar-nos. És un plus de transparència que qui vulgui exercir un determinat càrrec haurà d'acceptar.

Acabo de llegir paraules del portaveu de Convergència i Unió en un debat del 19 d'abril de 1994 en el Parlament de Madrid, en el Congrés dels Diputats. El senyor Roca va proposar això, i volem creure que vostès no aplicaran dos pesos i dues mesures i que, per tant, el que proposen en el Congrés dels Diputats ho acceptaran de tot cor en el Parlament de Catalunya.

Deixin-me acabar, senyores diputades i senyors diputats, fent una valoració molt ràpida d'altres aspectes, els que ens preocupen més, en aquest moment, pel que fa referència a l'orientació política general del Govern de Convergència i Unió.

El primer aspecte és el tema de l'endeutament de la Generalitat; jo vaig escoltar amb molt d'interès i vaig compartir la referència que el senyor Pujol va fer en el seu discurs, que cal anar canviant en els governs la cultura de les inversions per una cultura de gestió econòmica eficaç i de manteniment i abaratiment dels serveis. Vostès saben que jo he insistit en aquesta cambra, en altres ocasions, sobre la necessitat, si es fa el discurs de la competitivitat, de ser exemplars pel que fa referència a la competitivitat pròpia. Jo vaig encunyar..., no sé si el senyor Pujol s'ha inventat el terme «economia productiva», a mi em sembla que és un terme de Ricardo, de fa bastants anys, no?, de David Ricardo, però, en tot cas, és igual; em sembla que sí que, de tota manera, vaig usar l'expressió «competitivitat pública», en el sentit de considerar que els organismes públics de Govern han de ser també competitius. Ens alarma, ens preocupa una mica –o, millor dit, bastant– que s'hagi produït el mes de juny una baixa de dos graus de la qualificació del deute de la Generalitat per l'augment del dèficit per part de Modist.

No és una bona notícia. A finals del 91, el deute viu a llarg termini, del conjunt de la Generalitat i de les seves empreses i entitats autònomes, era d'uns 350.000 milions de pessetes; a finals del 94, aquesta xifra, pràcticament, arribarà als 670.000 milions de pessetes. És a dir que en tres anys –1992 a 1994– s'haurà doblat el deute viu a llarg termini, i això ha succeït en el mateix període en què tots hem demanat –o ens hem demanat mútuament– austeritat, rigor, control del dèficit en totes les instàncies polítiques, amb un programa de convergència que està viu i que caldria seguir o mirar d'aproximar-s'hi al màxim. Ens preocupa això, sobretot, al mateix temps, si recordem que són uns resultats negatius que cal sumar-hi també els resultats negatius acumulats, el que tècnicament se'n denominen romanents de tresoreria negatius, que a finals del 92 –última liquidació coneguda per nosaltres– havien arribat als 330.000 milions de pessetes.

Si això és així –i és així–, relacionant ambdues dades es pot afirmar, avui, que les necessitats de finançament a llarg termini, a finals del 94 per la Generalitat de Catalunya poden ser al voltant del bilió de pessetes. És, en aquest sentit,

molt lamentable però comprensible el descens en la qualificació del deute de la Generalitat efectuat per aquesta agència internacional de gran prestigi, l'agència Modist, a finals de l'any 1994.

Aquesta situació la veiem preocupant; creiem que el dèficit de la Generalitat està augmentant molt ràpidament, que es coneix poc de l'endeutament de les empreses vinculades a la Generalitat i caldria, des d'aquest punt de vista, una discussió aprofundida per conèixer exactament la situació, per saber exactament quins són els seus propòsits en aquest objectiu que, ben cert, tots compartim, de tractar d'anar desenvolupant a totes les institucions públiques el que el president Pujol ahir en va dir una «cultura de gestió econòmica eficaç i de manteniment i abaratiment dels serveis», sobretot perquè aquesta situació està fonamentada, bàsicament, en una situació negativa, pel que fa, justament, al cost corrent i al manteniment dels serveis de la Generalitat.

A propòsit dels incendis, jo he escoltat amb satisfacció algunes de les expressions fetes pel president en relació amb el reconeixement de la insuficiència dels serveis de prevenció i d'extinció per a casos extrems. Ja saben vostès, els que van estar en el debat, que nosaltres no vam fer una valoració globalment negativa, tot al contrari. S'equivoca el senyor Pujol a l'hora de valorar això. El senyor Pujol no era present al debat, o gairebé només va estar present un quart o d'hora o vint minuts; quan jo vaig estar intervenint, el senyor Pujol no estava present. Si hi hagués estat present i hagués escoltat la meua intervenció, sabria perfectament que la meua intervenció va ser una intervenció matisada, en la qual nosaltres no vam tenir cap inconvenient a reconèixer que s'havia fet un gran esforç d'inversió durant una sèrie d'anys per a millorar els equipaments d'extinció d'incendis. La nostra crítica, per tant, va ser una crítica atemperada, una crítica que volia ser objectiva i positiva per resoldre el problema o ajudar a resoldre el problema.

Què és el que vam dir nosaltres? Vam dir que s'havia produït un doble problema: s'havia produït un èmfasi sobre les inversions en matèria d'extinció i, en canvi, un gran desistiment en la política de prevenció. Per això a mi, personalment, em va semblar que va ser, en certa mesura, injust –ara que fem, al fil de les intervencions del senyor Pujol, una certa valoració retrospectiva del debat–, que hi hagués un cert excés de crítica en relació amb la consellera Cuenca i que, en canvi, el conseller d'Agricultura quedés pràcticament intocat del debat. Jo vaig mirar de compensar això, perquè crec que vostè o els seus antecessors són, en bona mesura, responsables del que ha passat.

I després jo vaig assenyalar una altra cosa, que anava molt directament adreçada a una decisió del senyor Pujol –perquè vull creure que, les grans opcions pressupostàries, les marca el senyor Pujol–, que és que, en un moment determinat, justament per aquesta valoració positiva de les xifres estadístiques que ell ens ha llegit, en dir que els anys 89, 90, 91, 92, les xifres d'hectàrees cremades anaven millorant, anaven descendant, es produeix el típic «ara no toca», i a partir d'aquesta data, hi ha un descens en les partides d'in-

versió pel que fa referència a les dotacions d'extinció d'incendis. Però si hi ha —i creguin que per part nostra hi és— una voluntat no de burxar, sinó de mirar de resoldre el problema, perquè no seria de ben nascuts que no tinguéssim una voluntat positiva de mirar de resoldre un problema tan tràgic com el que es va produir aquest estiu als boscos de Catalunya, i, per descomptat, ningú té dret a posar en dubte la nostra voluntat en aquest terreny, de cap de les maneres, que aleshores puguem fer un treball conjunt en aquesta direcció, que puguem aprovar en aquest debat una resolució d'acord general, de consens general, que en certa mesura giri pàgina al que vostès mateixos han reconegut que va ser potser una mesura poc encertada, que és la moció d'autofelicitació, que permeti constituir una comissió d'estudi en el Parlament de Catalunya a l'entorn d'aquestes qüestions, que puguem treballar conjuntament en aquesta línia que ens preocupa a tots i que ens obliga a tots a ser positius per a tractar de resoldre el problema.

Senyores i senyors diputats, tots els partits —ha de quedar clar—, tots els partits que assumim responsabilitats de govern en un o altre moment, estem sotmesos al risc que hi hagi gent nostra que falli. Tots. Menteixen els portaveus d'un o altre partit, si són partits amb responsabilitat de govern, que diguin: «Nosaltres estem nets de pols i palla; són els altres els que tenen problemes.» Això és fals, això és mentida. Tots hem tingut, tenim i probablement tindrem, perquè la natura humana és així, gent que falla.

A Espanya, senyores diputades i senyors diputats, els socialistes hem pagat un preu molt dur per aquestes qüestions, molt dur. Si alguna cosa a mi em satisfà és que hi ha hagut el coratge de fer front al problema i de prendre decisions: hi ha hagut dimissions —i no estic demanant dimissions en aquest moment, sinó mesures, mesures—, hi ha hagut dimissions, i algunes realment molt dures —la de Carlos Solchaga, en particular. Carlos Solchaga va dimitir, ja no com a ministre, sinó com a president del Grup Parlamentari i diputat, perquè havia dipositat la confiança en una persona que, amb el cor a la mà, jo crec que tots nosaltres i molts i molts ciutadans de Catalunya, i molts i molts ciutadans d'Espanya, en el seu moment —em refereixo al senyor Mariano Rubio— haurien dit: «És la persona idònia per ser governador del Banc d'Espanya.» La responsabilitat política —que el senyor Alavedra, en un moment determinat, va dir: «No sé massa ben bé què és la responsabilitat política»—, la responsabilitat política és això. És a dir, prendre decisions en moments determinats que són molt dures, que són duríssimes, però que reforcen, reforcen els que prenen aquestes decisions.

Jo crec que allò que demana avui l'opinió pública a Catalunya és, a tots els partits, vigilància, perquè no hi hagi irregularitats mai; a tots els partits, resposta quan hi ha problemes, i, en aquest sentit, hem de fer un esforç no per tirar-nos les coses els uns als altres al cap, sinó per estar cada u a l'alçada de les circumstàncies quan hi ha problemes —quan hi ha problemes.

A Catalunya no hi ha bipartidisme, però sí que hi ha dos grans partits de base popular; amb la nostra exigència mútua

i amb la nostra dialèctica de confrontació i també d'acords, jo crec que hem garantit coses importants a Catalunya: amb els altres, hem garantit unitat a Catalunya; amb els altres, hem garantit convivència, i, en el terreny especial de la normalització cultural i lingüística, hem garantit moltes coses essencials, vitals per al nostre poble, i m'alegraria molt, m'alegraria molt que, com a conclusió, com una de les conclusions del debat d'orientació política general d'enguany, hi pogués haver una resolució conjunta a ser votada pel màxim nombre possible de grups parlamentaris d'aquesta cambra, per donar a Catalunya i al conjunt de l'Estat la imatge de la unitat, de la unitat civil i de la unitat política de les forces democràtiques a l'entorn de qualsevol intent de presentar coses com no són.

Però som forces amb programes diferents. Som forces que tenim programes diferents. El senyor Pujol, en la seva intervenció d'ahir, en algun moment, va evocar el que és un fil conductor del seu programa. Va dir: «A Catalunya potser no tant, però a Espanya i a Europa hi ha encara massa gent que confia en l'Estat.» Nosaltres no som estatistes, perquè la tradició del socialisme català és una tradició molt societària, molt poc estatista, molt poc jacobina. De tota manera, nosaltres veiem que avui el plantejament que va avançar ahir el senyor Pujol tendeix a batre's en retirada a Europa, i tendeix a batre's en retirada, senyor Pujol —i jo en vaig ser testimoni a la Conferència Nacional del Partit Laborista que es va celebrar a Blackpool fa ben poques setmanes—, perquè la gent ha vist que darrere del discurs de més mercat i menys Estat a vegades hi ha conseqüències que són conseqüències terribles: per exemple, la situació social a Gran Bretanya, en aquest moment, o en altres països on s'ha portat al límit aquest discurs.

Nosaltres no compartim això, nosaltres sí que compartim quelcom, i hauríem de mirar tots de practicar-ho, que és que el discurs dels drets ha d'anar sempre acompanyat del discurs dels deures. Nosaltres compartim la idea que els partits, i els partits amb vocació de govern, han de poder demanar als ciutadans deures, no sols defensar els seus drets, sinó exigir o plantejar la necessitat que tot ciutadà compleixi amb els seus deures en relació amb el seu proïsme, en relació amb la comunitat, en relació amb els altres. Però, senyors i senyores de Convergència i Unió, i senyors i senyores dels altres grups, i del Grup Socialista també, com nosaltres podem exigir deures si no som coherents, si no som, fins i tot, modestament, exemplars? Com nosaltres podem exigir deures si després els ciutadans s'assabenten que un grup de polítics ha viatjat amb l'avió privat del senyor Javier de la Rosa per anar a veure un final de copa a Wembley, i això no es desmenteix rotundament? O han viatjat en viatges de plaer amb el iot del senyor De la Rosa, i això no es desmenteix rotundament? Com es pot ser exemplar? Com es pot demanar deures a la gent després d'això? Cal transparència total.

Vostès saben —i amb això acabo— que jo, sempre que he estat candidat a unes eleccions, he fet declaració patrimonial dels meus béns, declaració patrimonial, davant de notari,

dels meus béns; que he incorregut en un risc, que és el risc de fer el ridícul. Hi ha hagut assessors d'imatge, en efecte, que han dit: «Obiols, la gent no li farà confiança, si té tan pocs diners», però he corregut el risc de fer el ridícul; he dit el que tenia, i crec que tots els polítics haurien de tenir el coratge i la coherència de dir quants diners tenen abans d'entrar en la política i quants diners tenen després de sortir de la política. Quants diners tenen abans i quants diners tenen després. I si es fes això —i mira que és fàcil de fer-ho, jo ho he fet—, si es fes això, aleshores, molts dels problemes que estan en aquest moment planant amb tristesa en aquesta cambra serien problemes absolutament ociosos.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Té la paraula el molt honorable president de la Generalitat.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyor president, senyores i senyors diputats, bé, a vostè, senyor Obiols, com a pràcticament quasi tothom que ha intervingut, he de repetir-li... —evidentment, procuraré no ser repetitiu en tot: moltes coses ja les he dites, però aquesta sí, aquesta sí que vull repetir-la—, em sembla que una cosa no es pot discutir, i és que, com a mínim, una cosa no se'm pot discutir, i és que el tema del cas del senyor De la Rosa va ser enfocat per mi, doncs, de cara, immediatament..., jo no sé si en to ofensiu o defensiu, però en to de clarificació, d'explicació, quines havien estat les relacions, per què havien estat, per què s'havien adoptat determinades actituds, etcètera. I vaig dir que l'únic cas en el qual el Govern de la Generalitat, aquest contacte amb el senyor De la Rosa, l'havia portat en el sentit..., no en el sentit, doncs, estrictament administratiu o de relació pròpia d'un govern amb gent, amb persones que tenen empreses i que tenen activitats econòmiques o del caràcter que siguin, sinó amb un sentit, doncs, de més cooperació, com havia estat el cas de Tibigardens. No el de l'aval de Tibigardens: l'aval de Tibigardens és un cas concret, particular... No, Tibigardens.

En general és cert —ho vam dir l'altre dia— que el Govern, efectivament, va trobar aquesta solució —no en va trobar cap d'altra, en aquell moment; no en va trobar cap d'altra— per tal de tirar endavant el projecte. Tot, a més, en tot cas, són les relacions que tota administració té amb empreses, no res més. Això és el que vaig dir ahir i això és el que ratifico ara, ho ratifico absolutament: no hi ha hagut cap relació, diguem-ne, a fons amb la que hi ha hagut entorn de Tibigardens. A nosaltres mateixos, en un moment determinat, ens va semblar convenient —i així ho vam dir al senyor De la Rosa— que es canviés, perquè vàrem comprendre que el projecte quedava, en aquest sentit, massa hipotecat.

És cert que nosaltres, a projectes d'aquest tipus, a un projecte així, li hem donat molta importància —vostè ha fet una referència a unes declaracions meves molt antigues—; vostè recordarà que nosaltres havíem intentat —i que ho vam perdre, ho vam perdre per poc, per cert— que... —i crec que va ser un error per part d'ells que no fessin cas de la nostra oferta—, havíem intentat que el projecte de Disney es fes a Catalunya. I és que nosaltres, que, efectivament, crec que comparar en sentit global uns Jocs Olímpics amb això no

tindria sentit, i fins i tot seria ridícul, però, sí que creiem que, des del punt de vista del que és activitat econòmica, una iniciativa d'aquest tipus pot ser molt i molt i molt important. Evidentment, nosaltres, tots plegats —i òbviament aquí va jugar un paper molt important, mai negat, la ciutat de Barcelona—, tots plegats, perquè, de fet, això va trascendir i vàrem participar-hi tots, i participar-hi tots d'una manera molt important, vam orientar el tema dels Jocs Olímpics en un sentit que anés més enllà dels Jocs Olímpics, més, diguem-ne, de transformació de la ciutat i transformació del país, i això dóna —dóna ara i donarà, sobretot, en el futur— uns rendiments molt importants. Ara, des del punt de vista estricte del que és una activitat econòmica, aleshores, tot això ja seria més discutible, segons com se fes.

És a dir, de fet, la ciutat d'Orlando era un ciutat que tenia 15.000 habitants fa quaranta anys, i que ara no sé quants en té, però, evidentment, és una gran ciutat, i l'Estat de Florida, que és un estat molt ric, dels més rics ara, degut a diversos aspectes i diverses activitats —un d'ells, doncs, que és un lloc on es retira molta gent gran, un altre..., en fi, una pila de coses—, però l'empresa, diguem-ne, que crea més riquesa a l'Estat de Florida, l'empresa que crea més riquesa a l'Estat de Florida i que dóna, ella, com a empresa pròpiament dita, més llocs de treball, concretament és Disney a Florida.

Potser, doncs, el que volíem era subratllar la importància d'aquest tipus perquè fàcilment, doncs, un parc d'aquest tipus..., evidentment, en el nostre cas aquest parc no tindrà, de molt, la importància del de Florida, però la gent tendeix a veure'l una mica com allò que un lloc d'atraccions, com un lloc on hi ha uns cavallets, unes muntanyes russes, etcètera. I no és això; és un plantejament totalment distint, que pot transformar molt o bé que pot —dit d'una altra manera—, perquè, afortunadament, són zones que ja tenen empenta també, consolidar i donar un impuls molt gran, molt important, econòmic, de creació de riquesa, de llocs de treball a la zona on s'estableix. Això, ho volia dir aleshores, i això, ho repetixo, i dic, des del punt de vista estrictament econòmic, això, segons com es plantegin uns jocs olímpics, realment, pot tenir tanta importància com puguin tenir un jocs olímpics; Atlanta, concretament, no anirà endavant pels jocs olímpics perquè ho plantegen d'una altra manera; anirà endavant per les seves empreses.

Bé, no li puc dir gran cosa més sobre New Teknon perquè ja n'he parlat, i vull dir-li que amb New Teknon no hi ha cap relació perquè no hi ha tan solament —ja ho he dit abans— ni concert. És a dir, hi ha molts, molts hospitals, moltes clíniques privades de Catalunya que, com a mínim, hi ha un concert; en aquest cas no hi és.

Bé, vostè sí que ha plantejat aquest tema de la compra d'aquest edifici. El que li he de dir és que per la banda de la Generalitat no hi ha hagut cap bronca, i jo, naturalment, sempre responc pel que és la Generalitat. D'altres coses no puc respondre ni em correspon fer-ho, però per la banda de la Generalitat no hi ha hagut cap bronca. I, com abans deia al senyor Colom, li he de dir que en la compra d'un edifici es podrà discutir si aquesta compra és encertada o no és en-

certada, si s'hauria de fer en un altre lloc o no, però aquest és un fet molt habitual en la Generalitat i que no s'ha de considerar un fet excepcional ni un fet que cridi l'atenció.

Abans he parlat de la Torre Muñoz, del Departament d'Ensenyament, aquell gran edifici, alt edifici, petit grata-cels que hi ha a la Diagonal, el de l'IBM, el del Palau de Mar, el de Pirelli, el de la Nestlé, etcètera. Li he de dir una cosa –això sí que li puc dir–, i és que –ho puc afegir al que he dit abans respecte al senyor Colom– nosaltres, en aquell moment que necessitàvem un local d'aquestes característiques, vam estar a punt de comprar un altre local –li diré quin–, vam estar a punt de comprar un altre local i no el vàrem comprar per dificultats internes de l'empresa que el volia vendre, que era concretament La Seda de Barcelona. I no el vam poder comprar perquè La Seda de Barcelona té..., en fi, la propietat de l'edifici aquell està, diguem-ne, involucrat en una fundació en la qual participen els treballadors de l'empresa; hi havien, en aquell moment de gran conflictivitat a La Seda de Barcelona i de gran crisi, hi havien obstacles per fer-ho. Amb tota sinceritat, jo no sé si hauríem fet bé o malament; per mica que haguéssim pogut, hauríem comprat el local de La Seda de Barcelona, per la senzilla raó que indirectament matàvem dos pardals amb un sol tret i ajudàvem a La Seda de Barcelona a resoldre, si més no en part, el greu problema que tenia plantejat i que en part encara arrossega, tot i que se l'ha conseguit millorar.

Hi va haver altres ofertes en aquell temps; algunes les he llegides abans perquè el que m'interessava aleshores era fer notar com els preus que se'ns oferien en aquella època no eren dissonants respecte al preu al qual es va comprar l'edifici del Consorci Nacional de Leasing: 595.000 pessetes per metre quadrat. I aquí, com li he dit, doncs, hi ha des de l'edifici Planetarium, que se'ns n'oferia per 627.000 pessetes; continuant, per exemple, per l'edifici de l'ex-Banca Mas-Sardà, que se'ns oferia al preu de 621.000; o bé per un edifici que hi havia al passeig de Gràcia, que se'ns oferia per 655.000; o bé per uns edificis del BBV que se'ns oferien per 661.000 i 682.000, etcètera. Per tant, a mi, de cara a la meua tranquil·litat com a president i de cara a aquest problema –que a mi em preocupa molt i a vostè també, i ho ha exposat d'una manera prou clara i prou serena, cosa que li agraeixo–, doncs, de mirar de..., és a dir, de reintroduir..., és a dir, de deixar clar que no hi ha hagut en aquesta operació, o en cap altra, doncs, diguem-ne, afegits o serrells que no siguin presents, de cara a això, amb tota rotunditat li dic que no, i a més li llegeixo aquesta relació, concretament, perquè vegi que el preu al qual es va fer era un preu normal; gairebé, si haguéssim de fer cas d'aquests números, un preu tirant una mica –una mica– avall, però deixem-ho en un preu normal.

Perquè compregui que aquest tema dels edificis, efectivament, el tenim a vegades sobre la taula, li diré que últimament hem tingut una oferta –que s'ha rebutjat per la raó que ara vostè veurà– de comprar un edifici, i, concretament, SEAT tenia i té interès a vendre l'edifici que té a la plaça Cerdà, que nosaltres estàvem disposats a comprar a condició que aquesta compra ens hagués servit per rebaixar la quanti-

tat de 8.000 milions de pessetes que ens hem compromès a donar a SEAT; és a dir, si haguéssim pogut donar-li a SEAT 5, 4.500, 5.000 –no sé quants– milers de milions de pessetes i, en canvi, la resta els l'haguéssim donat però a canvi de l'edifici, hauríem comprat aquell edifici i no el de l'IBM que hem comprat, perquè en el cas de l'IBM se'ns donen unes facilitats de pagament realment extraordinàries a través d'això que en diem el «cens emfitèutic». Això és tot el que li puc dir respecte al tema de l'edifici.

Sobre la Fundació Quail, jo l'únic que li puc dir, l'únic que sé en aquest moment és que és una fundació d'un milió de pessetes, i no sé quina és, quina funció juga amb això; simplement l'informo del que en aquest moment sé. I, bé, si és que s'ha d'analitzar i aprofundir en aquest tema, doncs, ho farem amb tota informació i amb tota transparència, no solament respecte al Parlament, sinó respecte a l'opinió pública.

Sobre el tema del senyor Planasdemunt, no li contesto perquè ja ho he contestat a bastament dos vegades aquest migdia, aquest matí, vull dir, i no crec que li hagi d'insistir per dir exactament el mateix que he dit avui.

I, finalment –i naturalment estic a la seva disposició per si em vol reclamar alguna altra resposta o vol que, el nostre debat, l'ampliï a altres aspectes i a altres camps–, vull agrair-li les paraules que ha acabat dient sobre aquest tema, que vostè sap que a mi m'agrada plantejar molt sovint també, i que de fet estava ahir en la part final del meu discurs, aquest discurs sobre els drets i els deures.

En aquell discurs que jo els hauria fet si no s'hagués produït aquesta circumstància, aquest fet nou i tan important, realment, que és el cas De la Rosa, jo tenia ganes d'allargar-me molt més en aquest aspecte, que ja vaig tocar ahir, sobre el sentit de responsabilitat de la gent, sobre què s'entén, realment, per solidaritat, sobre aquesta mentalitat de no dependre només i esperar-ho tot de l'Administració, etcètera, i, evidentment, el discurs sobre els drets i els deures. No vaig poder fer-ho ahir gaire, vaig fer-ho una mica, però no gaire. Avui vostè l'ha complementat, i me n'alegro. Ara, vostè entendre..., i vostè ho ha dit, i té raó, però és que jo també ho he dit, ho vaig dir ahir, i ho vaig dir amb especial èmfasi, perquè per mi encara és una especial..., encara més, és una necessitat: si volem seguir fent aquest discurs..., que vostè sap, senyor Obiols, que jo el faig de fa temps i que el faig amb molta convicció, i no solament amb molta convicció íntima, personal, moral, sinó amb molta convicció que, si no aconseguim introduir aquesta mentalitat, el país, no el tirarem endavant; fixi's, doncs, si per mi és important que aquest tema del senyor Javier de la Rosa es resolgui d'una manera absolutament positiva des de la perspectiva del Govern de la Generalitat, perquè nosaltres, que tenim una trajectòria que em sembla que és clara i que és prou positiva, tenim a més un projecte de futur que per tirar-lo endavant justament necessitem que, els problemes que s'han plantejat aquests dies, els puguem resoldre d'una manera satisfactòria. I farem tot el que calgui en aquest sentit; tot el que calgui que ens sembli a nosaltres que cal, perquè, naturalment,

no sabem quines són les peticions que ens poden fer d'aquesta banda, de l'altra o de la de més enllà. Però, en tot cas, sí que vull que sàpiga vostè i tota la cambra i tot el país que els qui realment estem més interessats, lògicament, que aquests temes s'aclareixin som nosaltres, per la responsabilitat que hi tenim i, a més, pel projecte que volem tirar endavant, que és un projecte que ens estimem i un projecte en el qual creiem.

I, finalment, només com a comentari, vull dir, miri, vostè, senyor Obiols, doncs, diu que no es fa mai el ridícul per no tenir diners –això, vostè ho sap perfectament, no cal que li digui, no?–; ara, jo el que li vull dir, quant a mi, és que, miri, sóc en aquest sentit, sóc un dels polítics –i no he fet segons quines declaracions de béns; sí que en vaig fer alguna també darrerament, i ben pública, però no la vaig fer al començament, però, en fi, hi ha les declaracions d'Hisenda, que, per qui vulgui veure-les, també són declaracions de béns–, realment, jo sóc un dels polítics a través dels quals la política és..., l'activitat política a mi, evidentment, no m'ha pas beneficiat, sinó que, a l'inrevés, m'ha perjudicat molt profundament. Almenys, això, jo, si és que això és una marca de crèdit –per dir-ho així–, aquesta sí que la tinc. Però, en fi, en tot..., i em serveix, això si més no, per estar amb vostè d'acord en el sentit de dir que el país necessita l'economia, necessita els diners, necessita tot això, evidentment; però necessita també, molt i molt, aquella força moral que no va lligada amb els diners, sinó que va amb aquests deures i drets, alhora, als quals vostè feia referència.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Obiols, pot fer ús d'un dret de rèplica.

El Sr. OBIOLS: Jo celebri molt haver escoltat el compromís del president Pujol en el sentit de dir: «Farem tot el que calgui a l'entorn d'aquest conjunt de problemes que han ocupat el nostre debat parlamentari, lligats a l'empresonament del senyor Javier de la Rosa.» Naturalment que no ha de fer tot el que li demani tothom, no?, però ha de quedar clar el que jo li demano; jo li demano unes coses molt precises, i creguim que ho faig amb la voluntat que es faci una claredat absoluta sobre això.

Jo li demano, en primer lloc, una resposta precisa sobre el perquè d'una subrogació tan excepcional de les competències de l'Ajuntament de Barcelona per part del Govern de Convergència i Unió en l'edificació de la clínica New Teknon. Jo ja sé que no tenen un conveni firmat; realment, seria molt gruixut, perquè aquesta clínica, que jo sàpiga, està buida, no està funcionant en aquest moment... (*veus de fons*), però ho està començant. Però, en tot cas, realment, tal com s'ha presentat, que és una clínica, diguem-ne, hollywoodiana, no?, eh? –s'ha presentat com una clínica de les més luxoses i més avançades del món, etcètera–, realment, portar la política de convenis de la Conselleria de Sanitat a fer un conveni amb aquesta clínica seria realment molt gruixut. No, no, jo no els demano res d'això: jo els demano simplement una resposta per a l'opinió pública de Catalunya, ben clara i ben precisa, pel que fa referència a per què en un mo-

ment determinat, havent-hi una negativa en una llicència d'edificació per part de l'Ajuntament de Barcelona, per única vegada en la història –en fi, potser es podria trobar un altre precedent– el Govern de Convergència i Unió es precipita a donar una llicència d'edificació o d'edificabilitat. Una pregunta clara i precisa: per què va passar això? Si això fos una cosa –hi insisteixo– que passa un mes sí, un mes no, o una cosa que ha passat vint vegades, o que ha passat quinze vegades, o..., però només ha passat una o dues vegades, només una o dues vegades ha passat això. Per què ha passat, justament, per casualitat, amb una clínica la meitat de la qual era propietat del senyor Javier de la Rosa o de la seva esposa?

Li demano també totes les dades, i amb precisió, pel que fa referència a la compra dels locals de la Diagonal per a la Conselleria de Medi Ambient i algunes dependències de la Conselleria d'Indústria –totes les dades. I, si tot és regular, doncs, està tot perfecte; però voldríem tenir, crec que cal que tinguem totes les dades amb precisió, totes les dades, sobretot perquè tenim fonamentades valoracions que la cosa no és massa..., els dos edificis, les dependències d'un edifici sobrevalorat... El preu d'un edifici és un preu raonable, però l'altre, per la informació que tenim i que s'ha fet pública, per altra banda, és d'un milió de pessetes el metre quadrat, i, realment, un milió de pessetes el metre quadrat em sembla que és un preu realment insostenible; no s'explica, no es comprèn.

Li demano, per descomptat..., tema que és un tema..., tant de bo no passi res en aquesta qüestió, però, per a clarificació de tots plegats, pel que fa referència a la Fundació Quail Espanya, quina és exactament la situació, si realment el Govern de la Generalitat ha exercit les competències i facultats previstes en la Llei de fundacions privades en relació amb aquesta fundació, si aquesta fundació ha complert totes les prescripcions legals, si té tota la documentació presentada, si no hi ha cap anomalia –ja sé que el senyor Pujol en aquest moment no em contesta, perquè no té aquesta informació. De tota manera també és cert que és un tema que hauria d'haver ocupat la preocupació del Govern de Convergència i Unió, perquè, en fi, no és un tema que vingui ara, perquè el senyor Obiols el llança a la tribuna. És un tema que està molt present. És un dels elements vertebradors de les perquisicions que està fent el jutge en aquest moment. I si es pot, per tant, assegurar la correcció de les activitats efectuades per la Fundació Quail Espanya.

I no voldria ser tampoc ni insistent ni sobretot antipàtic, però hi ha també una quarta pregunta molt precisa i molt concreta que li he fet al senyor Pujol i que fa referència als vincles de caràcter professional o econòmic amb el senyor De la Rosa per part de consellers, ex-consellers i alts càrrecs de la Generalitat, que em sembla que també, tal com estan les coses, és imprescindible que sigui plenament transparent i conegut.

En aquesta discussió hi ha hagut lògicament tensió perquè els temes són molt poc agradables per a tots, però jo voldria referir-me, senyor president, a un factor que consi-

dero que és, en part, explicatiu que en les ocasions escassíssimes en què els dirigents dels grups de l'oposició poden debatre amb vostè, la temperatura s'aixequi i hi hagi tal vegada una mica més de tensió de la que seria absolutament normal i necessària. I aquesta raó és que només tenim ocasió de discutir amb el senyor Pujol un cop l'any –un cop l'any.

Darrerament, en les Corts Generals, l'actual president del Govern va prendre una decisió que ha estat molt celebrada i molt valorada per tothom, que és la decisió de comparèixer a totes les sessions parlamentàries, pràcticament una tarda a la setmana, per respondre les preguntes de tots els grups parlamentaris. També en aquest sentit crec que contribuiria molt a la normalitat parlamentària, a la convivència entre els grups parlamentaris i els grups d'opinió, etcètera, que no estiguéssim, vostès i nosaltres, sotmesos a la tensió d'una única sessió maratoniana a l'any, que genera objectivament una tendència a una tensió que tal vegada en moments determinats no és bona, encara que també és bo que els debats parlamentaris no siguin avorrits i siguin tensionats. En aquest sentit, i sense que això pugui també sonar a un excés de recriminació, el debat que vostè ha judicat, senyor Pujol, *in extenso*, que és el debat d'incendis, home!, va tenir una anomalia molt notable, que és la que jo no em vaig poder estar de comentar en la meua intervenció, que és que vostè va entrar aquí una estona, un quart d'hora, i després va fer unes declaracions molt extenses a TV3 que valoraven el debat al qual vostè no hi era. Vostè va valorar les nostres intervencions quan ni les havia escoltat ni podia tenir físicament la transcripció de les nostres intervencions. Com és possible fer una valoració ponderada i objectiva de quelcom que ni s'ha pogut escoltar, perquè no s'ha estat en l'hemicicle, ni s'ha pogut llegir, perquè les transcripcions encara no existien? Com és possible dir: «Els grups de l'oposició estan fent mal, s'estan aprofitant dels incendis en comptes de col·laborar que es resolgui el problema; estan burxant en un problema, perquè el problema els beneficia, perquè a través d'aquest problema poden fer erosió contra el grup que està en el Govern»? Si aquesta no va ser la nostra actitud: en cap moment! Jo potser vaig aixecar un moment el to de les meves paraules perquè el problema era un problema molt gruixut. Perquè hi havia 70.000 hectàrees cremades! Perquè hi havia un gran desconcert i un gran malcontentament en molts i molts sectors de l'opinió, de la que ho havia vist per la televisió i, per descomptat –en som tots testimonis–, de la gent que estava veient com es cremaven els boscos, i com se'ls estaven cremant els boscos de les seves finques, o quan s'estaven cremant les seves masies. Home!, no es pot dir: «Això és una indignació artificial que s'ha generat per obra i gràcia de la instrumentalització que han fet els grups de l'oposició d'un problema», quan tots sabem que el problema era, primer, un problema gravíssim, i segon, un problema davant el qual el que pugui dir un grup o altre de l'oposició és així comparat amb la magnitud del problema en si.

Però si dic això és per treure'n dues conclusions. Una, la necessitat que vostè estigui més present en el Parlament de Catalunya i, per descomptat, que vostè se subjecti a aquesta

norma altament positiva de tenir una compareixença de resposta a les preguntes que facin els grups de l'oposició, tal com el president de Govern fa als Congrés dels Diputats. I estic segur que això seria positiu per a tots, que contribuiria a rebaixar la tendència a un increment de tensió en els debats d'orientació de política general, i que vostè ho hauria de fer. Li demano que ho faci.

Dos. Li demano també que, pel que fa referència a TV3, escolti una mica el parer, ja no dels grups de l'oposició sinó del grup dels seus socis d'Unió Democràtica de Catalunya. Nosaltres sempre hem afirmat, abans que s'afirmés el terme, que a Catalunya hi havia com un cert «berlusconisme» *avant la lettre*. Hi havia hagut un ús i abús, molt sofisticat, molt potent, molt intel·ligent, de TV3. Mirin, el president del nostre partit, que està aquí present i que no em desmentirà, des de la mateixa fundació –des la mateixa fundació– de TV3 –això em sembla que fa una dècada; ben bé deu fer deu anys–, des de fa deu anys... Dotze anys? Doncs, dotze anys. El senyor Reventós ha estat a TV3 quatre vegades en dotze anys. És el president del nostre partit. Ha estat ambaixador a París i ha estat quelcom més interessant encara des del punt de vista informatiu: ha estat ex-ambaixador a París. Ha escrit llibres –fins i tot un llibre de poemes. Ha tingut, em sembla, unes quantes oportunitats perquè TV3 el pogués cridar més enllà de quatre vegades en dotze anys! És que és bastant escandalós. Vist així en retrospectiva és molt greu, molt greu! Que el president del Partido Popular a Espanya hagués aparegut, suposant que hi fos, no crec que hi sigui, no?, però després els podria parlar, i no ho faré per bona educació, del secretari general del principal partit de l'oposició. Que un hipotètic president del Partido Popular hagués estat a Prado del Rey quatre vegades en dotze anys seria una cosa absolutament inconcebible, absolutament increïble i, no obstant, a Catalunya en el cas de TV3 està succeint. Està succeint –està succeint–, hi ha una gran tendència a l'esbiaixament, al partidisme, a la manipulació.

Per exemple, al debat d'incendis, per descomptat no es va retransmetre, però es va informar molt malament, molt esbiaixadament. Va sortir molt més el senyor Pujol, que no estava present en el debat, que no pas tots els altres que vam intervenir en el debat! Va estar parlant molta més estona ell que tots els altres sumats! I no estava en el debat! Això és «berlusconisme», en el doble sentit de l'expressió, quan Berlusconi manipula la seva televisió i quan Berlusconi diu que s'avorreix en el Parlament i que considera que els debats parlamentaris són avorrits i inútils. És «berlusconisme» per partida doble. Jo sé perfectament –perfectament– que la història, la personalitat, els valors del senyor Pujol són gairebé, m'atreiria a dir, antagònics dels del senyor Berlusconi. No estic tractant des d'aquest punt de vista de faltar ningú en absolut. Estic tractant de definir un fenomen, que és un fenomen molt greu, que és un fenomen molt negatiu. Fa referència a una tendència a la instrumentalització de la televisió i fa referència a la tendència que els polítics es mirin la televisió només com un instrument al seu servei, quan la televisió és una gran màquina d'uns efectes que poden ser

molt positius, però també enormement perniciosos dins d'una societat. I em refereixo ara a aspectes que tenen poc a veure amb la política o amb la petita política: els programes, els continguts, els valors, la violència, l'impacte permanent sobre la infància de Catalunya que té la violència de tants i tants programes televisius. Faig referència a aquest problema, que és el que ens hauria de preocupar, no a utilitzar la televisió. La televisió hauria de ser quelcom com és la BBC a Gran Bretanya: un organisme que té la suficient neutralitat i autoritat com per poder, no sols ser independent del govern de torn, sinó fins i tot permetre's el luxe de tirar endavant programes que, per cert, TV3 va doblar i va presentar, que són molt interessants, que són la sèrie que es va titular *Castell de cartes* i *Jugada de rei*, on hi havia una sàtira terrible!, ferotge!, adreçada contra qui? Adreçada contra el partit que està governant a Gran Bretanya en aquest moment: el partit conservador. Aquest és l'exemple en el qual ens hauríem d'emmirallar i, per descomptat, no cal que els digui que, en la nostra percepció almenys, estem a anys llum d'aquest exemple.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Senyor president, té la paraula.

El Sr. PRESIDENT DE LA GENERALITAT: Senyores i senyors diputats, senyor president, tingui la seguretat, senyor Obiols –ja ho he dit moltes vegades, li ho torno a dir ara, encara ho tornaré a dir segurament al curs d'aquestes últimes paraules que pronunciaré en aquest debat–, que aclarim tot el que estigui al nostre abast aclarir, naturalment, tot el que estigui al nostre abast aclarir respecte a aquest tema. Ja he dit moltes vegades que som els que hi estem més interessats, naturalment, i que el que no puguem aclarir en el curs d'aquest debat, d'una manera o altra, també ho aclarim. Del primer punt, li volia dir això.

No tinc inconvenient a acceptar, no ho sé..., hauríem de rumiar a veure en quina forma, una presència periòdica meva en el Parlament per contestar preguntes parlamentàries. (*Veus de «Molt bé! Molt bé».*)

Tercer punt. Bé, ja li ha dit el conseller –encara que fos d'una manera una mica, diguem-ne, irregular, perquè no estava en ús de la paraula– que la seva informació sobre el funcionament de la clínica Teknon no és exacta. Però bé, això de totes maneres no deixa de ser un fet secundari.

El que sí que li puc dir és que no és tan excepcional que la Generalitat se subrogui a decisions, en fi, que prengui en comptes dels ajuntaments, si els ajuntaments pel que sigui, doncs, no actuen o deixen passar massa temps, determinades decisions urbanístiques. Vostè potser pensa bàsicament en l'Ajuntament de Barcelona, però no tot s'acaba amb l'Ajuntament de Barcelona. Jo ara de memòria tinc alguns ajuntaments en els quals això s'ha fet. I a l'Ajuntament de Barcelona, com vostè justament ha recordat, també n'hi ha hagut un altre cas. Normalment això es fa quan nosaltres entenem que hi ha una activitat que pot tenir un interès econòmic. Normalment ens..., que és el cas que vostè ha parlat abans de Gec Alsthom i que, per la raó que sigui, veiem que hi ha una paràlisi. Però, en fi, en tot cas el que li

vull dir és que no és un fet tan excepcional i, òbviament, li reitero altra vegada que no hi ha cap mena de relació o de vinculació, menys que en la majoria de clíniques privades, que concretament per part de la Generalitat amb la clínica Teknon.

Vostè ha demanat més detalls sobre el tema..., sí, sobre el tema de la compra de l'edifici. Jo li reitero el que he dit. Aquesta és una compra absolutament normal. És una compra –ja li he parlat que no hi ha hagut *broker* per part de la Generalitat. Jo, per altres bandes, evidentment, no puc respondre, però per això sí que puc i ho he de fer aquí i, per altra banda, li torno a repetir, cosa que a mi em fa l'efecte que seria la més important de totes i la més decisiva, doncs, que els preus, concretament, als quals es va comprar, com li he llegit abans –i si vol doncs ara els puc dir tota la llista–, però tot va més o menys pel mateix... des de les 918.000 pessetes per pam..., per metre quadrat –perdó– que sí que es van plantejar que se'n van demanar en un edifici de la Gran Via, fins a les 530.000 d'un edifici que he dit abans de General Mitre, cantonada amb Doctor Fleming. Tot això, tot això, són preus que emmarquen bé, per dir-ho així, més aviat amb tendència a la baixa, dintre d'aquesta mitjana, el que va ser el preu de compra d'aquest edifici.

Si vol més detalls li diré que, inicialment, d'aquest edifici se'n van demanar 4.600 milions, pels detalls que jo tinc, i que el puc informar ara aquí, que els serveis tècnics de la Generalitat el van valorar en 4.271 i que, finalment, la compra es va fer pels volts de 4.150. No recordo la xifra exacta, però són, diguem-ne, en números rodons, 4.150. I que això efectivament tenia, comportava dos cossos diferents amb preus bastant diferents, però que realment el que aquí nosaltres vam valorar va ser el preu global, perquè n'hi havia un que era, diguem-ne, anormalment barat, i un altre que va compensar.

Bé, això és tot el que li puc dir sobre aquesta qüestió; de moment no tenim més informació que pugui aclarir més aquest tema, però insisteixo que el preu era correcte, el preu era normal, l'operació va ser correcta per part de la Generalitat.

Vostè m'ha demanat una cosa sobre el dèficit que no li he contestat; si m'ho permet, la hi contestaré ara. Abans he oblidat de contestar-li o d'aclarir-li algunes coses relacionades amb la situació financera de la Generalitat. Miri, exactament, i amb dades ben oficials de la Generalitat, ben públiques i ben solemnes, perquè es donen des d'aquesta tribuna, el dèficit acumulat de la Generalitat el 31 de desembre de 1993 era de 436.000 milions de pessetes, que es desglossava de la manera següent: Generalitat, 274.000; Serveis Sanitaris, 155.000, i Serveis Assistencials, 6.000 –números rodons. I, aleshores, aquests 436.000 es descomponien en 275.000 milions d'operacions de tresoreria i 161.000 de proveïdors.

També el vull informar sobre la incidència positiva que sobre aquestes xifres té l'acord de Sanitat, del qual ja vaig parlar ahir. És a dir, aquest acord permet liquidar insuficiències de les aportacions financeres d'anys abans, concreta-

ment per un valor, per una xifra de 45.000 milions, corresponents als anys 92 i 93, i després 19.000 milions per compensació de despeses a desplaçats. Jo ahir vaig dir que el tema de desplaçats no s'havia resolt definitivament però que, en canvi, s'havien, diguem-ne, ajustat determinats aspectes de caràcter econòmic, endarrerit, respecte al tema dels desplaçats: 19.200 milions. Total, això fa 64.000 milions, que s'han de restar dels 155.000 milions de dèficit de l'Institut Català de la Salut i del Servei Català de la Salut que abans els he dit.

Tenim establerts, com tots vostès saben, uns escenaris de consolidació pressupostària i de reducció del dèficit amb l'Administració central. Vostè ha dit que aquests escenaris, aquests últims temps, no s'havien complert prou bé, i és veritat, però això no val únicament per al Pressupost de la Generalitat, sinó que val per al Pressupost de tot l'Estat i val per a molts pressupostos, per als pressupostos de molts estats europeus; conseqüència, això, que aquests últims dos anys, el 92 i el 93, han sigut dolents des del punt de vista dels ingressos. I això ha repercutit, ho repeteixo, en tots aquests pressupostos. Vostès recordaran que fa dos anys o tres el ministre..., aleshores el senyor Solchaga, pretenia baixar el dèficit a l'1%. Evidentment, nosaltres —aleshores em sembla que estàvem al 4,9 o una cosa així— li suggeríem que el baixés al 3% i dèiem que baixar-lo a l'1% era quimèric. Però li explico aquesta anècdota només perquè compregui a quins nivells estaven aleshores les xifres de dèficit a Espanya. Després van pujar a més del 7; ara, aquest any faran el 6,7, l'any que ve ens volem situar al 5,9. Efectivament, els dèficits dels pressupostos europeus, i concretament de l'espanyol, i concretament del català, han sofert durant aquests dos últims anys l'inconvenient d'uns ingressos disminuïts degut a la crisi econòmica. Naturalment, en aquestes condicions, s'ha produït la rebaixa de la qualificació de Modist, que, òbviament, ens sap greu i ens perjudica, però el que li voldria donar..., i evidentment que això no és cap consol, però sí que li voldria dir, en la mateixa línia del que acabo de dir abans, que aquesta rebaixa, concretament a Espanya —concretament a Espanya, però també en altres països: a Portugal també, per exemple, i en altres països europeus—, ha estat molt general, tant per a institucions de tipus públic com per a institucions de tipus privat. A Espanya, per exemple, alguns bancs —no cal dir quins—, doncs, han vist —i no em refereixo concretament a Banesto, que és un banc en crisi, sinó a altres bancs— reduït d'una manera clara, precisament, el seu índex, la seva qualificació de Modist. I entre aquests bancs —que no tenim per què dir-ne els noms— n'hi ha dels millors, dels més prestigiosos i dels més sòlids del país.

Senyor Obiols, jo li agrairia que vostè em permetés una petita llicència, que, si no la puc fer amb vostè, l'hauria de fer amb el senyor Escudé, i no voldria fer-la perquè s'interpretaria com que jo abuso contestant el portaveu de Convergència i Unió, el qual, després, diguem-ne, no pot contestar ningú; però jo li dono a més la possibilitat —vostè sí que la tindrà— de replicar-me. Però jo voldria recapitular el que des

del punt de vista del Govern de la Generalitat representa aquest debat, i voldria recapitular les nostres posicions, molt breument. Ja ho dic, si ho fes amb el senyor Escudé, suposo que tothom m'ho criticaria; si amb algú ho he de fer, en tot cas, ara, i ja que és, diguem-ne, a banda del senyor Escudé, l'últim debat que tinc..., és fer-ho ara.

Mirin, nosaltres, el que hem volgut és..., dir el següent: primer, en tot aquest tema, durant els últims anys, el que ens ha mogut és la voluntat de tenir la possibilitat..., i, per tant, de trobar diners per a inversions importants que en determinats moments calia que es fessin a Catalunya. I això ens ha posat en contacte amb molta gent: amb els representants dels fons dels ferroviaris anglesos; amb les grans companyies d'assegurances europees o japoneses, i generalment amb un resultat no bo, en aquests casos, perquè nosaltres, el tipus de diner que buscàvem era diner que s'apliqués —que s'apliqués— a inversions, fonamentalment, d'economia productiva; és a dir, o bé indústria o bé turisme, per exemple.

Dintre d'aquesta línia, que de tota manera ha donat un bon resultat..., no en el terreny financer, perquè nosaltres, per desgràcia, tenim poques possibilitats d'inversió financera. Tampoc l'hem buscat especialment en el terreny immobiliari; és un camp que funciona, diguem-ne, sol i que no cal que sigui impulsat des de la Generalitat. Però en el camp industrial, malgrat tot, sí que hem aconseguit resultats que ens semblen bons i dels quals nosaltres ens sentim satisfets. És a dir, això que s'ha dit abans —i que crec que, potser, una mica, portat per l'escalfament de la polèmica, se'ns ha criticat, jo crec que més del compte— que hem mirat de fer que hi haguessin multinacionals de tot el món que vinguessin aquí, això, crec que ho hem aconseguit en un grau important, en benefici clar per a l'economia catalana i per a la creació de llocs de treball a Catalunya.

Dintre d'aquest context, un bon dia apareix el senyor Javier de la Rosa, amb unes possibilitats d'inversió en aquell moment realment molt importants i comprovades; és a dir, contrastat que, realment, aquestes possibilitats d'inversió existien, i ja ho vaig explicar ahir. El senyor Javier de la Rosa tenia la seva biografia personal —abans hi he fet referència—, però en aquell moment, aquestes possibilitats, les tenia; semblava per totes bandes que donava garantia —ell i la gent de fora, fonamentalment—, i aquesta mateixa va ser l'opinió —i no ho dic per cobrir-me, no ho dic per desplaçar responsabilitats; ja he dit que, si nosaltres vam fer això, és lògic que ells també ho fessin— de les institucions de tipus industrial, és a dir, oficial: Ministeri d'Indústria, Ministeri d'Economia, Banc d'Espanya i Comissió Nacional del Mercat de Valors; vàrem coincidir a considerar que aquí hi havia una possibilitat d'inversions importants. Això en la pràctica es va fer i, malgrat tots els resultats dolents que avui i aquests dies van apareixent, en realitat una sèrie d'aquestes operacions, elles en si, han donat resultat, han mantingut les empreses, hi són i hi són els llocs de treball. Ja he explicat el cas de Torras —evidentment, en part disminuïda, però que hi és, que altrament segurament no hi seria—, el cas d'Ercros, el cas de Coma-Cros, el cas de Burés..., tot això s'ha fet, i a

més amb una visió... He de dir, per exemple, que de moltes d'aquestes fàbriques que els acabo d'explicar els qui més ens empenyien en algun moment que realment es fessin aquest tipus d'operacions, molt comprensiblement, eren els sindicats; no els en dono detalls perquè no em sembla bé, ni tan solament correcte, amb noms, cognoms i sigles, però realment així ha estat.

Dintre d'això hi ha una operació, una, només una, la qual és promoguda per la Generalitat; les altres, no. Les altres, la Generalitat les segueix perquè són importants per a l'economia de Catalunya, però no són promogudes per la Generalitat. I aquesta és Tibigardens, que era una operació important —em sembla que, això, no ho nega ningú; vostè mateix, senyor Obiols, ara ha dit que també ho considerava important—, que es perdia i que en Javier de la Rosa en va fer possible la continuïtat. I després nosaltres mateixos vam plantejar la necessitat de buscar altres socis perquè vam veure que calia, que això no donaria finalment un bon resultat, i, per tant, la intervenció del senyor De la Rosa, el que va fer és assegurar una mena d'interregne mentre el projecte va ser més madur, l'opinió pública el va acceptar més, tots els sectors socials i polítics el van acceptar més i altres entitats que inicialment s'hi havien negat, com La Caixa, van començar a estar més ben predisposades.

Altres operacions no relacionades amb la Generalitat van ser Ercros, va ser Torras, Coma-Cros, etcètera; ja n'he parlat i ja he dit que algunes d'elles, finalment, des del punt de vista de plantes productives, fàbriques, empreses, encara que no siguin les inicials, llocs de treball, creació de riquesa, amb un resultat positiu. Una altra cosa són els procediments que hagi utilitzat el senyor De la Rosa, que això es veurà, en tot cas, ara, a través dels procediments judicials que se li han iniciat.

Dintre d'això, hi ha el tema de l'aval, del qual ja hem parlat i en el qual, evidentment, ara no tornaré a insistir, però que personalment em sembla —ho dic amb tota sinceritat— una acusació molt —molt— inconsistent.

Hi ha també aquest tema al qual vostè ha fet referència, senyor Obiols, de la relació d'algunes persones relacionades amb la..., de la Generalitat. No, persones relacionades amb la Generalitat, d'una manera o d'una altra, o personalment relacionades amb consellers o alts càrrecs de la Generalitat i que han tingut relació o que han treballat amb el senyor Javier de la Rosa; jo, sobre això, no li puc donar, francament, massa detalls, perquè, simplement, jo em baso en l'afirmació, diguem-ne, d'honestedat que em fan els consellers, de correcció en tots aquests tractes, i jo, naturalment, si no tinc aquesta confiança en els consellers, no els podré tenir com a consellers, i a ells, per tant, em remeto totalment.

El que sí que vull, diguem-ne, negar amb tota rotunditat és que entorn d'això —com s'ha dit i repetit— hi pugui haver cap mena de trama inconfessable. Això sí; això, amb tota rotunditat, ho nego: no hi ha cap trama inconfessable entre el Govern de la Generalitat i el senyor De la Rosa. El que passa —i estic ja arribant al final— és que, òbviament, totes aquestes qüestions poden haver creat un clima de sospita,

contra el qual hem de reaccionar; amb dificultat, perquè, no ens enganyem —avui també ha passat, i passarà, suposo, encara, en el que és la brega política i el que són les declaracions d'uns i d'altres o les interpretacions periodístiques o el que sigui, o bé els comentaris, doncs, públics—, hi ha la insinuació constant. Quan es cancel·la un crèdit, diu: «És sospitosos que es cancel·li un crèdit»; si no es cancel·la un crèdit: «Ho veus?, no han cancel·lat el crèdit»; si es parla del Javier de la Rosa molta estona, diu: «Aquest ha parlat molta estona del Javier de la Rosa, mal senyal»; si no hagués parlat d'en Javier de la Rosa, haurien dit: «Aquest s'amaga, aquest s'amaga i no en vol parlar»; si resulta que l'aval, doncs..., quan es parla de l'aval, aquest matí, per exemple, doncs, s'ha parlat de tothom i de totes les responsabilitats menys de qui realment tenia responsabilitat en l'ocultació, i s'ha mirat de carregar això, diguem-ne, que la prova de la càrrega recaigués sobre la Generalitat. Tot això, evidentment, com a clima, com a comentari, etcètera, doncs, és un enemic difícil de combatre, però el combatrem explicant les coses amb claredat.

Jo crec, encara que vostès, naturalment, per tàctica política segurament no m'ho poden admetre, que nosaltres hem tingut avui aquí una actitud..., no sé si defensiva o ofensiva, però en tot cas clara, em permeto dir —perdonin la immodèstia— valenta, i la seguirem tenint així per tal que això quedi clar. Per què? —i ara acabo. Nosaltres tenim una trajectòria que no volem que de cap manera..., que em sembla que és una trajectòria de fa molts anys, en el cas d'alguns de nosaltres, una trajectòria prou clara, prou positiva, que no volem que quedi malmesa —ja ho he dit abans. Sabem —i no és la primera vegada— que hi ha gent que desitja que, realment, aquesta trajectòria quedi malmesa. No és la primera vegada que sento això que vaig sentir ara fa pocs dies, que algú deia «a por ellos» —«a por ellos», per exemple, era d'una manera molt especial, concretament, jo mateix, i alguns altres, però, si em permeten la immodèstia, d'una manera especial jo mateix—, no és la primera vegada. I ja ho he explicat aquest matí, he donat detalls d'altres vegades que ens hem trobat en aquestes dificultats, i la veritat és que, quan realment creiem, sincerament, que les coses s'han fet bé —que no vol dir que no s'hagin fet amb errors, que no vol dir que no s'hagin fet amb errors i fins i tot amb errors reprovables, però s'han fet bàsicament bé, com a línia, diguem-ne, com a azimuth, com a línia bàsica, bé—, nosaltres, amb això, ens enfrontarem amb la mateixa decisió i amb la mateixa confiança que altres vegades, perquè, com us deia, nosaltres tenim un projecte que el valorem massa per deixar que es malmeti, i els més interessats som, evidentment, nosaltres.

Com deia vostè, senyor Obiols, sempre els governs tenim unes importants servituds; tenim servituds; també en té l'oposició, però els governs tenim les nostres servituds, i fàcilment podem —diguem-ne— caure sota el foc granejat, i moltes vegades fet des de perspectives que no comprenen el que són els moments concrets, les circumstàncies, que a vegades es fa el que es pot, les conjuntures, mil coses. Però malgrat això, la trajectòria que tenim, el projecte que tenim i

la confiança que tenim en nosaltres mateixos i en la nostra manera correcta de fer les coses ens fa creure sincerament, amb tota rotunditat, amb tota seguretat en nosaltres mateixos que aquesta és una situació que, per bé del Govern de la Generalitat —com vostè deia, senyor Obiols—, pel bé de la Generalitat en ella mateixa i per bé de Catalunya, perquè de fet a tothom l'interessa que aquestes coses es resolguin bé, estem segurs que es resoldran.

Moltes gràcies.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor president. Senyor Obiols, cinc minuts de contrarèplica.

El Sr. OBIOLS: Permetin-me, molt ràpidament, que usi una part d'aquest temps de contrarèplica per comentar la situació del dèficit i del deute de la Generalitat, perquè el senyor Pujol no ha dit exactament la situació, almenys tal com nosaltres la veiem, i crec que la veiem bé.

Vostè ha parlat no de dèficit, sinó que ha citat una quantitat, els 430.000 milions de pessetes, que són el romanent de tresoreria negatiu, és a dir acumulat a desembre del 93, és a dir el dèficit no finançat, però a això cal sumar-hi l'endeutament viu a llarg termini, que segons els nostres càlculs són 670.000 milions a 31 de desembre del 94; per tant el dèficit no seria de 430.000 milions de pessetes, sinó de més d'un bilió de pessetes.

Ja sé que aquestes coses són una mica complicades, sobretot per a la gent que ho pugui escoltar, són balls de xifres, etcètera, però en tot cas jo tracto d'explicar quina és la nostra preocupació. La nostra preocupació és la tendència, la nostra preocupació és que l'any 93 un 20% dels ingressos..., el dèficit equival a un 20% dels ingressos de la Generalitat, i que, per tant, això significa un increment del deute, del total del deute. I fixin-se, molt ràpidament —ja sé que les xifres són difícils d'escoltar, però els prego que facin una mica d'atenció—: total del deute el 89, 258.000 milions de pessetes; el 90, 279.000, una evolució raonable; el 91, 357.000 milions de pessetes; el 92, 471.000 milions de pessetes, i el 93, de 471.718 milions de pessetes; i entre el 92 i el 93 el servei del deute passa de 72.000 milions de pessetes a 92.000 milions de pessetes. És molt això, senyor Pujol. Cal fer atenció; aquestes tendències són unes tendències realment molt negatives.

Bé, nosaltres en cap moment hem volgut aquí venir a desenvolupar un clima generalitzat de sospita ni res de tot això. Hem vingut a demanar claredat, hem vingut a demanar informació i esperem que aquesta informació, o sigui la que no s'ha donat —que és bastant— en el debat d'avui, pugui venir en els dies següents.

Nosaltres també podríem fer un cert balanç en el sentit següent: des del nostre punt de vista el tema bàsic és, per descomptat, el tema del projecte Tibigardens; m'he expressat sobre això, sobre el greu que significa en un moment determinat un desviament de 1.000 milions de pessetes d'un aval de la Generalitat i els problemes que es generen, de tot tipus, en relació amb la gestió del projecte. Però desitgem que el projecte en la nova situació, en la nova etapa vagi bé.

Segon. Nosaltres creiem que hi ha una resposta que no s'ha donat en relació amb per què la Generalitat es subroga —fet excepcional, una sola circumstància en la història, per dir-ho així, a Barcelona— a donar un permís, una llicència d'edificabilitat a la clínica Teknon, propietat del senyor Javier de la Rosa. No hi ha hagut resposta a aquest interrogant, que és un interrogant preocupant.

Segon. Nosaltres demanem totes les dades pel que fa referència a les compres dels dos locals propietat del Consorci del Leasing, dirigit o presidit pel senyor Javier de la Rosa, per dependències de la Conselleria de la Generalitat, i en particular tindríem molt interès a saber ja no qui és el *broker* de la Generalitat —que no ho demanàvem, perquè se suposa que la Generalitat no actua amb intermediaris—, sinó el *broker* de l'altra part.

En quart lloc, hi ha aquí també un interrogant que no s'ha aclarit en relació amb quines són les relacions professionals de consellers o d'ex-consellers o d'alts càrrecs de la Generalitat amb l'entramat financer i empresarial del senyor De la Rosa. És un silenci que respectem, però no ens sembla una resposta adequada en aquest moment. En tot cas, és evident que nosaltres en cap moment hem pensat i menys hem parlat —i de tota manera insisteixo en això— en relació a qualsevol tipus de trama oculta, de qualsevol muntatge de relació explicitada, lligada, organitzada.

No és aquest el tema. El tema és tan simple com aquest: un polític demanant un favor a un particular perquè posi diners per tirar endavant una obra de Govern. Tan simple com això. Una obra a la qual s'ha volgut donar una gran importància, una preeminència excepcional. Un polític demanant un favor a un particular perquè posi diners decisius —segons hem escoltat de les paraules del senyor Pujol en la versió d'ell, per ell, pel polític—, decisius per tirar endavant un projecte d'excepcional preeminència, és a dir —sense cap ànim pejoratiu, però com a descripció— la política entrevarada pels negocis, la política barrejada pels negocis. No és pejoratiu, és la descripció de la realitat. Per a vostè la política i els negocis per al senyor Javier de la Rosa, però en tot cas una relació.

La cosa es complica quan el particular demana a la Generalitat que l'avalí. Aquí ja hi som, aquí ja es desencadena un procés i al llarg d'aquesta interrelació, en la qual a la fi ja es fa molt difícil saber qui és que fa favors a qui —es fa molt difícil saber qui és que fa favors a qui—, i aquesta és la qüestió. Cap conspiració, cap trama secreta; una situació que no és una situació normal, que no és regular, que no prestigia un govern, que no prestigia la Generalitat, sobretot si hi sumem un conjunt d'altres factors que estan presents en l'ànim de tots, encara que no hagin estat explicats pel president de la Generalitat, pel que fa a un ample ventall de relacions professionals de consellers o ex-consellers o alts càrrecs de la Generalitat amb aquest particular, que avui ja no és l'empresari model, sinó l'empresari que està a la Model.

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Obiols. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, té la paraula el diputat senyor Escudé.

El Sr. ESCUDÉ: Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, una vegada més... (*Un uixer diu al Sr. Escudé: «Em permet?», mentre eixuga l'aigua vessada a la tribuna d'oradors.*) No faltaria més, senyor uixer, netedat i transparència totals. (*Rialles.*) Moltes gràcies.

Bé, com deia, un any més, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, passo a participar en el debat de política general. Evidentment, per definició i per convicció el Grup Parlamentari de Convergència i Unió no fa un debat amb el Govern de Convergència i Unió. El que farem, com sempre, si m'ho permeten, i de forma encara més breu que l'usual —si puc—, donada l'hora que és, aprofitaria aquesta intervenció com a Grup Parlamentari per fer algunes postilles sobre com nosaltres, des del nostre angle, hem vist aquest debat.

A mi em sembla, o a nosaltres ens sembla, senyor president, que vostè, en el seu discurs de presentació del debat, tractava fonamentalment tres temes. El primer tema, el tema De la Rosa. Aquest és un tema que des del Grup Parlamentari no en parlarem, millor dit no en parlaré ara, avui, aquí, perquè com saben vostès, senyores i senyors diputats, des del dia 13 de juliol, des d'aquella reunió de la Diputació Permanent fins la setmana passada a la Comissió d'Economia i Finances, en ple i en comissió, en proposicions no de llei i amb creació de comissions, hem anat repetint, aspecte més aspecte menys, detall més detall menys, el que ja s'ha dit avui. Per tant, ja que ho hem fet *ad nauseam*, no hi insistiré avui.

Sí que voldria dir un detall potser molt concret, però que potser se'ns ha escapat una mica a tots, i és que, tant parlar de l'aval a l'empresa Grand Península, és que potser no recorden que l'aval ja estava previst per l'empresa inicial, tota aquesta història que s'ha explicat d'Anheuser Bush. I fins i tot recordaré que en no haver-se concretat encara en el moment de fer el projecte de llei quina seria finalment la forma jurídica de l'adjudicatari d'aquesta explotació, el projecte de llei del Govern, de la llei que després va ser —si no ho recordo malament— la Llei número 1 de l'any 92, la Llei del 7 de juliol del 92, a l'article 3, apartat segon, que és el que feia referència a l'aval, no es parlava de cap nom, i precisament a proposta del Grup Socialista, que va transaccionar unes esmenes amb el meu company —que recordo que era el ponent—, el senyor Codina —per part del Grup Socialista era el company, de bona memòria, almenys per nosaltres, el senyor Gibert—, es va transaccionar perquè el Grup Socialista demanava que s'especificés que era l'empresa —si no ho recordo malament— Becin, SA, que era l'empresa que en aquells dies, durant uns dies havia tingut la titularitat jurídica, i es va convenir que es posés Grand Península. Per tant, que quedi clar que l'aval era a l'explotació, fos la que fos, i d'acord amb el Grup Socialista, en aquest cas concret, i no a una persona concreta.

Però bé —hi insisteixo—, no parlaré més d'aquest tema. Vostè, senyor president, va fer aquella frase gràfica, que ha fet fortuna, que «tenim una pedra al mig del camí»; abans de parlar de coses, de projecció de futur, «tenim una pedra al

camí i l'hem de treure». Jo crec, espero que vostè compartirà el punt de vista del Grup que no ha reeixit excessivament a tenir ajuts per fer lleva sobre aquesta pedra. Més aviat la impressió que n'hem tret és que no diré tots, però majoritàriament, hi ha hagut una tendència a repenjar-se en la pedra, que no pas a ajudar a treure-la.

Un tema, el segon tema, el segon gran tema, des del nostre punt de vista, que vostè va enfocar ahir, que va oferir al debat a la cambra, era el tema econòmic. I especialment a mi m'agradaria ressaltar un aspecte que no ha sortit en absolut en el debat i que en altres debats provocava enceses discussions, si existia o no existia, que és la recuperació econòmica, la represa econòmica; i vostè, senyor president, ens feia tota una sèrie de conclusions, una sèrie de reflexions sobre la realitat objectiva d'aquesta represa econòmica i les cartes positives que Catalunya en podria treure.

I vostè ens va parlar de la necessària agilitat de l'Administració de la Generalitat, que és un element d'aquesta represa, d'aprofitar aquesta represa econòmica; no se n'ha parlat. Vostè ens va parlar de comunicacions, de telecomunicacions que permetran millorar la competitivitat de la nostra indústria; no se n'ha parlat. Vostè ens va parlar sobretot d'un tema que per a nosaltres és molt important, perquè no és conjuntural, és el fet que l'empresari mitjà català, aquest empresari català autònom, ha canviat de mentalitat en el sentit que ha sigut conscient, és conscient avui, la majoria dels empresaris són conscients que Catalunya es mou en un marc europeu i en un marc internacional, que per tant el foment, l'impuls, la nostra activitat, el procés productiu no és fruit d'un dia, sinó que és fruit d'una mentalitat que s'adona que ha canviat el marc econòmic de referència.

Un altre aspecte, el tercer aspecte —i òbviament per al Grup de Convergència i Unió profundament nacionalista, és un fet importantíssim, és un capítol importantíssim la seva intervenció d'ahir— és la qüestió de l'aprofundiment econòmic..., perdó, autonòmic. Com a partits nacionalistes ens dóna satisfacció tot allò que vostè va explicar; altres grups també ho han valorat, però nosaltres, com a mínim, com el que més. Temes com el de l'acord sobre la policia, el tema del finançament autonòmic, un tema delicat i que hauríem de fer tots uns esforços —tots els grups de la cambra si fóssim capaços d'aconseguir un consens—, el tema de la normalització lingüística, etcètera.

I finalment, hi ha una sèrie de calaix de sastre, una sèrie d'aspectes, que podríem relacionar-ho amb un d'aquests dos grans capítols, el tema econòmic i el tema autonòmic, perquè participen dels dos elements. Com, per exemple, vostè es va referir a una iniciativa que nosaltres valorem molt, i que només..., crec recordar que el senyor Carod-Rovira..., perdó, el senyor Colom, en aquella tirallonga que ha fet de temes, l'ha esmentat de passada: el tema de la universitat a distància catalana, que vostè en va parlar ahir. Coneixedor com sóc, per experiència familiar, del funcionament de la *universidad nacional a distancia*, sé la importància que té que aquesta escletxa de «acatalanitat» no continués.

Un tema que en alguns moments del passat havia suscitat grans passions, i que vostè va oferir, com a novetat de l'acció de Govern, emprendre immediatament, no ha tingut cap ressò a la cambra: el tema de la creació del Servei Català d'Ocupació, deixant de banda la reivindicació constant dels serveis corresponents de l'Estat.

I finalment, i finalment, hi ha un tema que el nostre Grup esperava que donaria peu a molta intervenció i a molt debat i a moltes propostes alternatives, que vostè va llançar en el debat, ahir, que és el tema del municipalisme. Vostè va anunciar, va explicar que no havien reeixit, per causes alienes a la Generalitat, tota una sèrie de fórmules que s'havien propiciat, i vostè va anunciar que es faria una nova proposta. Aquest tema, que no fa gaire temps cremava, que tots els grups de l'oposició exigien a grans crits, avui no ha sortit en absolut.

Podria parlar d'un altre tema que, tant com a Grup com personalment, tinc molt a prop del cor: el tema europeu. M'ha semblat observar un dèficit important del tema europeu i de la dimensió europea de Catalunya en aquest debat. Vostè va fer una crida al futur d'Europa; vostè, al llarg de les seves intervencions, ha anat fent comparances amb altres països del nostre entorn. Això no ha estat recollit: es parla de Catalunya i es parla de l'Estat; no hi ha referències al tema europeu. I aquest és un tema molt preocupant, perquè, de la mateixa manera que els empresaris de Catalunya han canviat la mentalitat, els polítics de Catalunya també l'hauríem de canviar. Només dient la propera necessitat de reformar, de modificar, d'aprofundir els acords de Maastricht, i la seva incidència aquí Catalunya, em sembla que ens hauria de preocupar a tots.

I bé, ja per acabar, senyor president, com sempre, jo defugiria el debat amb els altres grups. Crec que en el moment que som, a les acaballes del debat, no seria massa encertat passar a comentar les intervencions *in extenso* dels altres grups, però sí que em sento amb l'obligació de fer unes poques, unes poquíssimes puntualitzacions, com a diputat i com a portaveu de Convergència i Unió.

Concretament, aquest matí, el representant d'Iniciativa per Catalunya ha tingut l'amabilitat de referir-se a una meua intervenció, doncs, fa uns dos anys, en un debat d'un dictamen, d'una determinada comissió d'investigació. I el representant d'Iniciativa per Catalunya ha explicat que la Resolució novena deia que no es podia investigar res a Catalunya. Ara podríem explicar-nos molt, ja ens vam esplaiar molt en aquell moment, però bé, jo remeto al text de la publicació i es veurà que, com a mínim, es podia dir que la versió que s'ha donat és extraordinàriament exagerada.

Un altre tema, també, que m'afecta, és el tema que el president del Grup que m'ha precedit suara en l'ús de la tribuna, quan el president de la Generalitat parlava que el debat d'incendis havia anat una mica malament per part de tots, perquè hi havia una crispació, ha dit: «No, per part nostra no hi havia crispació», i, ha anotat, va ser «una intervenció matisada». Jo li puc acceptar, senyor Obiols..., jo el conec de fa anys, jo aprecio el seu estil oratori, aprecio els seus profunds

coneixements teòrics sobre el món polític; ara, jo, abans de donar-li un *satisfeci* total, hauria de consultar amb el meu company, senyor Gavín, sobre si està d'acord que les seves intervencions van ser matisades.

I ja, per acabar, el senyor Colom, el senyor Colom, ha fet una referència potser una mica sibil·lina i el·líptica, per als que no la coneixien, que és quan ha parlat de la possibilitat que brindava el seu Grup d'anullar una proposta de resolució que va adoptar no fa massa temps aquest Parlament. Sobre això voldria dir, per als diputats que no hagin tingut temps de llegir el butlletí del Parlament d'ahir, que aquest butlletí d'ahir..., perdó, d'abans-d'ahir, de dilluns —és que no sé massa quin dia som—, el dilluns, publicava una proposició no de llei del Grup d'Esquerra Republicana en aquest sentit. Jo voldria dir als senyors d'Esquerra Republicana i a la cambra que ahir, dintre el termini que marca el Reglament, vaig portar, vaig elevar, vaig presentar un escrit a la Mesa del Parlament perquè es clarifiqui, exactament, quin és el significat i la viabilitat reglamentària d'aquesta Proposta. Un cop sapiguem la resposta actuarem en conseqüència, que podria ser en el mateix sentit que deia el senyor Colom o no, en funció de la interpretació reglamentària que ens doni la Mesa.

Senyor president de la Generalitat, vostè ens va plantejar tota una sèrie de temes importants de debat: molts no han estat recollits. Jo crec que d'aquí a un temps serem molts —o seran molts— els que lamentaran que aquest debat d'avui hagi sigut una ocasió perduda de cara als interessos de Catalunya a mitjà i llarg termini, perquè no s'haurà tractat res de continuïtat, res de futur. I, per tant, només voldria acabar amb una frase, que em sembla que quan vostè ha dit: «És que jo no el contestaré» —totalment d'acord— «i, per tant, li contesto, senyor Obiols, fent el resum del meu discurs» —vostè ha dit—, jo faria un altre resum, potser molt més subjectiu i des de fora. No conec quin era el seu ànim en redactar aquest discurs; jo em vaig fixar molt en una frase que vostè va dir en començar, pràcticament, el seu discurs, i —si no ho recordo malament— la va tornar a repetir al final del discurs, que deia: «Catalunya està ben encarada.» I, per nosaltres, aquest és el tema que nosaltres voldríem ressaltar, és la conclusió fonamental que nosaltres traïem d'aquest debat: Catalunya està ben encarada; Catalunya, en el joc de les nacions, té atots importants, en el terreny econòmic i en el terreny nacional, i seria una llàstima que, pels temes conjunturals del moment, perdéssim la possibilitat de tirar endavant això, de malmetre aquestes bones cartes que tenim.

En la mesura de les nostres poques forces, doncs, nosaltres, demà, presentarem un seguit de propostes de resolució, que desitjaríem, si és possible, al màxim de consensuades amb altres grups i que, doncs, ara no voldria avançar —el senyor president en va avançar algunes ahir en el debat—, i que, lògicament, demà, el nostre company, el senyor Domènec Sesnilo, doncs, ja explicitarà.

A l'espera del debat que hi haurà demà al migdia sobre aquestes propostes, i dels possibles acords sobre les resolu-

cions proposades per cadascun dels grups parlamentaris, no em queda res més que moltes gràcies per l'atenció; moltes gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats. (*Remor de veus.*)

El Sr. PRESIDENT: Moltes gràcies, senyor Escudé.

Per donar compliment a l'article 124 del Reglament, la tramitació de les propostes de resolució subsegüents a aquest debat serà la següent: el termini per a presentar pro-

postes de resolució serà de dos quarts de nou a dos quarts de deu de demà; la comunicació als grups parlamentaris de les propostes admeses es farà a les deu; el termini per a presentar propostes transaccionals serà de deu a onze, i la sessió es reprendrà, per al debat i votació de les propostes, a dos quarts de dotze.

Se suspèn la sessió.

(*Són tres quarts de nou del vespre i vuit minuts.*)

SUBSCRIPCIÓ


**BUTLLETÍ OFICIAL
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

☐ i Edició impresa
☐ m Edició en microfitxa


**DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT DE CATALUNYA**

CONDICIONS

La subscripció és anual, per anys naturals. El període de subscripció fineix, doncs, el 31 de desembre de cada any. Les altes produïdes durant el curs de l'any es comptaran, als efectes de cobrament, des de la primera setmana de cada trimestre natural, sigui quina sigui la data de subscripció dins aquest trimestre.

La tramesa regular dels exemplars de subscripció (impresos o en microfitxa) començarà en rebre's l'import corresponent i la butlleta de subscripció degudament emplenada.

El subscriptor que no renovi la subscripció abans del venciment serà donat de baixa; tan bon punt es rebrà l'import de la renovació es reprendrà la tramesa, però sense dret als exemplars no rebuts.

L'Administració de les publicacions oficials del Parlament pot modificar en qualsevol moment el preu de subscripció, el qual tindrà efectes, per als subscriptors ja donats d'alta, a partir de la primera renovació de subscripció. Els preus de subscripció vigents consten al peu d'impremta de cada número de les publicacions oficials.

El pagament es pot fer:

- a) Per gir postal.
- b) Per transferència bancària, a nom del Parlament de Catalunya, al compte corrent número 2500019405 de la Caixa d'Estalvis i Pensions de Barcelona, agència 3018, del Pla de Palau núm. 2, 08003 Barcelona.
- c) Per xec registrat.
- d) En metàl·lic a la Caixa del Parlament.

BUTLLETA

**BUTLLETÍ OFICIAL
i
DIARI DE SESSIONS
DEL PARLAMENT
DE CATALUNYA**

Palau del Parlament
Parc de la Ciutadella
08003 Barcelona

Nom NIF

carrer núm.

telèfon població codi postal

desitja subscriure's al ☐ BUTLLETÍ OFICIAL DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA ☐ i ☐ m

☐ BUTLLETÍ OFICIAL i al DIARI DE SESSIONS (subscripció conjunta) ☐ i ☐ m

d'acord amb les condicions establertes i els preus vigents,

a partir del dia de de fins al dia 31 de desembre de 19

Amb aquesta finalitat, i amb data de de envia

per (gir / xec al portador) núm. la quantitat de pessetes

..... de de 19

Signatura

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

Edició i subscripcions: Servei de Publicacions del Parlament de Catalunya,
Palau del Parlament, Parc de la Ciutadella, 08003 Barcelona. Telèfon 221 20 00.

Subscripció anual (edició impresa o edició en microfitxa): 6.000 pessetes.

Subscripció anual conjunta amb el *Butlletí Oficial del Parlament de Catalunya* (edició impresa o edició en microfitxa): 13.000 pessetes.

Número solt (edició impresa o edició en microfitxa): 120 pessetes (preus amb IVA inclòs)

Dip. Leg. B-27.966-80. ISSN 0213-7976 (general) ISSN 0213-7984 (sèrie P)

Imprès a Multitext. S.L. Barcelona.



9 770213 798001

10304